

Đại Luật Sư Và Thực Tập Sinh

Contents

Đại Luật Sư Và Thực Tập Sinh	2
1. Chương 1: Lần Đầu Gặp Mặt	2
2. Chương 2: Phỏng Vấn	4
3. Chương 3: Nhận Việc	7
4. Chương 4: Bữa Trưa Nghênh Đón	9
5. Chương 5: ASAP* Tàn Ác (*as Soon As Possible: Càng Nhanh Càng Tốt)	10
6. Chương 6: Kể Cuồng Công Việc	13
7. Chương 7: Không May Lỡ Lỗi	15
8. Chương 8: Xung Đột Trong Nhà Vệ Sinh	17
9. Chương 9: Chính Diện - Phản Diện	19
10. Chương 10: Tiểu Minh - Tiểu Mạnh	21
11. Chương 11: Quà Sinh Nhật	23
12. Chương 12: Số Phận Của Xương Rồng Với Phát Tài	25
13. Chương 13: Chuyện Của Alan	27
14. Chương 14: Nhật Ký Bị Bệnh 1	30
15. Chương 15: Nhật Ký Bị Bệnh 2	32
16. Chương 16: Gặp Lại Mỗi Tình Đầu	34
17. Chương 17: Lời Tỏ Tình Khi Say	37
18. Chương 18: Yêu Nhau Đi!!!	39
19. Chương 19: Mông Hùm Không Thở Chạm	42
20. Chương 20: Những Chuyện Tình Nhân Nền Có	44
21. Chương 21: Lý Do Đề Cử Thăng Chức Lãng Mạn Nhất	46
22. Chương 22: Lần Hẹn Hò Đầu Tiên	48
23. Chương 23: Quy Định Ba Lần Hẹn Hò	51
24. Chương 24: Phiền Muộn Của Bạo Long Và Tên Ngốc	53
25. Chương 25: Hương Cảng Và Bắc Kinh Khác Múi Giờ Sao?	56
26. Chương 26: Sĩ Khả Dâm Bất Khả Nhục!	59
27. Chương 27: Một Nửa Sống Chung	61
28. Chương 28: Bạn Trai Cũ Của Chúng Ta 'vô Cùng Tốt'	64
29. Chương 29: Bạn Trai Chính Thức Với Bạn Giường	67
30. Chương 30: Kể Thứ Ba	69
31. Chương 31: Cơn Thịnh Nộ Của Bạo Long!	72
32. Chương 32: Xin Lỗi! Anh Yêu Em	74
33. Chương 33: Chủ Ý Của Ngụy Thiên	78
34. Chương 34: Người Lớn Và Trẻ Con	81
35. Chương 35: Hứa Hẹn	85
36. Chương 36: Kết Hôn	88
37. Chương 37: Ngoại Truyện 1: Lời Nguyên Rạp Chiếu Phim!	92
38. Chương 38: Ngoại Truyện 2: Người Yêu Là Chuông Báo Thức	93

Đại Luật Sư Và Thực Tập Sinh

Giới thiệu

Editor: setoh - chanThể loại: đam mỹ, hiện đại, truyện sủng, ngọt ngào, ăm áp, nhẹ nhàng, anh công nóng nảy - em thụ

Đọc và tải ebook truyện tại: <http://truyenclub.com/dai-luat-su-va-thuc-tap-sinh>

1. Chương 1: Lần Đầu Gặp Mặt

Lý Duy đang ở quầy phục vụ đại sảnh lầu một văn phòng thương mại Quốc tế, điền vào phiếu thông tin.

Tên: David Lee*

(*tên tiếng Anh của Lý Duy, thời buổi hiện đại, làm việc bên ngoài phải cần một cái tên tiếng Anh, lấy tên Lee mà không phải là Li để người khác không biết rõ cậu là người Hương Cảng.)

Công ty: Smith & Miller LLP Beijing Rep Office (chi nhánh đoàn Luật sư Hợp chuẩn quốc Hoa Kỳ- trụ sở Bắc Kinh)

Lí do: Phỏng vấn.

Lý Duy thoải mái điền xong, hào hứng đi theo sự chỉ dẫn của nhân viên đến cửa rồi cà thẻ vào thang máy đến phòng chờ, trong lòng không ngừng gào thét: "Sở Luật Quốc tế! tôi đến rồi!!!!!!"

Lý Duy, nam, 23 tuổi, là một nghiên cứu sinh năm nhất hệ thạc sỹ của một trường Luật danh tiếng, nhận lời đi phỏng vấn làm thực tập sinh cho một sở Luật trong suốt thời gian nghỉ hè. Việc này đều nhờ chị Suzanne giới thiệu cho cậu. Sở Luật quốc tế rất ít khi công khai thông báo chiêu mộ thực tập sinh, bình thường đều là do công nhân viên giới thiệu, nếu luật sư vừa ý chọn người nào thì người đó sẽ được quản lý cho bài thi phỏng vấn.

Đàn chị của cậu lần lộn ở đây đã hai năm, trước kia ở trường cũng bị những đàn chị khóe trước nữa kéo vào làm thực tập sinh, sau khi tốt nghiệp mới chính thức ký hợp đồng, rồi thăng chức lên làm trợ lý Luật sư.

Lần này chị ấy chỉ giới thiệu sơ về lý lịch của Lý Duy, hơn nữa Lý Duy cũng có thi viết, qua được vòng phỏng vấn đầu tiên, chị ấy liền bắt cậu ấy phải khảo. Nếu thành công hì hì hì, còn phải tốn kém hơn nữa mới xong. Lý Duy thầm nhủ trong lòng mà đồng ý, tự an ủi mình rằng: "Là Sở Luật Quốc tế lận đó! Đáng giá, đáng giá mà!"

Thường ngày cậu cũng hay nghe đàn chị của mình khoe khoang về những thiên tài của Sở Luật này. Mà hai người được đồn thổi nhiều nhất chính là "Người vừa giỏi vừa đẹp trai trong huyền thoại của Smith & Miller", một người vừa nóng nảy như con rồng Trung Hoa và một người sở hữu cặp mắt xanh, tóc vàng của người Mĩ là đại luật sư cao cấp. Cậu tự hỏi, khi phỏng vấn không biết cậu có thể gặp được hai nhân vật này không nữa. Lý Duy cứ ôm một bụng không ngừng suy nghĩ về chuyện này.

Lý Duy cũng là kẻ bị lạm kích "Boston Legal", cậu luôn mơ mộng một màn kịch như Denny Crane và Alan Shore ngạo mạn kia. Mà hai nhân vật nào đấy vừa đúng một người là Alan, một người là Denny, lại làm cho Lý Duy càng thêm ngưỡng mộ.

Giờ đây chính là lúc cậu bước tiến gần hơn đến giấc mơ của mình. Trong thang máy, Lý Duy chỉnh lại tây trang, vuốt vuốt lại bộ quần áo cho thẳng thớm, cậu hài lòng ngắm mình trong gương, gương mặt tuấn tú vô cùng hợp với bộ tây trang cùng đôi giày da sang trọng, đúng chuẩn một nam tinh anh. Đương nhiên cái này là do cậu tự đánh giá chính mình. Cậu trời sinh đã có gương mặt trẻ con, bộ dáng cậu bây giờ giống một đứa học sinh cấp hai.

"Đỉnh!", cửa thang máy mở ra. Lý Duy cũng không tự khen ngợi bản thân nữa, hăm hở bước ra thẳng hướng khu tiếp tân. Thật không hổ danh là Sở Luật Quốc tế, khu tiếp tân là một khu vừa lớn vừa sáng rực ánh đèn, mọi thứ cũng được bày trí đẹp đẽ. Một bên là giá sách để tư liệu, một bên là hòn non bộ nuôi cá

vàng, còn có cây phát tài xanh xanh bên cạnh ghế salon. Nhìn bàn tiếp tân vô cùng sạch sẽ- đẹp đẽ, ngay cả Lý Duy anh tuần tiêu sái cậu đây cũng không khỏi cẩn thận mà thở phào vài lần.

Lý Duy luyện tập làm vẻ mặt tươi cười: "Ngài khỏe, chào ngài, tôi là David Lee, tới để phỏng vấn ạ."

Giờ phỏng vấn là 2 giờ 30, hiện giờ còn chưa đến 2 giờ 20 phút. Đảm bảo đúng hẹn chính là điều kiện thiết yếu đối với một luật sư xuất sắc.

Nhân viên trước bàn cũng ngẩng đầu nhìn cậu "Oa!" một tiếng sau đó nở một nụ cười động lòng người, chỉ vào ghế salon rất chuyên nghiệp mời cậu ngồi: "Mời ngồi."

Lý Duy nở nụ cười, ngồi chờ trên ghế salon.

Nhân viên trước bàn tiếp tân cũng nhắc điện thoại lên gọi cho trợ lý: "Chị Helen, David Lee- thực tập sinh tham gia phỏng vấn vào lúc 2 giờ 30 đã đến rồi. Vâng, trước tiên sẽ cho luật sư Tôn, luật sư Mã và luật sư Lưu thử trước. Vâng, vâng." Cô nhân viên cứ liên tục 'vâng vâng- dạ dạ' vài lần mới cúp điện thoại.

Sau đó lại nhắc điện thoại lên gọi cho một số khác: "Tiểu Lan, thực tập sinh tham gia phỏng vấn vào lúc 2 giờ 30 đã đến rồi, chị Helen nói cho luật sư Lưu gấp mặt trước, nếu luật sư Tôn và luật sư Mã không bận gì thì cũng có thể đến phỏng vấn, không thì một người cũng được, xem xem họ có bận gì không đã nhé."

Cô nhân viên càng nói càng nhỏ giọng, Lý Duy phải nhón tai lên mới có thể nghe họ nói gì.

"Cuối cùng cũng có nam tới! Cũng không tệ lắm, dễ nhìn, mặt bánh bao rất dễ thương!"

Nghe người khác bảo mình đẹp trai, Lý Duy cũng tự đắc một phen. Nhưng cái vẻ sau 'khuôn mặt bánh bao còn dễ thương' nữa! Lý Duy cảm thấy hình tượng sáng chói của mình đã giảm xuống bớt luôn rồi. Không phải mặt chỉ nhiều thịt chút thôi sao, làm gì mà phải đứng ngay trước mặt người ta mà bình luận thành 'mặt bánh bao' chứ. Đúng là quá đáng mà, Lý Duy trong lòng tức giận khiển trách cô gái kia, nhưng trên mặt vẫn giữ nguyên nụ cười như cũ.

"Còn có 10 phút nữa thôi, tôi đưa cậu vào phòng họp trước đây. Mọi người nhanh nhanh tranh thủ thời gian một chút tới xem cậu ấy đi. Gương mặt bánh bao ấy thật là đáng yêu!"

Cô nhân viên tiếp tân cứ cười ha ha mãi. Nụ cười trên mặt Lý Duy cũng có phần nén giận. Chúa ơi! lại còn gọi thêm người khác đến xem nữa chứ. Bộ tôi là một con khỉ đột đẹp trai hay sao?!

Đột nhiên "ầm" một tiếng, giống như có ai đó cầm loa công suất lớn hét lên. Cô nhân viên đang thao thao bất tuyệt cũng bị dọa đến dập điện thoại, xoay đầu ra nhìn xem rốt cuộc là chuyện gì.

Bên trái bàn tự nhiên có một người đẹp trai bộ dáng vô cùng tức giận xuất hiện. Anh ta rướn thẳng cổ, trợn to mắt nhìn cô nhân viên kia, nhìn một hồi rồi mới rít lên giận dữ: "Là ai?! Là ai làm hả? Chính xác là người nào? Là ai đã làm hả? Fuck! Fuck!!"

Tuy đã nhiều lần thấy cơn tức giận của người này, nhưng cô nhân viên tiếp tân vẫn bị dọa sợ đến run rẩy, nhỏ giọng nói: "Là...là do... đi lao công..Đi ấy thấy hội nghị kết thúc, sau đó liền...vào trong..thu dọn..."

"Không phải tôi đã nói rồi sao? Tôi đã gọi ai đến dọn chưa hả? Tôi đã cho phép đi ấy lau dọn chưa hả?! Fuck!"

Cô nhân viên bị dọa đến muốn khóc, Lý Duy bên cạnh cũng không khỏi toát mồ hôi lạnh.

Trời ạ, cũng có người nóng nảy đến như vậy sao? Chờ đã, không biết anh ta có phải là 'bạo long' trong truyền thuyết không nhỉ? Lý Duy đánh bạo nhìn lên anh ta vài lần, là một thân trang phục luật sư, tây trang màu đen, áo sơ mi trắng, cà vạt màu đỏ sẫm. Dáng người cao ráo đẹp trai, khí chất ngời ngời, tính cách táo bạo nóng nảy.

"Thật không hiểu nổi! Các người có biết nó rất quan trọng không hả? Là do tôi và thân chủ phải BRAIN STORM* vài tiếng đồng hồ mới ra đây! Tất cả bây giờ thành công cốc rồi! Cô gọi đi lao công kia tới đây ngay cho tôi! Gọi luôn cả Helen và Lily lại đây!" (*nghĩa là động não)

Cô nhân viên tiếp tân run rẩy nhắc điện thoại, gọi cho từng người một. Thư ký của bạo long - Lily là người đầu tiên chạy đến. Bình tĩnh lên tiếng: "Alan, có chuyện gì vậy?"

Oh no! đây thật sự chính là Bạo Long- Alan trong truyền thuyết sao? Trước kia cũng có nghe đàn chị kể về con người vui buồn thất thường này, có lúc thì cao hứng xán lạn như ánh mặt trời, khi thì nổi cơn giận dữ đến tinh phong huyết vũ như ma quỷ. Đúng là trăm nghe không bằng một thấy...Lý Duy không nghĩ rằng mình lại may mắn đến mức có thể tận mắt gặp được con người này. Cậu theo bản năng ngồi trên salon mà rụt mình lại.

Bạo long nóng giận kéo thư ký vào phòng họp, chỉ tay vào cái bản trống trơn tức giận nói: "Cô xem đi! Bảng trình bày mất hết rồi! Tài liệu tôi và thân chủ làm mấy tiếng mất hết rồi..."

Lily nhìn sơ một cái, không đợi bạo long kia nói xong liền đi ra ngoài.

Bạo long tái mặt, đang định lên tiếng với hành động coi thường mình của thư ký thì Lily quay trở lại, vận bình tĩnh như trước nói: "Alan, anh sang phòng họp Bắc Kinh đi. Bảng trình bày vẫn còn ở đó" Smith & Miller có tất cả 4 phòng họp, lớn nhất là New York, 3 phòng còn lại theo thứ tự là Bắc Kinh, Thương Hải, Hương Cảng.

"Đây là phòng họp nào?"

"Thượng Hải."

Bạo long cũng không nói gì mà đi sang phòng họp bên cạnh, quả nhiên bảng trình bày vẫn còn ở đó. Lúc này Helen và dì lao công kia cũng tới, cả hai đều dè dặt không nói gì đứng chờ bạo long lên tiếng.

Tất nhiên, bạo long sẽ không thừa nhận do mình đi nhầm phòng. Anh ta vẫn cứ hung hăng lớn tiếng: "Phải xem lại vấn đề này, phải có camera chụp lại giao cho mỗi luật sư một bản. Helen, cô mau thông báo cho tất cả thư ký đi. Còn dì này, nếu không có sự cho phép của luật sư, dì không được vào dọn sạch bảng." Sau đó, anh ta lại tiếp tục tốn vài phút lặp đi lặp lại tầm quan trọng của bảng trình bày, nói xong liền đi, để lại mọi người ngơ ngơ đưa mắt nhìn nhau.

Nhân viên tiếp tân cũng thút thút nói: "Cha mẹ ơi! làm con sợ muốn chết, may mắn là vẫn còn. Không thì Alan chắc ăn tươi nuốt sống chúng ta luôn rồi."

Lily nhún vai nói: "Anh ta tới kỳ đèn đỏ đấy, cứ cuối tuần lại nổi điên vài lần."

Helen thở dài, lại thêm một việc tẻ nhạt nữa. Cô nói với Lily: "Cô cũng mau tranh thủ thời gian mang camera xuống chụp đi."

Dì lao công bị nói đến ngầy người còn chưa tỉnh lại.

Lý Duy cũng thế, nhân viên tiếp tân mời cậu vào phòng họp Thượng Hải chờ phỏng vấn, cậu còn mơ mơ màng màng chưa tỉnh. Vào phòng họp Thượng Hải cậu vẫn cảm nhận được khí tức mãnh liệt của người nọ, không nhận được mà rung mình một cái.

2. Chương 2: Phỏng Vấn

Cuộc phỏng vấn của Lý Duy giống hệt như làm cho có. Luật sư này đi thì có một luật sư khác trở vào, nam-nữ trong nước hay nước ngoài đều có đủ hết, vừa vào liền mời Lý Duy giới thiệu sơ lược về bản thân cậu, sau đó hỏi những câu giống nhau, nào là chuyên ngành của cậu, rồi thì tình hình thực tập trước đây vẫn vẫn.... Mỗi người hỏi cậu khoảng 5-6 phút là vội vã đi ra ngay lập tức.

Sau khi gặp mặt 3-4 luật sư, Lý Duy cũng đã chuẩn bị xong hết câu trả lời cho mình. Tự giới thiệu bản thân là câu hỏi nhàm chán nhất, nhưng lại là phần rất cần thiết. Bởi vì luật sư cần phải tranh thủ thời gian cậu đang tự nói về bản thân để lật xem lại thông tin lý lịch của cậu. 'Mà mấy người này cũng thật kỳ lạ, ngay cả lý lịch cũng không xem trước.' Lý Duy vừa đọc thuộc lòng bài lý lịch vừa tự nghĩ.

Cuối cùng luật sư Mã cũng lên tiếng: "Buổi phỏng vấn hôm nay kết thúc. Xin cảm ơn cậu đã đến tham gia phỏng vấn. Mời cậu trở về và chờ phần thông báo của phòng quản lý."

Nói xong, luật sư Mã cùng cậu bắt tay, rồi tạm biệt xoay người đi ra khỏi phòng họp.

Vừa mở cửa liền đụng mặt bạo long. Bạo long khi nãy đi lấy cà phê, tán tỉnh và trò chuyện với cô gái xinh đẹp một hồi khiến tâm trạng hắn cũng tốt hơn hẳn.

Lý Duy nhớ lại khuôn mặt giận dữ khi nãy của anh mà rùng mình, ngay lập tức làm vẻ mặt tươi cười hơn hở.

Alan* nhìn vào phòng họp, thấy một người nở nụ cười ngây ngây ngốc ngốc liền biết ngay đó không phải là khách hàng. Anh hướng phía người kia gật đầu một cái, quay đầu lại hỏi luật sư Mã: "Có chuyện gì vậy?"

(*tên tiếng Anh của Lý Tiểu Minh)

Luật sư Mã trả lời: "Phỏng vấn thực tập sinh vừa mới xong."

Alan nhú mày: "Hôm nay phỏng vấn? Sao tôi lại không biết?"

Anh vừa đi vào khu làm việc vừa hét lớn tiếng hỏi: "Lily! hôm nay có buổi phỏng vấn thực tập sinh sao không nói cho tôi biết?"

Lily đang ngồi trước máy tính, nghe thấy tiếng ông chủ, cô vẫn bình tĩnh đứng lên nói: "Hôm nay là đợt đầu, trước tiên phải cho người khác sàng lọc trước, đợt đến đợt hai vào cuối tuần mới sắp xếp cho anh gặp."

"Chỉ là tuyển thực tập sinh thôi, tại sao phải chia làm hai lần cho phiền phức thế? Nếu một đợt thì hôm nay cũng xong rồi. Mà bây giờ tôi cũng đang rảnh, cô lập tức lấy lý lịch của cậu ấy đến cho tôi luôn đi."

Lily thở dài nói: "5 phút nữa anh có một cuộc họp quan trọng qua điện thoại."

Không nhắc tới thì thôi, cứ mỗi lần nhắc tới đều khiến Alan hận đến nghiến răng. Cuộc họp lúc sáng, đám người kia cứ nhiên lại làm trò nói bóng gió cứ như ông đây không biết luật Trung Quốc, dám bảo bản thảo có vấn đề. Hừ! Rõ ràng là do họ viết điều khoản bậy bạ, còn dám già mồm khẳng khẳng không chịu nói lý lẽ.

Alan tức giận nói: "Để Denny đi đi, tôi không muốn tốn thời gian tán dóc với đám luật sư ngu ngốc kia đâu."

"Denny không hề tham gia vào vụ này."

"Fuck! Vậy để Denny phỏng vấn trước đi. Xong việc tôi sẽ quay lại."

Lily có chút không biết nói làm sao với ông chủ của mình, mà cô vẫn phải nói: "Denny tuần này phải đi công tác, dù cho hôm nay anh có phỏng vấn xong đi nữa thì cuối tuần vẫn phải có đợt hai để những người đi công tác về phỏng vấn." Denny cũng là người có mặt trong các vụ hợp tác và tuyển người.

Alan không thể phản bác lại đành nói: "Được rồi, cô cũng bảo Helen sau này có phỏng vấn thì nhớ sắp xếp thời gian hợp lý một chút."

Lily giả bộ gật đầu một cái, trong lòng thì nổi giận một trận 'người bảo chia làm hai lần cũng là anh, người kêu gộp lại một lần cũng là anh. Anh có ngon thì chỉ cho bà đây cái giờ hợp lý đi!'

Thứ sáu, Lý Duy nhận được thông báo cho buổi phỏng vấn đợt hai, chính là vào lúc 10 giờ sáng thứ hai.

Vì không muốn mấy bà thím ở quầy tiếp tân tò mò tới xem mặt mình nên Lý Duy canh chừng đến vừa đúng lúc 10 giờ kém 2 phút mới đến Smith & Miller.

Ngồi chờ hơn 10 phút trong phòng họp mới thấy một người nước ngoài đẩy cửa vào, mắt xanh tóc vàng da trắng, nhìn gần còn thấy được sống mũi cao cao, hai bên gò má có tàn nhang.

Lý Duy vội vàng đứng lên, mỉm cười với người kia vừa nhìn vừa suy nghĩ 'đúng là người Tây thật, cười nhiều chút là hết chỗ chê'.

Người kia cũng nhếch nhếch khóe miệng, tỏ vẻ mỉm cười vừa đưa tay ra vừa giới thiệu: "Denny, Denny Smith."

Lý Duy dường như nghe thấy lời thoại trong vở kịch Boston kia văng vẳng bên tai: 'Denny, Denny Crane.' Cậu kích động nắm lấy tay đối phương lắc lắc, đáp: "David, David Lee."

Denny hoàn toàn không biết cậu đang kích động, chậm rãi kéo ghế ngồi xuống, che miệng lên ngáp một cái. Tối qua phải thức một đêm để viết tài liệu thương mại, suýt chút nữa quên luôn buổi phỏng vấn. Nếu không phải sợ Alan sẽ lải nhải bên tai mãi thì Denny cũng đã bỏ luôn buổi phỏng vấn này rồi. Ừm! sau này phải nói với Helen xếp lại giờ phỏng vấn cho mình. Không được xếp vào buổi sáng.

Đúng là đại luật sư cũng không giống người thường, tuy rằng rõ ràng chưa xem qua lý lịch của Lý Duy, nhưng cũng không thể vừa tới liền hỏi ngay, mà là vừa đọc lý lịch vừa hỏi, giống như ngồi đàm phán vậy, từng chút một hỏi lý lịch của Lý Duy.

Lý Duy cũng đã tính trước câu trả lời. Người bên kia cũng thỉnh thoảng gật đầu vài cái nói 'very good', đồng thời cũng ghi ghi chép chép gì đó trên sơ yếu lý lịch.

Khác biệt với bạo long Alan kia, Lý Duy đối với người mặt than trước mắt vẫn có cảm tình hơn.

Tuy rằng trong buổi phỏng vấn, người kia cứ ngáp liên tục N cái. Bất quá trên mặt người kia mang theo hai mảng quảng thăm, cũng có thể hiểu được hôm qua anh ta làm việc ghê gớm lắm.

Hỏi qua sơ yếu lý lịch xong, Denny bắt đầu hỏi thêm các câu hỏi khác. Lý Duy tỉ mỉ trả lời từng câu một, chuyện nghề nghiệp, chuyện của thực tập sinh,...

Nghiêm túc đối đáp từng câu. Hai người đang nói chuyện bằng tiếng Anh, bỗng có người gõ cửa. Mặt than lên tiếng: "Mời vào.", cửa liền bị đẩy ra, đi vào chính là con bạo long kia với vẻ mặt vui vẻ phấn chấn, anh ta lúc này với cái người mà cậu gặp hôm trước thật khác nhau, tưởng chừng như hai người.

"Denny, cậu xong chưa? Sang phòng kia gặp ứng cử viên khác đi. Tôi mới xong."

Người mặt than 'Ừ' một tiếng còn chưa đứng dậy, bên ngoài lại có thêm một nữ luật sư bước vào nói như bắn súng liên thanh: "Alan! tôi với anh một lượt luôn đi, tiết kiệm chút thời gian 11 giờ 30 tôi phải ra ngoài ăn trưa với khách. Ah! Denny, anh lại phải cày cầy công việc suốt đêm nữa à?"

Nam nhân mặt than kia bất mãn lắm bầm mấy tiếng, Lý Duy nghe không hiểu gì, thế nhưng hai người còn lại thì cười không ngừng. Ba người họ dường như quên mất sự tồn tại của Lý Duy. Cậu lúng túng đứng sang một bên, hề hề cười theo.

Alan là người trở về trạng thái cũ đầu tiên, hướng về phía Lý Duy tự giới thiệu bản thân mình: "Tôi là Alan Lee, còn đây là Denise Liu. Chúng tôi cùng nhau tới để phỏng vấn cậu."

Denny, Alan, giờ lại thêm một Denise...Đây là nơi dàn diễn viên của vở kịch Boston tụ hội sao?

Lý Duy nhin không được hỏi: "Cho hỏi ở đây có luật sư nào tên Brad không???" Brad cũng là một nhân vật trong kịch Boston, sau này kết hôn với Denise.

Ba người kia ngậy ra một hồi sau đó lập tức phản ứng lại.

Alan bĩu môi nói: "Lại thêm một kẻ cuồng kịch Boston." Trong đầu bồi thêm một câu 'tên cuồng nào tàn'.

Denny lại ngáp một cái lắc đầu ra khỏi phòng, tới phòng kia để làm cho xong vòng phỏng vấn cuối cùng.

Denise hớn hử nói: "Smith & Miller không có luật sư nào tên Brad cả. Bất quá tên tiếng Anh của chồng tôi là Brad, anh ấy làm việc ở công ty Luật họ Phương."

Đủ hết luôn...

Alan nghe thế liền lên tiếng trên chộc thối bay tiết mục quảng cáo cho 'ông chồng' của đồng nghiệp. Lý Duy vô tội trợn mắt nhìn hai người trước mặt mình đang 'hihi haha' cười đùa mà trong lòng khóc thầm 'Ông chủ là đây sao...lại còn cái người mặt than kia nữa chứ'.

Buổi tối, ba người kia cũng họp lại bàn chọn người trúng tuyển, tám người chọn ra ba người. Thảo luận đến Lý Duy thì Denny nghiêm túc nói: "Tiếng Anh của David rất tốt, trí nhớ cũng ổn, cũng đã từng thực tập ở Sở Luật Pháp Trung Hoa, tuyển cậu ấy đi." Denise nói: "Tán thành! Hơn nữa đáng về cũng thật đáng yêu, tuyển cậu ấy đi."

Alan nói: "Nhìn qua là người dễ ăn hiếp, tuyển cậu ấy."

Smith & Miller cũng làm việc thật nhanh, 3 ngày sau Helen liên lạc với Lý Duy để thương lượng đầu tháng sau chính thức nhận việc.

3. Chương 3: Nhận Việc

Hôm nay là ngày đầu tiên Lý Duy đi làm. Gần 9 giờ cậu đến công ty. Cô gái ở quầy tiếp tân nhiệt tình chào hỏi cậu, sau đó dẫn cậu đến bàn làm việc.

Khu làm việc của Smith & Miller rất lớn, chiếm gần hết một nửa tầng lầu. Phòng làm việc của các luật sư tách biệt khỏi khu làm việc chung, bên ngoài là nơi làm việc của các trợ lý, được ngăn cách bởi các vách ngăn, thực tập sinh và thư ký sử dụng chung một bàn làm việc.

Khi Lý Duy đi ngang qua, các cô thư ký tò mò không khỏi đưa mắt nhìn. Suốt đường đi, cũng có vài cô thư ký hoạt bát đến bắt chuyện với cậu em Lý Duy đáng yêu này. Lý Duy xưa nay cũng là người thân thiện, trò chuyện được khoảng 2-3 câu thì cũng trái kêu chị này - phải gọi chị kia, làm cho các cô gái vui vẻ, cười không ngớt.

Tới đoạn cuối cùng của khu làm việc, cô gái tiếp tân làm bộ ra vẻ giật mình nói: "Thôi chết, tôi nhớ nhầm rồi, chỗ làm việc của cậu ở đoạn giữa mới đúng." Trán Lý Duy nhất thời hiện lên ba đường hắc tuyến, cảm thấy mình như con chó nhỏ bị người ta dẫn đi khắp nơi.

Cuối cùng Lý Duy cũng được dẫn đến trước bàn làm việc, máy vi tính, bút viết, đồ văn phòng phẩm đều có sẵn. Lý Duy tiện tay khởi động máy tính, máy tính đúng thật là đã bị khóa. Cô gái ở quầy tiếp tân bảo lát nữa nhân viên IT sẽ tới hướng dẫn cậu cách đăng nhập, nói xong cô cũng nhanh chóng bỏ đi, quay về yên vị bên bàn tiếp tân.

Không lâu sau, cô gái kia dẫn đến thêm 2 thực tập sinh, người ngồi sau Lý Duy tên Thu Phong, người còn lại tên Hạ Vân- ngồi bên cạnh Lý Duy.

Nhóm IT nhanh chóng tới chỗ họ, tập hợp họ đến trước máy tính của Hạ Vân để hướng dẫn, hết tên người dùng rồi lại đến mật khẩu, rồi nào là cách sử dụng điện thoại ngoại tuyến, outlook, word,...vv

Mới đầu ba thực tập sinh này còn nghĩ mấy anh IT đây thật xem thường trình độ vi tính của họ. Sau này mới hiểu, thì ra tài liệu ở đây đều được gửi đến bằng nhiều cách khác nhau, đúng là phải học thêm nhiều nữa. Nhân viên IT rất nhanh đã nói xong, ba người cố gắng ghi hết vào não, tiếc là vẫn từ lỗ tai này sang lỗ tai kia.

Cuối cùng nhân viên IT nói: "Cách sử dụng worksite tôi đã nói rõ và cũng đã in ra bản hướng dẫn để trên bàn cho mọi người, 10 giờ 30 nhóm IT Hương Cảng sẽ sang tiếp tục chỉ rõ mọi người cách sử dụng tài liệu của worksite. Tôi cũng không muốn nói nhiều." Lau mồ hôi, sao ngài không chịu nói sớm vậy hả...

Sau khi nhân viên IT vừa rời khỏi phòng làm việc, chị gái Helen cũng đến. Cô cười híp mắt nói: "Đi thôi, để chị dẫn mấy đứa đi giới thiệu với các đồng nghiệp khác."

Thế là ba người thực tập sinh liền vui vẻ hân hoan theo sát Helen đi một vòng. Helen giới thiệu cho họ biết rõ tên, chuyên môn, cấp bậc từng đồng nghiệp một, đồng thời cũng giới thiệu cho tất cả mọi người biết ba người này là thực tập sinh mới. Giới thiệu xong, cả bọn đều tươi cười bắt tay nhau, chào nhau rồi cảm ơn, sau đó lại tạm biệt nhau, lại tiếp tục đi gặp người khác...Sau một vòng, ngoại trừ những luật sư đã gặp mặt qua trong kỳ phỏng vấn có ấn tượng khá rõ, thì những người còn lại giống hệt như mây khói nhất thời thoáng qua, cái đầu be bé của Lý Duy làm sao chứa được nhiều người như vậy chứ.

Đến phòng làm việc của Alan - con người lúc này đang dán một nụ cười thiên thần trên miệng, anh nhẹ nhàng tươi cười đứng dậy bắt tay với từng người một, chào mừng bọn họ đến thực tập tại Smith & Miller. Hai người kia ánh mắt hâm mộ mà nhìn anh, Lý Duy đã thấy bộ dáng khi nổi sùng lên của anh, cậu cảm thấy nên sợ nhiều hơn là hâm mộ. Cậu đau xót nhận ra rằng thật ra cái bàn làm việc của cậu gần sát phòng Alan, coi bộ sau này phải cụp đuôi dài dài rồi.

Xong Alan, Helen lại tiếp tục kéo theo ba người đi về phía trước. Cấp bậc càng cao thì làm việc càng nhiều việc, Denny và Denise chưa thoát khỏi cái phòng làm việc cũng là dễ hiểu thôi. Helen quay về căn phòng

làm việc trống rỗng chẳng có ai giới thiệu họ một lần nữa. Tất nhiên là không phải giới thiệu với cái phòng trống rồi.

Cũng thật kỳ lạ, phòng làm việc của Denny rất xa phòng làm việc của Alan, khiến cậu nóng lòng vì đến phòng kia thật lâu. Mãi sau này Lý Duy mới biết thì ra lúc trước phòng của hai người bọn họ sát nhau. Nhưng cái giọng oang oang như sấm vang của Alan mỗi khi nói chuyện điện thoại rất phiền đến giấc mộng giữa ban ngày của Denny. Đã vậy, Alan còn rất thích chạy sang phòng người ta, cả khi cao hứng lẫn không vui đều chạy sang phòng người ta lải nhải mãi không thôi. Suốt một tuần lễ con giun xéo lăm cũng oằn, Denny thật sự không chịu nổi con người này nữa, liều mạng lấy đơn từ chức làm tối hậu thư đe dọa đòi chuyển phòng làm việc. Nhưng mà dù hiện tại cách xa nhau như vậy, Alan cũng không ngại làm phiền Denny, vô tội vạ quấy rối luôn cả Denise.

Khoảng hơn 11 giờ, Alan đến phòng làm việc của Denise, cũng gọi luôn Denny đến nói với hai người: "Trưa nay chúng ta sẽ mời những người mới một bữa."

Denise và Denny trong lòng thầm hô to 'Oh no! lại phải ngoan ngoãn nghe anh ta thao thao bất tuyệt khoe khoang cái Sở Luật này, khoe khoang cả tổ, rồi cuối cùng khoe mẽ luôn bản thân anh ta ra sao.' Hai người lập tức động não hết công suất nghĩ ra một cái cớ để tránh mặt.

Denise vuốt vuốt tay giả bộ tiếc nuối nói: "Trưa nay tôi không rảnh rồi, phải cùng anh yêu nhà tôi đi ăn cơm. Anh chịu khó thay mặt tôi tiếp đãi họ chu đáo nhé."

Denny mặt không thay đổi nói: "Tôi cũng không rảnh, trưa nay phải đi ăn cơm với khách."

Alan cười âm trầm nói: "Gạt quỷ! Denise, tôi nhớ rõ cô còn đang oán giận chồng mình phải đi công tác cả tuần, hôm nay còn đi ăn cơm với 'anh yêu' nào nữa? Có cần tôi hỏi chồng cô chút không?"

'Shit! sau này sẽ không để lộ hành tung của chồng mình nữa...' Denise đau khổ đầu hàng.

Alan chuyển hướng sang Denny, hung tợn nói: "Không phải đã chuyển lịch sang thứ năm rồi sao?"

Denny tự hỏi 'tại sao cậu biết được?'. Alan hừ lạnh một tiếng: "Là khách hàng của cậu gửi mail thay đổi lịch hẹn cho tôi."

'Shit! quên mất Alan cũng nằm trong hạng mục này...' Denny chán nản nghĩ, gương mặt trắng đầu hàng.

Alan thô bạo liếc hai người: "Nếu đã ổn thì lát nữa tôi sẽ bảo Lily thông báo cho mọi người."

Sau khi Lily thông báo cho tất cả mọi người, cả tổ làm việc đều cùng nhau than vãn thành tiếng. Một trợ lý tức giận thẳng thắn mắng: "Thiệt tình, không thông báo sớm hơn nửa tiếng được sao? Mới đi mua cơm trưa xong!"

Thức ăn được giao tới khá trễ, hơn 12 giờ 30 mới đến. Mặc dù với công việc không phải người nào cũng nhiệt tình, nhưng nhắc tới ăn cơm thì ai nấy cũng đều hớn hở. Vừa nhận được thông báo của Lily, mọi người đều đứng bật dậy tùm tùm năm tùm ba tới phòng họp. Có vài luật sư mang theo blackberry*, tranh thủ trong phòng họp xem mail gửi đến, tránh lãng phí thời gian, không bằng vừa ăn bữa cơm miễn phí vừa xem luôn.

(* máy tính bảng)

Lý Duy nghe nhân viên IT diễn thuyết gần 2 tiếng mới xong, nhanh chóng vào phòng họp New York, vừa vào cậu cứ tưởng là nhìn nhầm ổ sồi, mọi người ngấu nghiến ăn cơm, giống như cả mấy thế kỷ rồi chưa được ăn cơm vậy. Thật đúng là...

Chị Suzanne tốt bụng nhắc cậu: "Đến đây ăn nhanh đi, một lát nữa Alan mà nói là sẽ không còn cơ hội ăn đâu."

Denny đơ mặt ôm iPad đi vào, một bên cầm chai nước, một bên cầm miếng pizza đến bài dài ngồi xuống, vừa ăn pizza vừa chơi game.

Một lúc sau, Denise cầm blackberry tới. Cô đau lòng phát hiện những chỗ ngồi cách xa cái ghế dành cho nhân vật chính kia đã đầy người, chỉ còn chỗ gần nhất là còn trống.

Mọi người rất nhanh đã ăn no, sau đó mỗi người đều lấy ra sổ ghi chép và bút chì trên bàn.

Lý Duy không hiểu, Suzanne giải thích: "Họ lấy ra để giả bộ ghi chép đó mà." Lý Duy hiểu, cũng muốn lấy một quyển sổ, nhưng lại phát hiện sổ đã bị người ta lấy hết. Cậu quay về bàn làm việc lấy sổ của mình, chưa ra khỏi cửa đã thấy Alan bùng bùng khí thế hiện ngang từ hành lang đi tới. Lý Duy lập tức rút đầu về. Suzanne xé ra một tờ giấy từ trong sổ mình đưa cho cậu nói: "Ráng dùng đỡ cái này đi, tuy viết vào đây cũng không được gì nhưng chí ít thì vẫn dùng nó để giả bộ được."

4. Chương 4: Bữa Trưa Nghênh Đón

Anh chàng Alan đẹp trai hăm hở bước vào phòng họp, mang theo bộ mặt cao ngạo nhả nhả của một kẻ thủ lĩnh cười nói: "Mọi người đến đông đủ rồi, đã ăn no chưa?"

Mấy nhóm người đang tùm nập ba cái cọ, trò chuyện liên nhao nhao tìm chỗ ngồi xuống, đúng là 'người lãnh đạo có khả năng khiến người khác im lặng mà không cần nói nhiều', ày! người ta nói không sai mà.

Alan dùng ánh mắt tựa như xem duyệt binh nhìn quanh bốn phía, hài lòng gật đầu, lạnh lùng kéo ghế ngồi xuống, sau đó giống như thử micro ho nhẹ hai tiếng, nở một nụ cười rực rỡ giống hệt minh tinh màn bạc. Giới thiệu với mọi người những đồng nghiệp mới, đồng thời cũng thay mặt cho tất cả những đồng nghiệp còn lại ngỏ lời hoan nghênh ba người còn lại.

Tiếng vỗ tay bơm bơm vang lên!

Tiếp theo, không ngoài dự đoán của mọi người, Alan bắt đầu thao thao bất tuyệt. Trước tiên, anh sơ lược lại cái lịch sử phát triển huy hoàng của Smith & Miller, tiếp đến là kể về anh đã vất vả xây dựng cái tổ này thế nào. Anh cứ liên tục kể chuyện quá khứ của 3 năm qua, lúc đó cả đoàn kể cả thư ký cũng chỉ là một nhóm nhỏ gồm 3 người, nhưng cái nhóm nhỏ này vẫn không ngừng cố gắng để trở thành một nhóm chuyên nghiệp hơn 20 thành viên như hiện nay...lượt bỏ mấy ngàn từ của Alan...

Đã nghe cái này nhiều lần nên các nhân viên cũ đều đã quen, chỉ có mấy thực tập sinh mới vào bị cái cảm xúc mãnh liệt kia của Alan kích thích, phấn chấn hỏi han trò chuyện, nhìn sắc mặt cũng đủ biết đó là vẻ mặt sùng bái. Đúng là ông chủ có khác!

Alan nhìn những người bạn nhỏ đang sùng bái mình, càng nói càng hưng phấn. Tất nhiên là anh đang vênh váo đắc ý nhưng cũng không quên đi công lao của những luật sư cũ, anh tuyên dương từng người một giống như đang diễn kịch, Denny, Jessica, Alex, mời bọn họ đứng lên cho mọi người reo hò. Ba người này chột lạng chấp nhận, thần thờ đứng dậy rồi nhanh chóng ngồi xuống.

May mắn Alan cũng không phải chỉ nói đến cái lịch sử khô khan kia, đôi khi lại nói đến vài chi tiết thật đáng nghe. Bây giờ anh đang háng hái nói đến những dự định tương lai của cả tổ với tất cả mọi người, đặc biệt là giới thiệu cho các thực tập sinh biết những nguồn tài liệu có ích, thậm chí là những bài blog của các luật sư nước ngoài nổi tiếng.

Lý Duy rất nghiêm túc lắng nghe, khi Alan nhắc đến những nguồn tài liệu có ích, cậu lập tức lấy bút ghi lại. Trang giấy mong manh nằm trên mặt bàn hội nghị màu nâu gỗ, ngòi bút di chuyển cực nhanh trên đó, đôi khi còn phát ra âm thanh 'xẹt xẹt' do ma sát. Alan rất nhanh đã nói xong, Lý Duy cũng nhớ rất nhanh, tiếng ngòi bút di chuyển càng lớn, cậu chỉ cách Alan 2 chiếc ghế, cuối cùng cũng khiến Alan chú ý, anh ngừng nói, cau mày nhìn cậu.

Alan âm trầm hỏi: "Helen không chuẩn bị sổ tay riêng cho cậu sao?"

Trả lời: "Có."

"Vậy sao không mang theo?"

Sợ sệt: "Quên...quên mang..."

Alan im lặng một chút, cố giữ khẩu khí bình tĩnh nói: "Muốn thành một luật sư giỏi phải luyện thói quen ghi lại những nội dung chính trong buổi họp. Trí nhớ tốt cũng không bằng ngòi bút đâu. Trang giấy này cũng vậy, ghi vô đó quay qua quay lại làm mất, sau này muốn tìm lại là tìm được ngay sao?"

Lý Duy liên tục gật đầu nhận sai, nói sẽ chú ý.

Alan chợt nghĩ một chút, hiểu là tốt rồi, cũng không muốn phải nói nhiều lời. Nhưng vẫn nên chỉ bảo người mới. Thế là đi tới trước mặt luật sư Mã, nói với Lý Duy: "Để tôi cho cậu xem, một luật sư chuyên nghiệp ghi chép tài liệu như thế nào."

Nói xong liền cầm quyển sổ ghi chép của luật sư Mã lên. Luật sư Mã lập tức che mặt, âm thầm than thở. Mọi người đều cảm thấy vô cùng buồn cười, nhưng không ai dám cười ra tiếng, ai cũng sợ tiếp theo đến mình gặp họa nên nhanh tay giấu đi sổ ghi chép của mình.

"À thì Alex* đổi sổ mới." Luật sư Mã liếc mạng ra sức gật đầu. Ông chủ thật sáng suốt.

(* tên tiếng Anh của luật sư Mã)

Alan đi tới mặt luật sư Tôn, rút ra quyển sổ bị giấu dưới cánh tay. Luật sư Tôn vội vã biện hộ: "Tôi cũng vừa mới đổi sổ."

Alan không lên tiếng, đi tới chỗ một luật sư khác, lại là một quyển sổ trắng phau! Người kế tiếp, có lẽ nào lại là một quyển sổ trống không nữa? A..sai rồi, trên giấy có vẽ một con khủng long đang 'phun mưa' đó chứ!

Nhiệt độ trong phòng tự nhiên giảm xuống cực lạnh, mọi người lạnh đến nỗi không dám nhúc nhích. Không ít người chỉ im lặng nhìn Denise, mong cô sẽ giúp họ một bàn thua này, thế nhưng Denise lại không chút nghĩa khí mà cúi đầu nhìn chăm chăm vào cái blackberry trong tay.

Mọi người than vãn trong lòng: Thiệt tình, cô cũng là lãnh đạo, có cần hèn nhất vậy không?...

Denise than vãn trong đầu: Tôi không muốn làm bia đỡ đạn đâu...

Alan nóng nảy đi một vòng, cầm từng quyển sổ của từng người lên xem rồi đặt xuống. Tới chỗ Denny lại thấy đang luống cuống thoát game, sau đó mở một quyển sổ ra, giả vờ như đang ghi chép gì đó. Anh hung hăng tròn tròn mắt nhìn Denny.

'Cả đám này không chừa cho mình chút mặt mũi nào luôn à?!!' Alan tức giận về chỗ, miệng cười nhưng tâm không cười nói: 'Lúc các người làm việc với thân chủ cũng giống như thế này sao?'

Mọi người lắc đầu 'không phải đâu, ông chủ à.'

Alan bỗng nhiên nhấn giọng quát: "Lập tức lấy sổ ghi chép của các người mang tới đây cho tôi!!!"

Mọi người lập tức giải tán, ra khỏi phòng họp, ai cũng đưa ánh mắt đau xót sắc bén nhìn kẻ đầu sỏ là Lý Duy. Lý Duy vừa sợ vừa oan ức quay về bàn lấy sổ tay đến.

Thế là nửa thời gian còn lại của buổi cơm trưa đều bị Alan chiếm dụng để kiểm tra sổ ghi chép của từng luật sư, mà cái tiêu đề 'tâm quan trọng của sổ tay' là đề tài chính chiếm hết thời gian, mãi cho đến khi Lily đến thông báo cho Alan biết sắp đến giờ có cuộc họp qua điện thoại, mọi người mới được giải thoát.

5. Chương 5: Asap* Tàn Ác (*as Soon As Possible: Càng Nhanh Càng Tốt)

Lý Duy trở về bàn làm việc, lòng vẫn còn sợ hãi nên cứ nép qua trái nhìn len lén vào phòng Alan. Alan đang nói chuyện điện thoại với thân chủ, dù cửa phòng đang đóng chặt vẫn có thể nghe thấy giọng nói oang oang của anh.

Lý Duy nhớ tới 'sự kiện ghi chép' khi nãy. Ngày đầu tiên đi làm đã chọc ông chủ rồi, đã vậy còn báo hại đến mọi người, thật là mất mặt mà...

Không đợi cậu suy nghĩ quá lâu, buổi tập huấn vào lúc 2h30 chiều cũng bắt đầu, do sắp tới phải làm trợ lý của Alan nên đại luật sư Jessica phải chỉ dẫn sơ lược cho ba thực tập sinh biết nội dung công việc.

Học xong cũng đã 3 giờ chiều, khi các thực tập sinh đang trên đường trở lại bàn làm việc thì đụng mặt Alan. Có lẽ cuộc họp khi nãy khá suôn sẻ nên tâm tình Alan cũng không tệ lắm, anh xán lạn hỏi: "Học xong rồi sao?"

Cả ba trả lời 'vâng'. Anh vừa nói đùa với hai cô gái vừa thân thiết vỗ vỗ vai Lý Duy. Lý Duy không kiềm được mà nổi da gà hết toàn thân. Cậu thầm nghĩ 'đúng là một tên sáng nắng chiều mưa'.

Alan trò chuyện với họ vài câu rồi đi, vừa đi vừa viết mail trên con blackberry.

Bọn Lý Duy vừa về tới chỗ, mở máy tính liền nhận được mail do Alan gửi đến. Mở mail ra xem thì Alan thông báo cho toàn tổ biết nhóm thực tập sinh đã được đào tạo xong, bảo các luật sư nên phân công công việc cho họ. Đồng thời cũng hy vọng các thực tập sinh khi rảnh rỗi hãy đến học tập thêm ở các luật sư chuyên nghiệp. Lý Duy bùi ngùi nói 'tự nhân có khác mà'.

Mới một hai ngày đầu, công việc cũng không nhiều, không lâu sau thì Lý Duy ngày càng bận tới tầm mắt mày. Tổ luật sư này cũng thật nhiều việc, các thực tập sinh nhỏ bé thì đảm đương những công việc vặt vãnh mà các luật sư chuyên nghiệp không muốn làm.

Do quy luật tự nhiên thu hút lẫn nhau giữa nam và nữ, những nữ nhân viên và nữ luật sư của cả tổ rất thích khuôn mặt bánh bao của cậu em Lý Duy, còn nam thì lại hay tìm đến hai cô gái khả ái dễ thương là Thu Phong và Hạ Vân. Nhưng khổ nỗi, ở cả tổ này là 'âm thịnh dương suy', và đó là lý do Lý Duy phải chịu đựng nhiều hơn hai cô gái. Bình thường những luật sư đến nhờ cậu xử lý mail đều bảo rất gấp, khiến cậu không biết nên làm cái nào trước. Lý Duy không phải là người ngốc, cậu sẽ xem xét, sau đó mới quyết định cái nào trước, cái nào sau. Làm vậy thì đúng không sai, nhưng đôi khi cậu cũng sẽ nhầm lẫn.

Lúc sáng, luật sư Cổ tìm cậu để xử lý tài liệu. Cậu hỏi khi nào nhận? Trả lời là ASAP, càng sớm càng tốt, trước buổi trưa phải giao cho khách hàng.

Một lát sau, chị gái Jennifer Johnson xinh đẹp lại đến tìm cậu nhờ dịch tài liệu tiếng Hoa. Cậu lại hỏi khi nào nhận? Cậu trả lời lại là ASAP, càng nhanh càng tốt, Denny đang chờ.

Lý Duy suy nghĩ một chút, quyết định làm việc của Jennifer trước. Nói là mail, nhưng nội dung cũng khá quan trọng, trông không giống như một hợp đồng.

Nửa giờ trôi qua, có người gửi mail đến luật sư Cổ thì ra là Alan muốn hỏi tiến độ công việc, luật sư Cổ báo lại Lý Duy đang làm.

Lý Duy than thầm 'thôi xong!'. Một tiếng đã qua mà vẫn chưa đụng tới cái bản báo cáo kia.. Bất quá cậu cũng đã phiên dịch tài liệu được hơn phân nửa, có lẽ cố gắng làm hết công suất là sẽ xong.

Nếu Lý Duy cẩn thận kéo xuống xem thêm một chút nữa sẽ thấy Alan cùng Luật sư Cổ có nhắc nhở, sẽ phát hiện được 11 giờ Alan có cuộc họp qua điện thoại kéo dài khoảng 1 -2 giờ, nên muốn xem trước bản báo cáo, nếu cảm thấy được thì sẽ phát cho các luật sư khác. Luật sư Cổ thì cứ nghĩ rằng Lý Duy đang làm việc cô giao, nên cũng không nhắc nhở Lý Duy.

Sau một hồi, Alan lại gửi thêm một cái mail: David, ETC?

ETC? Ý gì đây? Lý Duy hỏi mọi người. Nhưng những người xung quanh cả thư ký lẫn thực tập sinh đều lắc đầu tỏ vẻ không biết. Lý Duy hơi sốt ruột một chút, nhưng lại không muốn làm phiền mọi người nữa nên quyết định hỏi cấp trên: Alan, ETC là gì?

Alan rất nhanh đã trả lời: Estimated Time Of Completion (Thời gian dự kiến sẽ hoàn thành công việc).

Lý Duy lại suy nghĩ một chút, phiên dịch cũng phải cần thêm nửa tiếng nữa mới xong, bản báo cáo kia cũng không phức tạp lắm, chắc cũng khoảng nửa tiếng là xong, nhưng mà đây là lần đầu tiên, tốt hơn hết là nên cẩn thận tỉ mỉ một chút, vậy thì nói trước 11 giờ 30 đi cho lành.

Khi cậu trả lời thời gian sẽ hoàn thành, Alan rất nhanh trả lời lại: WTF!!!

WTF? Lại là ý gì nữa đây? Lần này Lý Duy cũng không hỏi ai nữa, mà là hỏi Alan: Alan, cho hỏi WTF là gì vậy?

Rất rất nhanh, Alan trả lời với dòng chữ tiếng Anh viết hoa: WHAT THE FUCK!!!*

Lý Duy tái mặt, vô cùng giận dữ, muốn gửi trả lại cho anh ba chữ NDY* nhưng có điều cậu lại không dám.

(*câu mắng chữ thô tục)

Alan bình thường không sử dụng điện thoại nội tuyến, hơn nữa nếu có gọi thì cũng không liên quan đến công việc. Lý Duy đang tắm rửa NDY cấp trên của mình, đột nhiên nghe được trong điện thoại nội tuyến oang oang: "Luật sư Cổ! đến đây ngay cho tôi!!"

Không đợi Lý Duy ý thức được nguy hiểm đang cận kề, Alan liền vội vàng đến trước bàn Lý Duy: "Này, cô có dạy bảo tốt thực tập sinh mới đến không đây? Một bản báo cáo đơn giản như thế đã làm hơn nửa ngày rồi mà cần thêm 1 tiếng rưỡi nữa! What the [bad word] is going on?" (chuyện quái quỷ gì đang diễn ra vậy?)

Cô Cổ bị quát liền xụ mặt hỏi: "David, cậu làm tới đâu rồi?"

Lý Duy chột dạ trả lời: "Còn chưa xong tới..."

Bạo long tức giận: "Cái gì? còn chưa làm?...bla bla...(lướt bỏ bớt một ngàn từ...) Mọi người nghe thấy tiếng mắng chửi điếc tai của Alan vừa thông cảm cho Lý Duy, lại vừa mừng thầm vì người bị mắng không phải mình..."

Không đợi Alan nói thêm lời khó nghe, Lý Duy vội vàng giải thích: "Jennifer giao việc cho tôi nói rất vội, phải phiên dịch tài liệu, còn nói Denny rất cần."

Bạo long không vui nói: "Việc của Denny không gấp, việc của tôi giao mới cần gấp!"

Lý Duy nhỏ giọng giải thích: "Luật sư Cổ nói trước trưa sẽ lấy nên tôi nghĩ không cần gấp bằng việc của Denny..." Vừa nói lời này xong, cậu đã đắc tội đến cả hai người.

Luật sư Cổ vội vàng giải thích: "Rõ ràng tôi đã nói ASAP để cậu làm ngay mà?"

Lý Duy phẫn nộ trong lòng: Ai cũng nói ASAP...tôi cũng muốn làm nhanh lắm nhưng tiếc thật...

Alan ghét nhất là cảnh nhân viên đã làm sai mà còn cố tranh cãi nên tức giận nói: "Luật sư Cổ đã nói là trước buổi trưa lấy, sao cậu không tính toán trước thời gian? Không lẽ cô ấy không cần thời gian xem trước à?"

Denny đúng lúc đi tới, phát hiện ngọn núi lửa tên Alan đang bùng nổ, thuận miệng hỏi Lý Duy: "David, tài liệu tôi nhờ cậu dịch đã xong chưa?"

Alan lập tức quay sang trút giận lên Denny: "Denny, cậu tới Trung Quốc đã bao nhiêu năm? Tôi nghĩ sau khi tan ca cậu không nên chơi game, mà nên đi tìm ít bạn Trung Quốc, học thêm tiếng Trung Quốc được không? Đừng có mỗi lần đều nhờ người ta dịch tài liệu. Dù có dịch hay không thì cũng không lấy được đồng nào từ thân chủ cho cái 'phí phiên dịch' đâu!"

Denny chớp chớp mắt, giữ gương mặt muôn đời không thể hiện cảm xúc nói: "Tôi đương nhiên biết nên mới giao cho thực tập sinh làm, thời gian làm việc của thực tập sinh cũng đâu thu phí."

Alan tức muốn học máu. Anh không để ý đến Denny nữa, quay sang nói với Lý Duy: "Cậu đừng dịch tài liệu cho Denny nữa, làm bản thảo cho tôi trước, ASAP!!"

Ok, ASAP thật độc ác!

Lý Duy trưng vẻ mặt bất đắc dĩ nhìn Denny. Denny nhún nhún vai ý bảo không sao cả, cũng không nói thêm gì với Alan mà rời đi.

Alan nghiêm mặt trở về phòng, luật sư Cổ ngông nghênh dạy dỗ cho Lý Duy một bài học: "Sau này việc Alan giao phải làm trước, biết chưa?"

Đúng là không nói đạo lý mà, Lý Duy khinh bỉ nghĩ.

Alan đang đứng ở cửa phòng làm việc cũng nghe thấy, quay đầu buồn bực nói: "Luật sư Cổ, cô nói sai rồi. Còn tùy theo mức độ quan trọng mà quyết định, cô nói thế là hại David."

Luật sư Cổ sượng mặt cười cười bỏ đi, hung hăng nghĩ: Thật không thể tin tưởng vào phong thái làm việc của cậu trai dễ thương này, sau này sẽ không tìm cái mặt bánh bao này giao việc nữa.

Lý Duy thầm cười nhạt, cậu thấy Alan nhắc nhở luật sư Cổ rằng chuyện của anh ta không phải rất gấp, nhưng Alan nói chuyện kiểu đó, chẳng khác nào muốn nói 'trên thực tế chuyện anh ta phải được ưu tiên sao?' Lý Duy ôm một bụng ấm ức, nắm chặt mấy tờ tài liệu trên tay, chẳng biết ma xui quỷ khiến thế nào, cậu đọc lại tài liệu lần nữa, phát hiện luật sư Cổ không hề nói Alan muốn xem trước bản báo cáo. Tuy rằng mọi chuyện là do luật sư Cổ mà ra, nhưng cậu cảm thấy coi như mình cũng sai. Xem ra khi này Alan không hề nói dối. Nghĩ xong, Lý Duy cũng không muốn làm lớn chuyện nữa, tiếp tục dịch phần tài liệu còn lại.

6. Chương 6: Kẻ Cuồng Công Việc

Trưa, Lý Duy cùng hai thực tập sinh còn lại đi xuống dưới lầu ăn cơm. Lúc ăn cơm, hai cô gái kia cứ mãi luyên thuyên không dứt về Alan. Rõ ràng khi sáng, Alan đã không phong độ tí nào nổi quạu trước mặt mấy cô, thế mà mấy cô gái này vẫn cho anh chàng này thật giỏi, thật tốt, thật đẹp trai mà chẳng thêm quan tâm an ủi Lý Duy lấy một câu. Lý Duy mệt mỏi thầm ai thán, bộ mấy người cuồng thần tượng luôn rồi sao? Vóc người đẹp trai cao ráo luôn chiếm ưu thế, khiến Alan có một lượng fan hâm mộ.

Ăn xong, hai cô gái muốn đi dạo loanh quanh dưới lầu, Lý Duy lại không có hứng thú nên về văn phòng trước. Vẫn chưa đến 1 giờ, hầu hết các đồng nghiệp đều ra ngoài ăn trưa chưa trở về. Lý Duy vẫn thấy cửa phòng làm việc của Alan vẫn đang đóng, bên trong truyền ra âm thanh âm ỉ, giống như đang diễn ra một cuộc họp. Cuộc họp qua điện thoại này kéo dài cũng gần 2 tiếng rồi. Lý Duy tốt bụng nghĩ, không biết anh ta ăn cơm chưa nhỉ? Lại nữa, hừ, mình lo cho anh ta ăn hay chưa làm gì chứ!

Qua vài phút nữa, âm thanh bên trong vẫn chưa dứt, Alan đột nhiên mở cửa, một tay cầm lấy nắm cửa, tay còn lại bưng ly cà phê, nhô đầu nhìn ra bốn phía, thấy Lý Duy, ra hiệu bảo cậu đi qua chỗ anh, nhỏ giọng nói: "Giúp tôi pha một ly cà phê." Nói xong đưa ly cho Lý Duy, đóng cửa lại, tiếp tục cuộc họp.

Lý Duy thầm tính toán: anh ta vẫn chưa nói 'làm ơn' và 'cảm ơn'. Cậu vào phòng bếp dành cho nhân viên, pha một ly cà phê nóng rồi trở ra.

Lý Duy đẩy cửa vào phòng Alan, Alan đang nói chuyện: "Điều khoản thứ 7 trong hợp đồng mua bán có vấn đề..." Lý Duy im lặng không lên tiếng, đặt ly cà phê lên bàn. Alan chỉ gật gật đầu, tiếp tục nói chuyện điện thoại. Lý Duy giúp anh đóng cửa lại, trở lại bàn làm việc của mình.

Một giờ hơn, Lily và các thư ký khác cũng quay trở về. Alan vẫn tiếp tục họp. Lý Duy nghe người khác hỏi Lily có mua thức ăn cho Alan hay không?

Lily hừ lạnh, chậm rãi nói: "Không, anh ta không chết đói đâu." Lúc sáng, cô không được phê chuẩn đơn xin nghỉ phép để đi du lịch một tuần, nên cô đang có 'xích mích' với chính ông chủ của cô.

Anh ta từng bảo rằng cuối tháng có hai hạng mục kết thúc nên sẽ rất bận rộn, trước hết nên tập trung làm việc. Lily cũng rất biết điều mà dời lại ngày nghỉ, nhưng không ngờ rằng Alan còn hùng hồn ngụy biện: "Nghỉ ngơi lâu giúp người ta thư giãn, sau này trở về thời gian làm việc sẽ chênh lệch hơn so với người khác. Cô theo tôi nhiều năm như vậy mà vẫn chưa tiến bộ ở điểm này sao? Hơn nữa, đi du lịch vừa mệt vừa tốn tiền, dùng số tiền đó tiết kiệm còn tốt hơn, chồng cô sẽ không sớm chê bai cô."

Lily tức đến nỗi muốn cắn cho anh ta một phát. Anh ta đánh đồng ai cũng là cái máy cuồng công việc như anh ta ư?! Nhưng cô lại nén giận xuống, Alan cuối cùng cũng cho phép cô nghỉ phép vào đầu tháng 3, tính từ đầu cuối tuần, cho cô 5 ngày vui chơi. Cho nên, một ông chủ hà khắc bóc lột như vậy, cho anh ta chết đói luôn đi, hừ!

Alan mà làm việc là sẽ quên luôn mọi thứ, chỉ khi nào có ai đó nhắc nhở, còn không thì anh ta chẳng nghĩ đến ăn cơm nữa. Không ai có thể đánh bại kỉ lục huy hoàng của anh, không ăn- không ngủ- không nghỉ mà làm việc liên tục 6 ngày đêm để hoàn thành hết công việc trong thời gian ngắn nhất. Khi ấy, anh điên cuồng làm việc đến nỗi dọa sợ Lily, thật sự sợ anh ta lao lực mà chết. Anh bận đến tối tăm mặt mày, Lily tốt bụng nhắc anh ăn cơm, anh ta còn nổi điên lên quát 'tại sao phải ăn cơm phiền phức như thế?' Bất quá trong phòng làm việc cũng thủ sẵn chocolate, khi đói bụng anh sẽ vô thức ăn mấy thứ này để bổ sung thêm năng lượng. Cho nên Lily dù nhắc nhở nhiều, vẫn không sợ anh ta sẽ chết do đói.

Lý Duy khó chịu nhất là phải nhịn đói, nghe người ta bảo Alan đến giờ còn chưa ăn cơm, trong lòng cảm thấy thương xót, làm ông chủ cũng không dễ mà.

Qua hơn nửa giờ, Alan mở cửa lần nữa, tay bưng ly cà phê, ngoắc ngoắc Lý Duy gọi cậu pha thêm ly cà phê. Lý Duy thân bất do kỷ mà nhận lấy cái ly, có chút khó chịu than thở: không phải thư ký của anh về rồi sao? vậy sao còn bảo tôi đi pha cà phê cho anh, người khác nhìn thấy sẽ nghĩ sao đây? trông cứ như cậu đang hết mình nịnh hót ông chủ vậy. Thế là cậu chụp lấy Lily nói: "Lily, Alan muốn uống cà phê, chị đi pha cho anh ấy đi."

Lily nghiêng đầu nhìn cậu, khi này cô đã thấy Alan gọi Lý Duy. Cô cười cười nói: "Cậu đi đi, Alan ghét nhất là kêu người này làm việc mà đổ ngược lại cho người khác."

Cậu này là đúng, Alan ghét nhất nhân viên trốn tránh công việc. Nhưng rõ ràng, Alan không thể nào đem công việc pha cà phê- công việc vốn của thư ký này giao lại cho cậu. Anh chỉ do quán tính mà tìm Lý Duy, căn bản không biết thư ký đã về. Lily tự nhiên nói thẳng, nhưng lại lấy lý lịch bản thân là người cũ, nên cố ý trên chộc thực tập sinh mới, làm cho người ta sợ.

Lý Duy không thể làm gì đành đi pha cà phê. Pha cà phê xong, cậu chần chờ vài giây, vẫn tốt bụng như thế, mở tủ lấy ra vài bọc bánh quy, đem lên với cà phê đặt trên bàn Alan. Alan thấy lạ ngẩng đầu nhìn cậu một cái, vẻ mặt không hiểu gì tiếp tục nói chuyện điện thoại.

Cuộc họp dài dòng chán nản qua điện thoại kéo dài mãi đến 3 giờ hơn, Lý Duy dắc ý, hôm nay lại làm thêm một việc thiện, nếu cậu không tốt bụng đem cho anh ta một ít bánh quy, Alan đã sớm đối bụng muốn chết rồi.

Alan cúp điện thoại, lập tức đứng dậy mở cửa, hấp tấp chạy ra ngoài, qua vài phút, quay lại với vẻ mặt thoải mái, vừa đi vừa cầm blackberry xem email. Hành động này dường như đã sớm trở thành thói quen của anh ta rồi.

Lát sau, anh tới chỗ Lý Duy, đem toàn bộ bánh quy khi này đặt trên bàn cậu, nói: "Cảm ơn, tôi không thích bánh quy. Cho cậu, đừng lãng phí nhé." Nói xong lại xoay người bỏ đi.

Bị người khác lén lút xoi mói, Lý Duy xấu hổ đỏ mặt, một bên tự trách Alan không biết suy xét, mặt khác lại tự trách mình đa tình, lần nữa bị hạ thấp, nhớ đến việc khi sáng mình đã bị một lần rồi.

Tối hôm đó luật sư Thôi kéo cậu ở lại tăng ca, bận đến long trời lở đất, thẳng đến 9 giờ, thời gian ăn cơm còn không có. Đứa trẻ đáng thương này không chịu đói được đành phải vừa làm việc vừa lấy bánh quy trên bàn bị trả khi này ra gặm! Phải, gặm gặm. Âm thanh nhai bánh quy vang lên thật lớn, Alan đi ngang chịu không được nhìn cậu vài lần, tự nhiên hỏi: "Tăng ca? Chưa ăn cơm tối sao?"

Lý Duy nhét bánh quy đầy miệng, nghẹn đến mức không ra hơi, đỏ mặt nhẹ gật đầu.

Alan chau mày nói: "Bận mấy thì cũng phải ăn cơm trước, mang cái bụng đói làm việc, năng suất thấp, dễ phạm sai lầm." Ông chủ của cậu như người sắt không cần ăn cơm, nhưng cũng không quá nghiêm khắc đến nỗi bắt nhân viên cũng nhịn theo, chỉ cần không làm trễ nãi công việc là được, có thể làm một tấm gương sáng như anh cũng tốt.

Lý Duy bó tay rồi, không biết Alan quan tâm cậu chưa ăn cơm hay là chỉ trích cậu nhịn đói làm việc, không năng suất.

Một lát sau, Alan mang hai hộp cơm tối, đưa một hộp cho Lý Duy nói: "Tranh thủ thời gian ăn đi, không được vừa ăn vừa làm nhìn mấy tính gây lãng phí thời gian. Ăn xong làm việc tiếp, coi chừng giảm năng suất." Anh vẫn nhớ vụ việc khi sáng liên quan đến năng suất làm việc của thực tập sinh này.

Lý Duy được sung mà kinh sợ, liên tục nói cảm ơn. Nhưng đến khi mở hộp cơm ra, cậu lại thấy rõ toàn là cơm thừa linh tinh bên trong, không biết nên vui hay nên giận nữa. Thật quá đáng, sao có thể cho người ta ăn loại cơm không rõ nguồn gốc này chứ? Nhưng mà Alan cũng cầm một hộp cơm giống như của cậu vào phòng. Lý Duy nhìn hộp cơm, chậm chạp không nhắc nổi đĩa.

Lily không biết từ nơi nào trở về, thấy vẻ mặt lơ đãng của cậu, 'phốc' một tiếng cười lớn vui vẻ giải thích: "Tôi còn tưởng Alan lấy hai hộp cơm cho anh ta, thì ra là cho cậu một hộp. Có thân chủ họp bên cạnh, đây

là thức ăn còn dư lại. Cậu yên tâm đi, thức ăn của hai người đều chưa bị ai động tới đâu, do Alan vội vội vàng vàng gấp lung tung nên nhìn ra thành như vậy đó. Ha ha ha...”

Lý Duy yên tâm rồi, ngượng ngùng cười cười, há miệng ăn một miếng thật lớn, nghĩ thầm Alan cũng là một người tốt. Đương nhiên, chỉ là đôi khi...Sau này, Lý Duy mới biết, trong công việc, Alan chỉ nhìn việc chứ không nhìn người, đối với nhân viên của mình mắng rất dữ dội, cũng che chở rất tốt, vậy nên mọi người vừa yêu vừa hận anh.

7. Chương 7: Không May Lỡ Lời

Các thực tập sinh cũng đã trải qua nhiều ngày khi thì bề bộn đủ thứ việc khi thì nhàn hạ ngồi chơi. Dù sao cũng là thực tập sinh, các luật sư cũng không dám giao cho họ những công việc nặng nhọc mà phần lớn đều để họ làm những công việc vặt vãnh. Thái độ của Lý Duy đối với Alan là ngày càng kính nể. Alan đi sớm về khuya, ngoại trừ làm việc anh còn hận không thể biến cả phòng làm việc thành nhà riêng, có thể nói là một người cuồng công việc điển hình. Nhưng lại có nhược điểm đáng nói ở đây: điểm nổi bật và cũng là tật xấu chết người- chính là hay thô bạo.

Chỗ làm việc của Lý Duy gần phòng làm việc của Alan, cả ngày đều nghe anh ta hoặc khó chịu lớn tiếng chửi ầm lên- hoặc vui vẻ đắc ý cười thật to. Mỗi khi bực mình Alan đều mắng '[bad word]', với các nhân viên nam thì chửi thẳng miệng, không giữ tí tình cảm gì cả: "Tài liệu này của cậu thật giống rác rưởi! Sinh viên Luật năm nhất còn hơn cậu!" Đối với nhân viên nữ anh ta còn thỉnh thoảng cố nén giận, nhưng đợi người ta bước chân ra khỏi phòng làm việc liền điên tiết lên ném tài liệu xuống đất, gào vài tiếng '[bad word]'.

Một người được dạy dỗ tốt như Lý Duy không thể nào giải thích được tại sao Alan học hành rất giỏi mà lại thiếu nhã nhặn như vậy. Chị Suzanne còn bảo đàn ông như vậy mới nam tính, có gì khó chịu cũng tuôn ra ngoài hết. Những luật sư khác cũng tập mãi thành quen, còn truyền đạt lại kinh nghiệm cho nhân viên mới nữa, nếu Alan bực bội mắng chửi thì cứ thành thật cúi đầu nhận sai, đừng tranh luận với anh ta, càng tranh luận giải thích càng kéo dài thời gian bị mắng càng nhiều hơn. Công bằng mà nói, Alan khuyên bảo người khác bằng cách thức thật thô bạo, nhưng lại rất có ích cho sự tiến bộ của nhân viên. Mà theo lời Alan, chính anh ta cũng nhờ người khác mắng chửi mà có tiến bộ. Khi anh ta vẫn còn là nhân viên mới, những người hướng dẫn cho anh còn kinh khủng hơn không biết bao nhiêu lần. Kể nghiệp thầy như thế, Lý Duy chỉ còn cách im lặng.

Theo lý thuyết, luật sư sẽ ít khi trực tiếp đến tìm thực tập sinh làm việc, mà là phân việc cho thư ký, rồi thư ký tiếp tục chia việc ra, cho nên Lý Duy cũng không bị giáo huấn nhiều. Thế nhưng một Alan như vậy, thì làm người khác bị tổn thương là chuyện không thể tránh khỏi.

Sáng hôm nay đồng người đến kỳ lạ, Lý Duy đi tàu điện ngầm nên cũng không ảnh hưởng gì lớn, lúc cậu vào văn phòng thì đã có số những đồng nghiệp khác còn chưa đến, thế nhưng Alan đã đến rồi. Chưa kịp về chỗ ngồi, Alan đã thấy cậu, vẫy vẫy tay: "Cậu lại đây."

Lý Duy cho rằng anh đến tìm cậu để giao việc, không hề chuẩn bị tâm lý vào văn phòng, Alan 'ba--' một phát, ném tài liệu đã được chỉnh sửa xanh xanh đỏ đỏ trước mặt cậu, lớn tiếng quát: "Cậu nhìn đi, nhìn đi, cái này đúng là rác rưởi!"

Lý Duy sợ hãi giật mình, sững sờ cả buổi, nghĩ mãi không ra gì, bèn đánh bạo kéo tài liệu qua xem, 'đây không phải là tôi làm, ông chủ à mắng nhầm người rồi'. Lý Duy do dự nhắc nhở: "Alan, cái này không phải..."

Bạo long mắt diếc tai ngơ tiếp tục mắng: "...Đúng là không thể nào xem được! Đồ bỏ!..."

Lý Duy im lặng, trong lòng 'bùm bùm' từng tia sét muốn đánh lên con bạo long khiếm nhã này, hơi nhún giọng dừng cảm nói lại lần nữa: "Alan, cái này không phải do tôi làm..."

Bạo long tỏ thái độ giống như mới nghe chuyện cười xong, trợn to đôi mắt ngu ngốc quát trừng Lý Duy, hùng hồn nói: "Đương nhiên tôi biết không phải cậu làm. Là Jenny làm! Lúc này tôi gọi điện thoại cho cô, thế mà cô ta lại tắt máy. Nhớ lại coi tôi đã nói với các người bao nhiêu lần rồi, ngày nào cũng phải để điện

thoại 24/24, nếu thân chủ tìm các người có việc thì sao..." Cứ tự nhiên mà chuyển chủ đề, thế là Alan và Lý Duy cứ xoay quanh cái chính sách mở điện thoại 24/24.

Lý Duy đỡ khóc đỡ cười, thì ra là do con bạo long này bực mình lại không tìm được 'chính chủ' của sai phạm nên lấy mình ra đỡ đạn. Cậu đúng là một đứa trẻ xui xẻo, quên mất đồng nghiệp đã căn dặn đừng tranh luận hay cãi lý với Alan khi anh ta đang quạu, còn thật tình giảng giải: "Alan, tài liệu này do Jenny làm, anh nên nói với cô ấy thì cô ấy mới biết sai chỗ nào để sửa. Tôi còn chưa từng biết đến cái này, nghe cũng không hiểu anh đang nói cái gì đâu."

Alan không ngờ Lý Duy dám cãi lại, anh giật mình hít sâu một hơi, giọng run run nói: "Cậu..cậu..cậu.." Cứ 'cậu' hơn nửa ngày mà chẳng biết muốn nói gì, thế là nổi giận ném tài liệu xuống đất, mắng liên tục một từ '[bad word]!!!'

Lý Duy máu sôi lên tận não, mặt đỏ rần, muốn nói với Alan vấn đề cần tôn trọng người khác.

Nhưng tên Alan đang nổi giận kia không để cho cậu có cơ hội, bắt đầu điên cuồng mắng: "Luật sư khác phạm lỗi, cậu cho rằng cậu sẽ mãi không sai sao? Tôi nói với cậu là để cậu tiến bộ, không phải gặp nhiều cản trở. Cậu không chịu nghe là do cậu đần. Tuổi còn trẻ không nên tự cao như vậy, có người dạy bảo cho cậu là may lắm rồi, có biết không? Nếu cậu cứ không chịu lắng nghe như vậy thì sớm muộn cũng sẽ bị sa thải! You will be fired!!! (Cậu sẽ bị sa thải!!!)

Lý Duy bị sự ngang ngược của Alan chọc điên lên, bắt đầu khó chịu nghĩ thầm 'tốt, fire me!' (cứ sa thải tôi đi!). Trong đầu cậu nghĩ phải nói thế, chẳng biết có phải do khi nãy nghe từ '[bad word]' nhiều quá hay không mà lại thét lên: "Tốt, [bad word] me!"

Lập tức cả hai đều ngẩn người, Lý Duy bình tĩnh lại, xấu hổ ấp úng nói: " Ỗ tôi không phải là vậy, tôi nói fire..." Có lẽ cậu chịu không nổi nữa, chưa nói dứt lời đã chạy mất dép.

Chờ đến khi Alan hiểu được Lý Duy vừa nói gì, lửa giận trong người cũng đã nguôi bớt, cảm thấy rất buồn cười, thế là bật cười 'ha ha'. Lý Duy đứng bên ngoài nghe thấy tiếng cười của anh, vừa giận vừa xấu hổ, trong bụng cảm thấy hối hận muốn chết.

Alan bình tĩnh lại, biết khi nãy bản thân mình quá đáng, liền tìm Lý Duy xin lỗi. Anh chọc chọc vào khuôn mặt đang cuống gằm xuống bàn của Lý Duy, nín cười nói: "David, khi nãy là tôi quá đáng, tôi tới xin lỗi cậu."

Lý Duy ngẩng đầu lên, không dám nhìn thẳng vào mắt Alan, khẽ gật đầu, trông giống như một cô vợ nhỏ đang bị trêu ghẹo, xấu hổ im lặng cúi đầu, khuôn mặt bánh bao đỏ lừ như quả cà chua chín.

Tim Alan không hiểu sao đánh 'thịch' một cái, bình tĩnh lại, nhin xuống xúc động muốn xoa xoa bóp bóp cái bánh bao trước mặt. Thấy cậu không trả lời, suy nghĩ một chút nói: "Cậu đến phòng tôi chút đi."

Lý Duy nghe thế ngẩng đầu, có chút đề phòng nhìn anh: "Làm..làm gì..." Muốn mắng cậu nữa hay là muốn...Lý Duy xấu hổ, mặt đỏ đến độ muốn nhỏ ra máu.

Alan nổi hứng trêu đùa, ra vẻ mập mờ nói: "Làm chuyện khi nãy cậu nói." Anh rất thích thú khi nhìn thấy vẻ mặt kinh hãi của Lý Duy, giả bộ đứng đắn nói: "Không phải lúc nãy cậu bảo không hiểu tôi nói gì về tài liệu kia sao, để tôi chỉ cho cậu."

Thì ra là vậy...Lý Duy im lặng lấy bút và sổ tay, theo sau Alan vào phòng làm việc của anh. Alan vừa giải thích cho cậu hiểu, vừa nhìn trộm cậu, không biết tại sao nhìn hồi lâu, tự bản thân cũng bị lây bệnh thích gương mặt đỏ đỏ này, tuy nhiên cũng không có gì là không ổn cả.

Lý Duy cúi đầu lắng nghe, không dám nhìn thẳng Alan nên cũng không chú ý đến sự khác thường của anh. Tuy Alan lúc mắng chửi người ta rất dữ dội, nhưng khi hướng dẫn cũng rất kiên nhẫn, giải thích rõ ràng. Lý Duy rất thích thú lắng nghe, thỉnh thoảng viết vài lưu ý, chỗ nào không hiểu thì hỏi lại, có khi vô tình chống lại cái miệng thích dạy đời người khác của Alan, cảm thấy cô cùng may mắn khi tên kia cũng vui vẻ...

Sau khi Alan hướng dẫn xong, bầu không khí lại chuyển sang vô cùng xấu hổ và ngượng ngùng. Cả hai đều muốn nói chuyện nhưng lại không biết nên nói gì. Thật may là điện thoại đột nhiên vang lên, cứu thoát hai người họ, người thì đứng lên nghe điện thoại, kẻ thì ra ngoài

8. Chương 8: Xung Đột Trong Nhà Vệ Sinh

Từ sáng đến trưa, hễ Lý Duy thấy Alan bước chân ra khỏi phòng làm việc liền sẽ như chim sợ náy, rút cả người vào trong ghế với ý định lấy mấy tính che bản thân mình lại. Alan thấy cậu nhóc này không được tự nhiên, trong lòng đột nhiên vui vẻ đến khó tả, cố ý cầm điện thoại đi tới đi lui trước bàn làm việc của Lý Duy to tiếng nói chuyện điện thoại, thích thú đáng vẽ như đứng đồng lửa - như ngồi đồng than của con thỏ trắng kia.

Buổi chiều, luật sư Thôi gọi Lý Duy đến phòng họp để tham gia một cuộc họp qua điện thoại, cầm theo giấy tờ cậu đi rất vui vẻ. Cuối cùng cũng tránh xa được địa bàn của Alan rồi, không cần phải nghĩ nhiều đến cái chuyện mất mặt ấy nữa.

Không nghĩ cuộc họp này một khi đã bắt đầu sẽ không hồi kết, Lý Duy không may cảm thấy mắc tiểu, ngồi trên ghế cứ uốn uốn éo éo muốn mồn luôn cả hai bắp chân, lại không thể bỏ đi giữa chừng, càng nhịn càng khó chịu, đành miễn cưỡng tập trung tinh thần nghe mọi người đàm phán, cố gắng ghi chép thật tốt.

Thật đau khổ như chịu nhục hình mới vượt qua được cuộc họp dài hơn 3 tiếng, Lý Duy kẹp chân xiêu xiêu vẹo vẹo vọt thật nhanh tới WC. Đẩy cửa WC bước vào hai bước, chưa kịp đến chỗ bồn tiểu cậu đã nhìn thấy người mình không muốn gặp nhất đứng ở đó.

Lý Duy vô cùng xấu hổ, tiến cũng không được mà lùi cũng chẳng xong, ngơ ngác ngác đứng yên tại chỗ không nhúc nhích, không không chế được bản thân mà nhìn người kia. Oh! ghê thật, kích thích cũng đủ làm cho người ta giật mình.

Alan xả xong, liếc cậu một cái kéo phéc-mơ-tuya, thoải mái hỏi: "Cậu đặc biệt đến đây để xem tôi xả sao?"

Lý Duy thoáng đỏ mặt, then thùng dờ mắt, lắc đầu thật mạnh.

"Vậy cậu đứng ngây ra làm gì? Còn chưa nhìn đủ sao?"

"Tôi không thấy gì hết..." Lý Duy chợt dạ nhỏ giọng lầm bầm. Cậu định đợi sau khi Alan ra ngoài rồi mới giải quyết vấn đề của mình, cũng không thể làm chuyện mất tự nhiên như vậy được, thế là ráng nhịn đến chịu không nổi, cố hết sức bước từng bước thật nhỏ đến bồn tiểu bên cạnh, kéo khóa kéo xuống vừa phiền muộn nghĩ tại sao người kia tại sao còn chưa chịu ra ngoài - vừa chậm rãi lấy thẳng nhỏ của mình ra, trong đầu đột nhiên hiện lên hình ảnh khi nãy của người nào đó, khiến mặt đỏ tới tận mang tai.

Không ngờ Alan rửa tay xong cũng chưa chịu đi, ngược lại còn cầm giấy vệ sinh đến bên cạnh cậu, vừa chậm chậm lau tay - vừa xấu xa nghiêng đầu nhìn Lý Duy. Lý Duy càng thêm hoảng sợ, lắp bắp nói: "Anh..anh..anh nhìn cái gì mà..mà nhìn?"

Alan bày ra vẻ mặt đương nhiên mà trả lời: "Khi nãy cậu nhìn của tôi thì giờ tôi cũng phải nhìn lại của cậu, vậy mới công bằng chứ." Vừa nói, anh không ngại ngừng chút nào mà cúi thấp đầu nhìn kĩ. 'Ừm! thẳng nhỏ này thật giống chủ nhân của nó, trắng trắng mập mập, rất đáng yêu.' Alan thích thú nghĩ.

Lý Duy bị nhìn đến nổi cáu, lúng túng đến mức không 'đi ra' được, ghen đỏ mặt, toàn thân cảm thấy cực kì khó chịu.

Alan khẽ cười hỏi: "Sao cậu không xả đi?"

Lý Duy hốt hển: "Anh nhìn làm tôi không ra được!"

"Á! bàng quang của cậu bị bệnh ngưng à?"

'Bàng quang của anh mới bị ngưng!!!' Lý Duy tức giận chửi bới trong lòng, bàn tay cầm thẳng nhỏ bắt đầu run lên. Thẳng nhỏ đó lại bị người ta nhìn nên xấu hổ, núng nịu không thêm ra, cuối cùng bàng quang không chịu nổi áp lực lớn bắt đầu tí tách chảy.

Alan cười xấu xa: "Nước tiểu sao không thông thuận vậy? Bị bệnh thận à?"

Lý Duy giận dữ phủ nhận: "Không phải! Alan, anh không biết rằng hành động nhìn chằm chằm lúc người ta đang giải quyết vấn đề rất biến thái sao?"

Alan cợt nhả nói: "Vậy sao lúc cậu nhìn tôi không cảm thấy mình biến thái?"

Lý Duy đỏ mặt gờ rổ cho bản thân: "Tôi không thấy cái gì hết." Tôi chẳng qua chỉ nhìn lướt qua thôi, đáng về biến thái của anh nhìn chòng chọc vào người ta mới có vấn đề!

Khuôn mặt bánh bao vừa thẹn vừa vội, đỏ bừng lên khiến người ta có cảm giác muốn hành hạ nó. Alan cười trộm hai tiếng, duỗi bàn tay xấu xa ra nhéo má phải của Lý Duy, cảm thấy không tệ lắm lại nhéo thêm hai cái nữa.

Lý Duy bị anh làm thế, sợ hãi hét lên một tiếng, nghiêng người ra sau tránh né. Thằng nhóc đang xấu hổ của cậu nhắm ngay Alan mà phóng ra, không biết do bị kích thích hay thế nào mà thoải mái ra thật nhanh. Cả hai đều sợ ngây người, một người thì quên hướng về phía khác - một người thì quên tránh, cứ như vậy mà dính hết lên quần Alan!

Alan khó tin nhìn Lý Duy, lại nhìn xuống quần mình bị nước tiểu làm ướt, kinh sợ chửi một tiếng: "F*ck! Cậu làm cái khỉ gì vậy?"

Luật sư Mã bên ngoài WC đang chuẩn bị đẩy cửa vào thì nghe tiếng chửi của Alan, phản xạ có điều kiện như mọi lần chạy mất dép, còn tốt bụng thông báo với mọi người rằng: "Ông chủ Alan đang nổi điên trong nhà vệ sinh phía Đông, mọi người dù thế nào cũng phải tránh né đi, nếu mắc quá thì qua nhà vệ sinh phía Tây."

Lý Duy mặt như đũa đám, luôn miệng nói: "Xin lỗi...", luống cuống tay chân cắt kiềng nhỏ của mình, rút ra thật nhiều giấy vệ sinh lau quần cho Alan.

Alan trừng mắt nhìn Lý Duy, giật giấy vệ sinh trong tay cậu lau lau vài cái, bực bội nói: "Vô dụng, có lau cũng không sạch được!"

Lý Duy thấp giọng hỏi: "Vậy phải làm sao?"

Alan tức giận nói: "Cậu vào phòng làm việc của tôi, lấy quần áo trong tủ tới đây."

Lý Duy đáp một tiếng, mang theo lo lắng cùng sợ hãi chạy ra ngoài. Alan gọi cậu lại, nhíu mày quát: "Rửa tay đi!"

Lý Duy rửa tay xong, tranh thủ thời gian chạy đến phòng làm việc của Alan, mở tủ quần áo chỉ thấy mấy chiếc mắc áo treo trọi và vài chiếc cà vạt, quần hay áo cũng không có. Đúng lúc này Lily đến hỏi: "David, cậu đang tìm gì vậy?"

Lý Duy khẩn trương hỏi: "Quần của Alan đâu?"

Lily không hiểu gì nói: "Hồi trưa tôi đem ra tiệm giặt rồi. Sao vậy?"

Lý Duy hô to: "Thôi xong!" Lily không nhịn được hỏi chuyện gì đã xảy ra. Lý Duy hàm hồ nói do quần Alan bị ướt, cần phải thay. Lily chớp chớp mắt cười trộm hỏi: "Alan tiểu trong quần à?"

Lý Duy lắc đầu, sống chết cũng không chịu nói cho rõ rốt cuộc là chuyện gì. Lily khó hiểu nhìn cậu, không hỏi nhiều nữa nói: "Để tôi xuống dưới lầu lấy về là được rồi."

Lý Duy rất không muốn gặp Alan, nhưng cũng không thể không vào WC nói cho anh ta biết tình huống hiện giờ, để cho anh ta chờ một lát. Alan vô cùng khó chịu đến chỗ vắng người viết ba chữ 'Dừng sử dụng' treo lên trước cửa WC. Anh vào một buồng vệ sinh đóng cửa lại, cởi chiếc quần dính đầy nước tiểu vứt ra ngoài, nói với Lý Duy: "Cậu vứt đi cho tôi."

Lý Duy nhặt lên nhìn nhìn 'anh hai à! vứt đi thật đáng tiếc', cậu không sợ chết nói: "Vứt thì thật phí, giặt sạch rồi mặc cũng được mà."

Alan nổi khùng hét lên: "Tôi không thèm! Dơ muốn chết!"

Lý Duy không còn cách nào khác, cuộn cái quần của Alan lại ném vào thùng rác của buồng vệ sinh đối diện. Sau đó nôn nóng chờ Lily về.

Lily ra khỏi thang máy hai tay trống trơn, tiếc nuối khoanh tay nói với Lý Duy: "Tiệm giặt ủ chiều nay mới giặt đồ của anh ta, đến mai mới có."

Lý Duy tròn mắt nói: "Vậy làm sao đây? Hỏi mượn quần của luật sư khác được không?"

Cuối cùng vẫn là Lily hiểu ông chủ của mình hơn, cô từ chối: "Cậu đừng dại mà đi nói với người khác, để người khác biết anh ta 'đi' ra quần, anh ta sẽ giết tôi với cậu đấy. Cậu kêu anh ta cởi cái quần ướt đưa ra đây, tôi mang đi khách sạn giặt, hơn nửa tiếng là lấy được rồi."

Lý Duy nhanh chân chạy đến buồng vệ sinh khi này, lấy cái quần bị Alan chán ghét ra, bất chấp lời nói của Alan. Alan ngồi trên bồn cầu giận đến nghiêng răng nghiêng lợi, thật sự là không còn cách nào nữa. Bây giờ cũng sắp đến giờ cao điểm ùn tắc giao thông, từ công ty về nhà anh rồi quay lại cũng hơn 1 tiếng đồng hồ, bảo người ta đến nhà anh lấy quần còn không bằng đi khách sạn giặt cho nhanh, 7 giờ anh còn phải dự dạ tiệc, đành phải tức giận mà chấp nhận.

Lily nhận cái túi của Lý Duy, quả thật có mùi nước tiểu, hình như còn có mùi rác nữa. Lily vui vẻ đi ra, bỏ lại Lý Duy khóc không ra nước mắt, thấp thỏm lo âu.

Cuối cùng Alan cũng mặc lại chiếc quần sạch sẽ ra khỏi buồng vệ sinh. Anh nhìn vẻ mặt uể oải của Lý Duy muốn trả thù liền nắm má của cậu, hung hăng xoa nhẹ một hồi mới nguôi giận.

Lý Duy vô cùng uất ức cắn chặt môi dưới, ánh mắt không triển vọng đập lên một tầng sương mù. Rõ ràng là do Alan lưu manh lừa giỡn trước, sao lại biến thành đều do cậu?

Alan thấy bộ dáng đáng thương của cậu nhóc, cũng biết mình quá đáng nói: "Được rồi, được rồi tôi cũng sai. Tính ra chúng ta huề nhanh. Sau này không nhắc lại nữa."

9. Chương 9: Chính Diện - Phản Diện

Sau sự kiện vô tình làm dây nước tiểu vào người Alan, Lý Duy vẫn thấp thỏm sợ hãi vài ngày. Nhưng quả thật Alan không hề nhắc lại nữa, cũng không mượn cớ làm khó dễ, cậu cũng cảm thấy nhẹ nhõm.

Cậu là người hiền lành nhiệt tình, cư xử khéo léo, đáng yêu nên cũng sớm thân thiết với các đồng nghiệp nữ. Tên tiếng Anh của cậu là David, thế nhưng không biết có ai đó đặc cho cậu cái tên 'tiểu ngốc', mọi người cứ như theo vậy mà kêu mãi. Cậu cũng không ngốc thật, làm việc tỉ mỉ, vui vẻ nhận việc, rất được lòng các luật sư.

Nhưng cũng có một số người không ưa cậu, nhất là hai người thực tập sinh còn lại luôn trách móc cậu, cho rằng con người này thật nhiều chuyện. Có những người không tự thân nỗ lực mà muốn người khác chậm bước lại để mình không bị bỏ lại quá xa. Các cô này rất hay đùa giỡn nói bóng gió bày tỏ thái độ bất mãn của mình với cậu.

Hạ Vân đùa đùa nói: "Tiểu ngốc cậu suốt ngày tăng ca, hại cho những người không mấy khi tăng ca như chúng tôi bị lộ."

Thu Phong cũng hòa theo: "Đúng vậy đó! Thực tập sinh tăng ca cũng không được thêm tiền, cậu làm việc bán mạng như vậy làm chi chứ?"

Lý Duy giải thích: "Tôi không tăng ca bao lâu cả, chỉ ở lại một chút để tránh giờ cao điểm thôi."

"Đúng là nhân viên chăm chỉ mà." Hai cô gái ngoài miệng nói đùa nhưng lại trao cho nhau ánh mắt khinh bỉ.

Lý Duy cũng chẳng giải thích nhiều, chỉ cười cười làm theo ý mình.

Đạo gần đây Alan vô cùng bận rộn. Dù vậy, anh vẫn quan tâm đến người nào đó. Ví dụ như lúc này anh đang ngồi trong phòng làm việc cùng Denise và Jessica thảo luận hạng mục phát triển, nhưng ánh mắt lại nhẹ nhàng bay bổng, bay tới cái móng của Lý Duy bên cạnh máy đun nước, khóe miệng bất giác hơi nhếch lên.

"Ầm" một tiếng, cửa phòng bị Denise đóng lại. Alan giật mình bình tĩnh lại, bất mãn nhìn hai quý cô trước mặt. Hai người kia cảm thấy buồn cười nhìn lại anh.

Alan trừng mắt: "Làm gì vậy?"

Denise cố ý ngửi ngửi xung quanh, quay sang nói với Jessica: "Có ngửi thấy mùi gì đó không bình thường không?"

Jessica phối hợp nói: "Giống như có gian tình."

Alan tựa lưng vào ghế, lười nhác liếc hai cô vài lần, không nói gì.

Denise nói: "Phải rồi Jessica, cô cảm thấy thực tập sinh tên Lý Duy thế nào?"

Alan dựng đứng lỗ tai.

Jessica nói: "Rất tốt, làm việc rất chăm chỉ."

Alan nở nụ cười.

Denise bổn thêm phát nữa: "Tôi nghe mấy thư ký đồn cậu ấy không có bạn gái, mọi người đang định giới thiệu bạn gái cho cậu ấy."

Alan đen mặt: "Ai mà nhiều chuyện như bà tám vậy, không có chuyện gì để làm sao?"

Hai cô nhìn nhau cười cười, Denise trêu ghẹo nói: "Anh vừa ý người ta rồi phải không?"

Alan hừ một tiếng, không thừa nhận cũng không phủ nhận.

Jessica có chút chần chờ nói: "David thường bám theo các luật sư làm việc, có chút tích cực thái quá, chỉ sợ cũng là người có dã tâm..."

Alan hiểu Jessica đang lo lắng. Mấy năm trước, anh từng có quan hệ với một luật sư trẻ tuổi trong nhóm. Người đó rất được lòng Alan nhưng kinh nghiệm chưa đủ, lại phải gánh một hạng mục lớn. Tuy nhiên người đó khá thông minh, cộng thêm sự hướng dẫn tận tình của Alan nên không gây ra chuyện gì không tốt. Denny, Denise và Jessica dù không mấy thiện cảm với người ấy, nhưng bạn thân của họ lại thích người ta, nên họ cũng không ngăn cản gì nhiều. Sau này anh chàng luật sư kia tuy biết công ty không cấm cản việc yêu đương chốn văn phòng, nhưng để tránh nghi ngờ khiến công việc không thể phát triển. Người đó không hề để ý đến lời mời ở lại của Alan, nhất quyết chuyển nơi làm việc, còn hạ giá cả cướp đi vài thân chủ của Alan, khiến Alan đau buồn một thời gian.

Alan phản đối nói: "Người trẻ tuổi mà, làm việc chăm chỉ là tốt, dù sao vẫn hơn những người làm cho qua loa cho xong chuyện hòng lừa gạt người khác."

Hai cô đều rất không lạc quan, nhưng so ra, thứ nhất David tương đối tốt, thứ hai vì có lương trước nên một thực tập sinh nhỏ cũng không gây ra chuyện gì to tát, nên không nói gì thêm.

"Thế nhưng người trẻ tuổi mà không gặp thử thách sẽ dễ tự cao tự đại. Jessica, cô hướng dẫn cậu ấy cho tốt nhé, nghiêm khắc với cậu ấy một chút cũng không sao cả." Alan không sợ cán vào vết xe cũ, thậm chí nên đào tạo Lý Duy thật tốt. Nhưng anh cũng biết trước nay cách chỉ dẫn của mình rất thô bạo, Lý Duy lại có phần dễ tự ái, nên anh cũng không đại gì khiến người ta ghét thêm.

Denise tò mò hỏi: "Alan, sao anh không tự mình chỉ dạy đi?" Cô lập tức hiểu ra vấn đề: "À, thì ra anh sợ sẽ làm người ta sợ chạy mất dép, nên cho Jessica đóng vai phản diện còn anh đảm nhận diễn vai chính diện."

Alan vẽ mặt đắc ý, cô đã đoán đúng.

Jessica cãi lại: "Alan, tôi thấy anh đóng vai phản diện hợp hơn."

Alan đáng vẻ cây ngay không sợ chết đứng nói: "Mặc kệ, giao cho cô rồi. Đừng quên món nợ của hai chúng ta."

Jessica oán giận trừng mắt liếc anh một cái: "Bán mạng cho anh nhiều năm như vậy còn chưa trả đủ sao?"

Năm ấy Jessica vì theo đuổi Denny, từ chối lương cao chức trọng ở Mỹ, về nước cố hết sức làm việc cho Alan. Jessica kiên trì theo đuổi Denny rất lâu, nhưng Denny lại là người vô tình, hoàn toàn không biết Jessica có ý với mình. Cuối cùng, Alan chịu không được nữa, tốt bụng nói cho Jessica biết Denny là gay. Jessica bị đả kích, dứt khoát xin nghỉ việc, hấp tấp vào làm ở một công ty luật không danh tiếng không chuyên nghiệp, sau 2 tuần chịu không được lại nghỉ. Ngay khi tinh thần cô suy sụp nhất, Alan đã kiên nhẫn nhẹ nhàng

khuyến bảo an ủi cô, cùng cô uống rượu giải sầu. Cô cũng có khi động tâm, hay đùa giỡn nói với Alan 'nếu không ngại thì có thể yêu cô thử xem'. Alan thở dài nói "Thật ngại, tôi cũng là gay." Jessica mượn cơ say rượu đánh cho Alan một trận cho hả giận, sau khi tỉnh rượu cũng không dây dưa níu kéo nữa. Bởi vì rất thích công việc trước kia, cô nghĩ ý muốn quay lại. Alan vui vẻ chấp nhận, vì việc cô trở lại mà tranh cãi với mọi người một buổi.

Ra khỏi phòng Alan, Denise cố ý nhìn sang chỗ Lý Duy, cười nói với Jessica: "Thật mong vai chính diện của Alan."

Jessica tức giận nói: "Chớ bỏ được thói ăn phân mới lạ."

Dưới sức ép của ông chủ độc ác, Jessica không thể không nghiêm khắc với Lý Duy, làm tốt sẽ được khen ngợi, làm sai sẽ nghiêm khắc khiển trách phê bình. Phòng làm việc của cô ngay bên cạnh Alan. Mỗi khi Lý Duy bị gọi vào phòng nghe khiển trách thì chốc lát sau Alan sẽ xuất binh, giả bộ hỏi xem có chuyện gì quan trọng. Nghe xong, lại tiếp tục làm bộ nói: "Việc này đối với thực tập sinh quả thật có chút khó khăn, làm không tốt cũng là chuyện thường, lát nữa tôi sẽ dạy cho cậu."

Jessica nhìn anh cười bỏ bản tính thật của mình để diễn kịch, thật tình là muốn nôn ra máu.

Đối với sự ân cần không tự nhiên của Alan, Lý Duy chỉ nhàn nhạt nói cảm ơn. Trong mắt cậu, xem ra Alan còn cười nhạo năng lực của cậu chưa đủ. Cậu không sợ bị khiển trách, rõ ràng do mình làm sai, được trao dồi thêm sẽ làm tốt hơn nữa. Jessica tuy nghiêm khắc, nhưng cách của cô so ra dễ tiếp nhận hơn so với kiểu chửi loạn lên của Alan. Cậu rất biết ơn Jessica đã cho cậu nhiều cơ hội học tập mà không biết thật ra chính Alan mới chính là người cho cậu cơ hội này.

Hôm nay Alan vội vàng đi họp với thân chủ, trước khi đi mới vỗ đầu nhớ lại sắp tới có một chuyên đề quan trọng, bảo Jessica chuẩn bị phần thông tin pháp luật. Jessica tìm Lý Duy, giảng sơ lược về nội dung tài liệu để cậu nghiên cứu, viết thử phần thông tin.

Lý Duy bận cả hai ngày, tìm không ít tư liệu, hoàn thành bản sơ thảo. Dù có không ít sai sót nhưng tổng thể thì câu chữ trôi chảy, một thực tập sinh làm được thế này thật sự rất giỏi. Jessica nhất thời quên mất bản thân đã bày mưu đặt kế với ông chủ, nói cậu làm tốt lắm. Lý Duy thật vất vả mới được Jessica khen ngợi, trong lòng vô cùng phấn khích, vẻ mặt cũng rất thoải mái, vui vẻ nói: "Cảm ơn, em sẽ tiếp tục cố gắng!"

Ngay lúc đó Alan nhớ tới phần thông tin ấy nên đến tìm Jessica. Jessica mang tài liệu ra giao cho anh. Alan gỡ qua lật lại xem một chút, những lời ác độc lại được phun ra: "Về mặt tìm kiếm tài liệu xem ra khá tốt, nhưng phân tích và kết luận rất thiếu chuyên nghiệp, vừa xem đã biết là người không có kinh nghiệm." Anh vừa nói vừa lấy bút chỉ chỉ, ý bảo chỗ đó cần chỉnh sửa.

Lý Duy bị Alan nói thế không vui vẻ nữa, trông như quả bóng xì hơi. Alan thấy thế biết mọi chuyện hỏng rồi. Anh nhũm mày giận cá chém thớt liếc Jessica, không phải cô đóng vai phản diện sao?

Jessica trợn mắt, 'anh muốn cướp vai thì tôi cũng không có cách nào, anh bẩm sinh là phản diện rồi, giả dạng chính diện làm gì chứ.'

10. Chương 10: Tiểu Minh - Tiểu Mạnh

Sáng, Lý Duy đứng chờ thang máy. Vừa bước vào đang định ấn số tầng, chợt nghe thấy một âm thanh vô cùng quen thuộc kêu lên "Chờ một chút!" Trong thang máy không có ai khác, Lý Duy có chút sợ sệt khi phải đứng trong thang máy cùng Alan, khó xử một-hai giây cuối cùng vẫn ấn nút mở cửa.

Cửa thang máy từ từ đóng lại...Lý Duy cảm thấy kỳ lạ, liền nhất nút thêm vài cái nữa. Cửa thang máy tiếp tục khép lại. Đúng lúc đó Alan thò tay vào ngăn lại, bị cửa thang máy kẹp cho một trận đau điếng. Anh hét thảm một tiếng "Shit!"

Lý Duy cúi đầu nhìn 'nguy rồi, ấn nhầm rồi, ấn nhầm nút đóng cửa mất rồi'. Cửa thang máy do bị kẹt nên lại mở ra, Alan nghiêm mặt kéo đồng hành lý vào, vừa đúng lúc thấy Lý Duy giật mình rút tay khỏi nút ấn.

Alan vẻ mặt không thoải mái nhìn Lý Duy: "Cậu cố ý phải không?"

Lý Duy chập hai tay lên trước tỏ ý xin lỗi, miệng tươi cười: "Không phải tôi cố ý, là nhầm thôi, không cố ý đâu."

Alan nén giận, xoa xoa bàn tay trái bị đau, không nói gì nhìn Lý Duy. Lý Duy bị anh nhìn nên có chút sợ, mỉm cười hỏi: "Rất đau sao?"

"Cậu nói thử coi?" Alan khó chịu giơ bàn tay bị kẹp có chút sưng lên ngay trước mắt Lý Duy. 'Người đàn ông này, đôi mắt sao lại mở to giống như bị oan ức vậy chứ nhưng mà cũng có tí đáng yêu'. Lý Duy nín cười, cố gắng giữ dáng vẻ hối lỗi. Đường như thần kinh có vấn đề nên làm ra một hành động rất ngu ngơ, chụp lấy tay Alan, hai tay nhẹ nhàng cầm lấy bàn tay bị thương của Alan, thổi thổi vài cái, vuốt vuốt nói: "Không đau, không đau nữa..."

Sau đó cả hai cứng người, Alan ngậy người cúi đầu nhìn bàn tay đang bị Lý Duy cầm, nhất thời quên mất mình đang đau, cũng quên rút tay về. Lý Duy không phản ứng kịp, như bị rắn độc cắn mà vội vàng rút tay về, ngại ngùng nhìn người kia, không tự nhiên nhìn trái nhìn phải, đúng lúc thấy hành lí của Alan, cậu đánh sang chuyện khác nói: "Anh đi công tác sao?"

"Ừ."

"Ở đâu vậy?"

"Thượng Hải."

"Đi mấy ngày?"

"Hai ngày."

"À..." Thang máy đã đến nơi, cứu được Lý Duy đang ngậy ngơ không biết nên nói gì, cậu vội vàng chạy té khối đến bàn làm việc. Alan vuốt ve bàn tay của mình, chăm chú nhìn bé thổ trắng chạy thực mạng, nở một nụ cười. Mới sáng mà tâm trạng đã tốt thế này rồi, thấy ai cũng vui tươi hơn hử, lúc ra ngoài còn vui vẻ vẫy vẫy tay nói 'bye bye' với mọi người, dọa vài người sợ muốn chết.

Alan vừa đi, văn phòng cũng dễ chịu hơn rất nhiều. Dân chúng không ngại gì mà cười đùa linh tinh. "Chị Lily, Alan đi du lịch sao?"

"Không phải, đi công tác."

"Vậy sao trông anh ta vui quá vậy?"

"Anh ta còn thích công tác hơn du lịch nữa!"

Lý Duy hiểu ra vấn đề, nhẹ nhàng thở dài, Bao long đi rồi lỗi tai cũng được yên rồi, cư xử cũng không còn không tự nhiên nữa. Lí do tại sao tự nhiên bản thân mình lại làm chuyện điên khùng trước mặt anh ta, Lý Duy cũng không muốn suy nghĩ thêm nữa.

Ngay buổi chiều hôm sau, Lily cầm một tấm thiệp sinh nhật thật to, bảo ngày mai là sinh nhật Alan, mọi người ai có ân báo ân - có oán báo oán, có thể viết linh tinh trêu đùa thỏa thích trên thiệp sinh nhật để 'chúc mừng' Alan. Mọi người đều hào hứng vẽ bậy lên tấm thiệp ấy.

"Chúc anh sớm kiếm được giai nhân, sớm sinh quý tử, sớm đi qua những ngày tháng bình thường!"

"Tên cuồng công việc thân mến, chúng tôi quyết định mang công việc tuần này giao hết cho anh, chúc anh sinh nhật vui vẻ với đồng tài liệu!"

Đến khi tới tay Lý Duy, cậu đọc những câu nói trêu ghẹo, cảm thấy thật vui. Cậu cũng muốn viết một câu trêu chọc anh ta. Nghĩ tới nghĩ lui, lại nhớ đến một câu chuyện cười về một tay luật sư.

'Có một luật sư qua đời lúc 40 tuổi, khi anh ta lên thiên đường, đứng trước mặt Thánh Phêrô*, tay luật sư kia đã nói: "Tôi muốn kiện.". "Tôi không hút thuốc, không rượu chè, cũng tập thể thao thường xuyên, quan trọng nhất là tôi chỉ mới 40 tuổi, tôi không thể chết." Thế là Thánh Phêrô giở sổ ghi chép đáp: "Dựa vào bản ghi chép, người tận 157 tuổi, còn cái này là thu phí người một chút."

(*Thánh Phêrô: Người giữ chìa khóa cổng Thiên Đàng.)

Lý Duy cười ha ha viết lên thiệp: "Chúc anh sinh nhật lần thứ 135 vui vẻ!!" Viết xong cậu đặc ý trả thiệp lại cho Lily. Lily đọc xong dựng thẳng ngón cái lên.

Có người hỏi Lily: "Mai Alan về sao?"

"Theo lý thì là mai, dù anh ta không về thì trưa mai chúng ta vẫn quây sinh nhật anh ta như thường. Tôi đã đặt chỗ rồi, cứ tha hồ mà ăn, Alan sẽ trả."

Thông thường cứ đến sinh nhật là Alan sẽ khao nhân viên một bữa. Ngoại trừ những cô gái mê mẩn hâm mộ Alan tặng quà riêng cho anh ta thì đại đa số các đồng nghiệp còn lại đều góp tiền mua quà chung.

"Năm nay tặng gì cho Alan?"

Lily đặc chí giờ tám thiệp đang cầm trên tay nói: "Cái này."

Một đám nhân viên nữ nhao nhao lên: "Không được đâu, keo quá đi! Tặng quà nhỏ nhưng cũng phải có tấm lòng chứ. Dù gì mình cũng ăn chùa của Alan một bữa mà."

"Không cần, Alan không quan tâm quà là gì đâu. Mỗi lần anh ta lấy về, không vứt lung tung thì cũng cho người khác. Tặng cũng như không, cứ yên tâm đi."

Mặc dù Lily đã nói không cần chuẩn bị quà cho Alan nhưng các đồng nghiệp nữ vẫn riu ra riu rít bàn bạc nên tặng gì sẽ tốt hơn. Lý Duy đề nghị: "Tặng Alan một chậu cây nhỏ đi."

Mọi người nhìn cậu một cách khó hiểu. Lý Duy cười tủm tỉm nói: "Tên tiếng Trung của Alan không phải là Lý Tiểu Minh sao? Tiểu Minh thêm thảo sẽ thành Tiểu Mạnh."

Mọi người cười phá lên, bảo cậu ngốc thật giỏi. Lý Duy nói bạn của cậu đã chia sẻ cho cậu vài mẩu chuyện cười, mà có một câu chuyện liên quan đến một người tên Tiểu Minh. Sau này Lý Duy lại vô tình biết được Alan có tên tiếng Trung là Tiểu Minh, làm cậu nhớ đến những câu chuyện cười về Tiểu Minh, cậu không nhận được nên đem Alan thế vào vai nhân vật trong đó. Khiến câu chuyện cười càng thêm hài hước.

Mọi người bảo muốn đọc thử, Lý Duy liền gửi cho tất cả đồng nghiệp. Mọi người tranh thủ về chỗ ngồi mở email ra xem, cười thật vui vẻ. Lý Duy thấy tất cả mọi người đều cười nên cũng cười theo.

Đột nhiên Lily hét: "Aaaaaa..." Quay sang nở một nụ cười xấu xa nhìn Lý Duy: "Tiểu ngốc, báo cho cậu biết một tin xấu. Hình như cậu cũng gửi cho cả Alan luôn rồi."

Lý Duy hốt hoảng, "Không phải đâu, không xui xẻo như vậy đâu". Cậu vội vàng hấp tấp mở email ra xem. Thật sự không biết sao mà tên Alan lại nằm trong danh sách đã gửi đi. Lý Duy ủ rũ, mặt đưa đám: "Xong rồi, xong rồi, chết chắc rồi..."

Cười trên nỗi đau của người khác cũng là thú vui tao nhã. Mọi người cười ha hả, thiếu điều muốn cười ra nước mắt. Thật không hổ danh là tiểu ngốc mà!

Lily tốt bụng nhắc nhở: "Có lẽ bây giờ Alan đang họp, chưa xem email đâu, cậu mau tranh thủ thời gian nhanh rút email về đi."

Lý Duy không biết làm sao để rút email về, Lily đến trước máy tính chỉ dạy cho cậu. Lúc Lý Duy luống cuống tay chân rút email về, Lily nhìn góc phải máy tính hiện lên thông báo có dòng chữ "From Alan Lee". Cô thông cảm vỗ vỗ vai Lý Duy, chỉ vào góc phải màn hình, về mặt có chút hả hê nói: "Không kịp rồi, Alan trả lời cậu kìa."

Đại não Lý Duy lập tức hô to một tiếng "Xong đời!"

11. Chương 11: Quà Sinh Nhật

Cả hai ngày Alan đều phải họp ở công ty thân chủ. Dự án sáp nhập kéo dài hơn một năm này cuối cùng cũng có thể đi đến giai đoạn ký kết. Những bên tham gia dự án đều hội tụ lại thảo luận bàn bạc tỉ mỉ từng chi tiết dù là nhỏ nhất. Xem xét văn bản, bảo đảm các bên đều ký đầy đủ, trách nhiệm của luật sư cũng khá quan trọng. Alan và các luật sư khác đều bận tới tận mắt mũi. Anh thỉnh thoảng vẫn nhín ra chút thời gian để kiểm tra email, nhưng chỉ xem những email quan trọng để tránh nhầm lẫn với những công việc

khác. Lúc Lý Duy gửi email cho đồng nghiệp cũng là khi Alan đang dán mắt xem email. Dù email có chủ đề 'Những câu chuyện cười của Tiểu Minh' -chứng tỏ cái email này không hề quan trọng, thậm chí còn có thể xem là tin nhắn spam, nhưng anh vẫn quyết định mở ra xem.

Nội dung tin nhắn là một bộ truyện tranh, bức thứ nhất vẽ một cậu nhóc đáng yêu trên đầu mọc một nhúm cỏ, kế bên có chú thích: Tiểu Minh + thảo = Tiểu Manh. Alan không nhịn cười được, tiếp tục kéo xuống xem tiếp, tất cả đều là những câu chuyện cười ngắn về Tiểu Minh. Anh lớn lên ở Mĩ, hầu như không dùng tên tiếng Trung nhiều. Sau này về nước mở rộng sự nghiệp, anh mới biết tên tiếng Trung của mình cũng phổ biến như cái tên 'John' ở Mĩ, là tên hay được đặt cho những nhân vật trong các mẫu truyện cười. Anh từng bị một người bạn ở Trung trêu chọc, nhưng cũng không thèm để ý. Trong công ty, mọi người đều gọi anh bằng tên tiếng Anh và cũng chưa từng có nhân viên nào đùa anh như thế.

Anh cảm thấy hơi bất ngờ, không nghĩ rằng cậu nhóc hay câu nệ trước mặt anh sẽ gửi cho anh một tin nhắn như thế. À, là chia sẻ nhóm. Chắc là lại mắc cỡ khi chỉ gửi cho mình anh rồi. Alan không hề ngờ tới một nguyên nhân nào khác, thật ra chỉ là Lý Duy gửi nhầm. Sau khi xem hết, anh rất có sức sống mà trả lời email lại cho mọi người: "Haha, funny*." (*vui thật)

Hai tai Lý Duy đổ bưng, tay hơi run ấn chuột mở email, cậu hoàn toàn không nghĩ rằng sẽ nhận được email trả lời như thế. Cậu mở to mắt nhìn mấy từ đơn giản ấy thật kỹ, cũng may Alan hình như không nổi giận. Người ta bảo nói xấu sau lưng người khác sẽ bị báo ứng, sau này phải cẩn thận chút mới được.

Lý Duy vẫn còn sợ, bỗng có một luật sư gửi email đi: "Alan, David đề nghị tặng anh một chậu cây nhỏ làm quà sinh nhật, để anh 'manh' thêm chút nữa." Lý Duy giật mình, méo mặt khẽ rên một tiếng 'có cần hại tôi như vậy không hả?'

Alan không trả lời, Lý Duy nghĩ mình đùa lố rồi, Alan chắc đang bực nên không trả lời. Cậu thấp thỏm hơn nữa tiếng đồng hồ, hỏi Lily liệu có phải Alan đang nổi điên hay không. Lúc đầu Lily còn trêu cậu, sau đó cảm thấy phiền phức tức giận nói: "Không đâu mà, Alan không thèm để ý mấy trò vặt vãnh." Dù gửi cho ông chủ của mình một email như thế thật không đúng lễ chút nào, nhưng bình thường anh cũng sẽ không quảng mất phong độ bản thân để so đo với cấp dưới.

Lý Duy lo lắng thật lâu, cậu nghĩ hay là mình nên giải thích với Alan. Thế là cậu gửi email riêng cho Alan: "Xin lỗi, tôi chỉ đùa chút thôi, mong là không xúc phạm anh." Mãi cho đến khi tan ca, Alan vẫn không trả lời khiến cho Lý Duy có hơi sa sút tinh thần, còn bị Lily cười nữa.

Thật ra sau khi Alan gửi đi email trả lời thì lại tiếp tục công việc nên không thể xem email mới tới. Anh tập trung hết sức để làm việc. Vốn nghĩ tới chiều là xong, tối có thể mua vé chuyến bay cuối ngày về Bắc Kinh, không ngờ công việc lại phức tạp như thế nên vẫn chưa hoàn thành, khiến anh cảm thấy có chút bực bội. Tám giờ tối, Alan vô cùng bực mình gọi điện thoại cho Lily, bảo cô dời chuyến bay sang chiều hôm sau.

Lily đã sớm quen với việc dời chuyến bay nên vẫn không nói gì, chỉ giả mù sa mưa hỏi có hủy buổi tiệc sinh nhật vào trưa mai luôn hay không, đến khi Alan trở về sẽ tổ chức sau. Alan biết mọi người đã chuẩn bị tiệc chờ anh nên bảo mọi người cứ ăn, đúng vào ngày thứ sáu mọi người ăn thỏa thích một bữa, cô cứ giúp anh tính tiền, sau khi về anh sẽ trả. Lily bày tỏ lòng thông cảm và cảm ơn ông chủ, trước khi tắt điện thoại còn nói thêm việc Lý Duy tưởng anh tức giận vì cậu đã đùa quá lố mà lo sợ cả buổi.

Alan tò mò vài câu, tìm lại email của một luật sư, cười cười trả lời: "Cảm ơn, tôi rất chờ mong." Sau đó, anh mở email xin lỗi của Lý Duy lên xem, thâm cười cậu nhóc ngốc nghếch này lại suy nghĩ nhiều, lúc đang định gửi trả lời cho cậu, chợt nhớ không chừng Lý Duy đã tan ca, không thể thấy tin trả lời của anh. Anh tự nói với bản thân, thôi thì gọi điện để cậu nhóc kia an tâm. Thế là tìm số điện thoại của Lý Duy trong phần thông tin của email, ấn nút gọi. Sau khi cậu bắt máy, anh không đầu không đuôi nói: "David, tôi không giận."

Lý Duy đang trên đường về trường, xung quanh ồn ào, cậu không nhận ra giọng Alan, hỏi: "Xin lỗi, ai vậy?"

"Tôi là Alan! Cậu không lưu số di động của tôi à?" Alan nhấn giọng.

"..." Lý Duy im lặng. 'Đại ca à, tôi lưu số của anh làm gì chứ?'

"Lưu số của tôi lại mau!" Alan nhận ra mình có hơi quá, kiềm giọng lại nói: "Để công việc thuận lợi, người trong tổ phải lưu số của nhau."

"Ừm." Thực tập gần một tháng, Lý Duy đã quen với một ông chủ khi nắng khi mưa thường xuyên nổi điên, tranh thủ thời gian chặn lời anh. Alan thấy vừa ý, rồi giải thích với Lý Duy tại sao anh không thể trả lời email cho cậu. Lý Duy biết anh không khó chịu cũng an tâm. Tuy nhiên, cậu rất kinh ngạc khi Alan chỉ vì chút chuyện nhỏ nhặt mà gọi điện thoại giải thích với cậu. Trong lòng cảm thấy thích thú, thậm chí còn thấy vui vẻ một cách khó hiểu.

Sau đó, Alan rất tự nhiên mà than vãn mọi thứ với Lý Duy, kể cho cậu nghe công việc rất khó xử, cả hai ngày nay đều như đầu muốn chết, ngày mai cũng không thể về kịp mừng sinh nhật với mọi người. Lý Duy cảm thấy kỳ lạ, tại sao Alan lại nói những chuyện này với cậu. Nhưng cậu vẫn không ngắt lời Alan, chỉ im lặng nghe anh cần nhắc. Sau khi Alan nói xong, tâm trạng tốt hơn rất nhiều, thuận miệng hỏi: "Đã chuẩn bị quà cho tôi thật tốt chưa?"

Lý Duy trả lời: "Không biết, Lily lo mà."

Alan hỏi: "Không phải cậu định tặng cho tôi một chậu cây nhỏ sao?"

Lý Duy đỏ khốc đỏ cười: "Tôi nói đùa thôi..."

Alan trêu chọc cậu, cố tình tỏ vẻ nghiêm túc nói: "Tôi lại tưởng thật."

"..." Lý Duy nhất thời không biết nên trả lời thế nào mới tốt. Đúng lúc cậu thấy một sạp bán hoa xương rồng ven đường. Cậu nhỏ giọng hỏi: "Tặng anh một chậu xương rồng được không? Nó có thể hấp thụ bức xạ của máy tính."

Alan cảm thán, 'cậu nhóc này đúng thật là tốt, nhưng mà món quà này cũng không tệ', anh vui vẻ nói: "Được!"

Lý Duy ghé vào vỉa hè, ngồi xổm trước sạp, vừa nhìn quanh vừa hỏi: "Có xương rồng dài, có hoa, có cả hình tròn, anh thích kiểu nào?"

Alan nói: "Hình tròn." Lý Duy lựa tới lựa lui, lựa được một chậu xương rồng khá lớn, ra hiệu bảo chủ sạp gói lại.

Alan hài lòng, nhắc Lý Duy ngày mai đừng quên mang theo cây xương rồng đến văn phòng, sau đó cúp điện thoại tiếp tục làm việc.

Lý Duy vuốt vuốt cây xương rồng nghĩ nghĩ 'không đúng, tại sao mình lại phải mua quà tặng anh ta chứ?'. Ngày hôm sau, Lý Duy dùng giấy báo bao kín thân cây, chen vào tàu điện ngầm, vẫn suy nghĩ tiếp về chuyện đó.

12. Chương 12: Số Phận Của Xương Rồng Với Phát Tài

Đến văn phòng, có đồng nghiệp thấy cậu ôm gì đó trong ngực, tò mò hỏi: "Tiểu ốc, đem theo gì vậy?"

"Cây xương rồng." Lý Duy vừa nói vừa đặt chậu cây lên bàn, cẩn thận gỡ giấy báo ra, là một chậu cây màu xanh đậm. Cậu đưa mắt nhìn cửa phòng làm việc của Alan vẫn đóng chặt, chào Lily một tiếng, cầm chậu xương rồng vào phòng Alan.

Các đồng nghiệp khi này nghĩ rằng Lý Duy muốn đặt chậu cây lên bàn làm việc của cậu nên không để ý, vừa nghe tin chậu xương rồng này dành cho Alan liền vây quanh, tò mò hỏi: "Tiểu ốc, sao không tặng hoa cỏ mà chuyển sang xương rồng rồi hả?"

Lý Duy có thể nói cho họ biết mình bị dụ sao, không thể nào. Cậu nói: "Cây xương rồng rất có ít, có thể hấp thụ bức xạ máy tính."

"À-- David, ý cậu là ám chỉ Alan có gai sao?"

"Woa--, tiểu ốc cậu gan thật đấy!"

Bị đồng nghiệp thổi phồng lên như thế, Lý Duy bắt đầu phồng mũi, quên mất ngày hôm qua bản thân còn thấp thỏm lo sợ không yên, còn không ngần ngại đặc ý nói: "Vốn định tặng Alan một chậu cây nhỏ, nhưng thấy khí hỏa của anh ấy quá nhiều, sợ sẽ làm chết chúng nó, nên xương rồng vẫn thích hợp hơn"

Chỉ có Lily hơi nghi ngờ nhìn Lý Duy, cái người cả ngày hôm qua sợ Alan nổi điên, tự nhiên thoáng chốc lại thích chí tặng Alan một chậu xương rồng.

Buổi trưa mọi người vui vẻ ăn xong tiệc sinh nhật. Ăn uống thoải mái và cũng không quên gọi điện thoại chúc Alan sinh nhật vui vẻ. Giọng Alan phát ra từ chiếc điện thoại trong tay Lily khiến Lý Duy cảm thấy sợ hãi một cách kỳ lạ. Cậu im lặng ăn, không nói gì. Alan cười cười nói nói với mọi người, có người rất sung sướng mà bán đứng Lý Duy: "Alan, David tặng cho anh một chậu xương rồng, cậu ấy bảo xương rồng hợp với anh hơn, cho anh chậu cây sẽ bị anh khắc chết đó."

Alan cười hỏi: "Tại sao xương rồng lại hợp với tôi?"

Lý Duy giật mình suýt bị nghẹn, ho vài tiếng. Luật sư Lưu ngồi bên cạnh nhìn cậu, lẩm bẩm một câu: "Ăn canh trứng gà cũng phải nghẹn cho được." Tất cả mọi người đều toé toét nhìn Lý Duy.

"Bởi vì anh có gai." Có người nhanh miệng giúp Lý Duy trả lời. Mọi người cười to. Lý Duy đau lòng nhìn cả đám người không nghĩa khí này, giải thích: "Tôi không có ý đó. Tại không gặp người bán cây cảnh thôi."

So với những người khác, Alan là người hiểu rõ nguyên nhân của món quà này, cũng không làm khó Lý Duy, cười nói cảm ơn sau đó tiếp tục cười đùa cùng mọi người vài câu rồi cúp điện thoại.

Mọi người còn cười chọc dáng vẻ nhút nhát của Lý Duy khi ở trước mặt Alan, làm cậu tức đến nỗi phải ăn hết mấy miếng cá mới hả dạ.

Mãi đến chiều, cuối cùng công việc cũng kết thúc tốt đẹp. Những luật sư đi theo Alan đều mệt rũ người, trở lại khách sạn đã được sắp xếp để nghỉ ngơi, chủ nhật mới quay về. Alan không ở lại lâu, về khách sạn lấy hành lý ra thẳng sân bay. Thật vất vả mới đến được sân bay lại trễ chuyến bay, Alan tức giận gọi cho Lily, nổi điên lên trách móc một hồi. Lily vừa nghe vừa trợn mắt, 'chuyện đó tôi không lo được'.

Lúc Alan đến sân bay Bắc Kinh cũng đã 10 giờ tối. Do là cuối tuần nên rất đông người, anh xếp hành lý lên taxi rồi chạy thẳng một mạch về công ty. Trên đường đi nhận được điện thoại của mẹ và chị gái từ Mỹ gọi tới chúc anh sinh nhật vui vẻ. Biết anh vừa đi công tác về liền nổi giận mắng anh, bảo anh đừng làm việc điên cuồng như thế, phải dành thời gian ra để kết bạn, đừng ở một mình như vậy đến già. Chị gái bên cạnh cười nói "em trai chị sớm đã cưới công việc làm vợ".

Gần 12 giờ, anh về tới công ty. Mọi người đều đã tan ca, người ra về cuối cùng rất có ý thức tắt hết đèn điện. Alan mở cửa vào, cũng không mở đèn ở quầy tiếp tân, chỉ mượn ánh đèn của những tòa nhà bên ngoài chiếu vào, vội vàng vào phòng làm việc của mình, không ngờ lại đá vào chậu phát tài ở hành lang. Văn phòng im lìm không một bóng người vang lên tiếng chữ rửa. Alan bực bội dốc sức đá chậu phát tài thêm vài cái, những chiếc lá vô tội rung rinh loạt xoạt.

Queo vào phòng làm việc của mình, anh bật đèn, lập tức thấy ngay đồng quà và chậu xương rồng trên bàn. Anh tiện tay để hành lý và máy tính xuống, tới ngồi trước bàn làm việc không quan tâm đến những món quà khác, chỉ kéo chậu xương rồng lại gần. Chậu xương rồng cao gần bằng một chùm nho, tròn tròn, quanh thân chỉ chút gai nhỏ. Bên cạnh là một tấm thiệp chúc mừng, mở ra nhìn tới nhìn lui, thật vất vả mới tìm được lời chúc của Lý Duy trong mớ chữ viết lộn xộn ngẫu: "Chúc anh sinh nhật lần thứ 135 vui vẻ!" Alan thích thú, cậu nhóc xấu xa này thật có gan trên chọc anh.

Alan chụp chậu xương rồng ngắm một lát, nhớ tới gương mặt tròn tròn mềm mềm của chủ nhân món quà. Anh cầm điện thoại gọi vào số Lý Duy.

Lý Duy đang lướt web chơi game với bạn, chuông điện thoại vang lên làm cậu giật mình. Lấy điện thoại xem, thì ra là Alan, trễ vậy rồi còn gọi làm gì chứ. Cậu vội vàng chào bạn một tiếng, không quan tâm họ phản đối, thoát khỏi trò chơi.

"Alan, có chuyện gì vậy?"

Alan vừa nghe giọng cậu, tim bỗng nhiên đập mạnh, nhất thời không biết nên nói gì, im lặng vài giây mới lên tiếng: "Cây xương rồng tròn tròn giống y cậu."

"Tôi không tròn!" Hơn nửa đêm bị người khác chê mập, Lý Duy bực bội phản bác.

Alan trêu chọc kèm theo một chút ôn nhu nói: "Mặt của cậu không tròn sao?"

Lý Duy bất mãn nhỏ giọng nói: "Sớm biết vậy đã không tặng quà cho anh." Lời nói này giống như người yêu đang làm nũng, Lý Duy có chút ngại, mặt đỏ ửng,...may là nói chuyện qua điện thoại, người kia không thấy được vẻ mặt hiện tại của cậu.

Alan cười không nói, chỉ lắng nghe tiếng hít thở rất nhỏ từ điện thoại, cảm giác mệt mỏi của mấy hôm nay thoáng chốc bay mất, cả tinh thần và thể xác đều cảm thấy thoải mái trở lại. Đã bao lâu rồi không có cảm giác này? Anh thoải mái tựa lưng vào ghế, khép hờ mắt, tham lam hưởng thụ khoảnh khắc này.

Cứ im lặng mãi như thế khiến Lý Duy không biết phải thế nào. Đột nhiên sực nhớ hỏi: "À, anh đã về rồi, đang ở văn phòng sao?"

"Ừm."

"Trễ vậy rồi còn tăng ca à?"

"Đúng vậy."

Lý Duy thấu hiểu nói: "Vất vả thật, bận đến nỗi sinh nhật cũng không thoải mái." Cậu nhìn đồng hồ trên máy tính, nói thêm: "À, sinh nhật vui vẻ! Dù sinh nhật anh chỉ còn lại 5 phút."

Alan nói cảm ơn, trong lòng cảm động, dù không có bạn bè và người thân cùng mừng sinh nhật, nhưng thế này cũng không tệ. Hai người giữa bầu không khí mập mờ trò chuyện câu được câu mất, chúc nhau ngủ ngon, cuối tuần vui vẻ rồi cúp điện thoại.

Alan không mang chậu xương rồng về nhà, khoảng thời gian anh ở nhà còn ngắn hơn so với ở văn phòng. Anh nghĩ thầm nên lưu hình ảnh của chậu cây này lại. Lấy điện thoại chụp một tấm, sau đó cẩn thận đặt cây xương rồng lên bàn để đi lao công không làm ngã, sau đó vui vẻ về nhà nghỉ ngơi.

Vui quá hóa buồn, trong bóng tối, chân trái lại đá phải chậu phát tài xui xẻo. Anh tức giận lấy blackberry ra gửi email cho Lily: "Thứ hai cô đi làm, trước tiên phải gọi người tới dời cái cây chết tiệt trước phòng Alex đi! Để chỗ này rất nguy hiểm."

Gửi email xong vẫn chưa hả giận, thế là anh lại gọi cho Lý Duy, phàn nàn chuyện mình liên tục đá trúng chậu hoa 2 lần.

Lý Duy rất ngạc nhiên khi nhận được cuộc điện thoại này, sau khi nghe rõ nguyên nhân, cố hết sức không bật cười ra tiếng. Trời ạ, người đàn ông này có thể trẻ con như vậy sao? Cậu nhin cười an ủi Alan vài câu, hai người một lần nữa chúc nhau ngủ ngon và cuối tuần vui vẻ, cúp điện thoại. Sau khi tắt điện thoại, Lý Duy nằm sấp trên bàn ôm bụng cười như điên. Còn Alan đột nhiên cảm thấy mình hơi ngốc...

13. Chương 13: Chuyện Của Alan

Alan là một luật sư vô cùng quyền rũ, thông minh tài giỏi, anh tuần tiêu sái. Cả người lúc nào cũng âu phục, nói Lý Duy không thích y chính là nói dối. Thật ra gần đây Alan đột ngột đối xử tốt với Lý Duy, không phải cậu hoàn toàn không cảm nhận được, mà chỉ là không biết người kia có ý gì, liệu có phải vì lý do không chính đáng nào đó không? Đêm đã khuya Alan cũng cố điện thoại cho cậu nói những chuyện chẳng liên quan gì đến công việc, Lý Duy cảm thấy có chút vui vẻ khó nói.

Cậu mãi cười ngây ngô một mình, cho đến khi nghe thấy âm thanh 'tích tích tích' liên tục mới thôi. Mở ra xem, là tin nhắn của thằng bạn chí cốt Quách Vĩ Bằng. Quách Vĩ Bằng là bạn học của Lý Duy thời cấp 3, nhưng so với cậu lớn tuổi hơn, vì hồi học cấp 2 gặp tai nạn giao thông phải nghỉ học hơn nửa năm nên phải học lại, thành ra trở thành bạn cùng lớp với Lý Duy luôn, sau đó thân thiết hơn và trở thành bạn thân. Cả hai cùng đến Bắc Kinh thi, tuy không cùng trường nhưng cùng lưu lạc học tập nơi xứ người nên càng thân hơn nữa. Vì căn tin trường Lý Duy bán thức ăn rất ngon miệng, cộng thêm anh họ Quách Vĩ Bằng là Hứa

Luân cũng cùng trường với Lý Duy, vì thế Quách Vĩ Bằng thường xuyên chạy sang đó ăn tiệc, còn quen bạn gái là đại tỷ Suzanne.

[Đại Bằng]: Thằng nhóc chết tiệt!

[Đại Bằng]: Chuyện lớn gì vậy hả? Cậu chơi chiêu lâm trận bỏ chạy, tụi này die hết rồi nè!!!

[Đại Bằng]: Thằng mắ! Mau tới đây!

Lý Duy tranh thủ trả lời. [Gấu Winny]: Xin lỗi mà, hồi nãy ông chủ gọi, không dám tắt máy.

Lúc sáng, Quách Vĩ Bằng đưa Suzanne tới công ty nghe được rất nhiều sự tích xuất sắc của ông chủ, đại loại như nhân viên phải mở điện thoại suốt 24 giờ, để cho anh ta có thể tìm được mọi lúc mọi nơi.

[Đại Bằng]: Gì? nửa đêm cuối tuần còn quấy rối, ông chủ cậu biến thái có thừa!

Lý Duy bối rối dù cậu biết từ 'quấy rối' này của Quách Vĩ Bằng không ám chỉ gì cả. Cậu nhịn không được liền lên tiếng bênh vực Alan, bảo anh ta phải đi công tác trong ngày sinh nhật. Quách Vĩ Bằng nghe thế liếc cậu một cái.

[Đại Bằng]: San San nhắc tôi bảo cậu đừng quên bữa cơm ngày mai do cậu đãi, mừng 1 tháng thực tập của cậu.

[Gấu Winny]: không quên được đâu.

Từ lúc Lý Duy thực tập, không biết Suzanne đã nói bao nhiêu lần, tiền lương tháng đầu của cậu dùng để mời cặp vợ chồng này một bữa, Lý Duy nào dám cãi lại. Hôm nay là ngày phát lương, cậu tự giác thực hiện nghĩa vụ. Tuy Suzanne luôn miệng nói phải đãi một bữa thật lớn nhưng cuối cùng chỉ là ra mấy quán nhỏ gần trường thôi.

Tối thứ sáu, ba người đến quán. Suzanne giành quyền gọi món. Ba người vừa ăn vừa nói chuyện, cứ tự nhiên như thế mà chuyển sang đề tài công việc của mỗi người. Quách Vĩ Bằng cũng là một thực tập sinh học marketing, đang thực tập ở một công ty, cuối tuần còn phải tăng ca công không, theo người ta làm chân sai vặt.

Quách Vĩ Bằng cảm khái nói: "Thiệt tình là coi mình như súc vật ấy!"

Lý Duy đồng cảm, nói chỗ cậu thực tập cũng toàn làm những việc mà luật sư và trợ lý luật sư không muốn làm như: phiên dịch, tìm tài liệu, tư vấn qua điện thoại, ngay cả việc đóng dấu tài liệu của thư ký cũng giao cho thực tập sinh luôn. Nói tới đây, Suzanne vẻ ngoài mỉm cười như không cười nói: "Bạn Lý Duy, hình như chị từng nhờ cậu đóng dấu tài liệu rồi, thiệt thòi cho cậu quá ha?"

Lý Duy lập tức nịnh hót vỗ ngực nói: "Đều nhờ chị Suzanne giúp cả." làm Suzanne cười khanh khách mãi. Quách Vĩ Bằng phán một từ "hèn". Lý Duy quay sang làm bộ mặt khóc lóc nói: "Hết cách rồi, bà xã cậu có quyền hành cao hơn tôi. Không nghe người ta nói quan cao hơn một bậc cũng có thể đè chết người sao?"

Quách Vĩ Bằng đột nhiên nhắc tới chuyện nửa đêm hôm qua ông chủ Lý Duy còn gọi điện thoại. Suzanne sáng mắt hỏi có chuyện gì. Lý Duy cẩn thận nói qua loa, vô cùng hời hợt nói Alan gọi để cảm ơn cậu tặng quà, đồng thời còn phàn nàn với cậu chuyện đá chân vào chậu phát tài 2 lần.

Suzanne cười không ngừng nói: "Đúng là Alan!" làm Lý Duy khó hiểu. Suzanne giải thích: "Alan bị bệnh tự ép bản thân, có cảm xúc gì đều phun ra hết. Lily là cái hốc cây chịu trận nhiều nhất, nhưng mọi người trong tổ đều bị anh ta bắt bớ phàn nàn từ việc lớn tới việc nhỏ. Ví dụ như nếu anh ta không tìm được luật sư A thì sẽ cần nhờ với luật sư B rằng ông A không nghe điện thoại. Lily trước khi nghỉ phép đã quên hẹn với thân chủ, anh ta liên lạc với Lily không được, lập tức gọi tắt cả thư ký khác lại, giảng giải thế nào mới đủ tư cách làm một thư ký. Một ngày trời mưa, anh ta đứng trước văn phòng chờ xe đến, ai ngờ taxi chạy qua làm nước bắn tung tóe lên người anh ta, thế là anh ta lại cãi nhai với Helen bảo phải liên hệ với quản lý tòa nhà, phàn nàn tại sao không khai thông cống rãnh."

Lý Duy có chút thất vọng, thì ra ai cũng có thể làm hốc cây cho anh ấy hết. Như vậy mối quan hệ giữa cả hai người là do mình suy nghĩ nhiều. Quách Vĩ Bằng tò mò hỏi: "Vậy có khi nào anh ta không khống chế trước mặt thân chủ luôn không?"

"Theo em biết thì có một lần. Anh ta nói với thân chủ công việc có vấn đề, khuyên thân chủ không nên tiếp tục nhưng người ta lại không tiếp nhận ý kiến, còn cố tình làm tiếp, thậm chí không cho Alan viết rõ tình hình trong báo cáo để tránh bị ban giám đốc bác bỏ. Alan cãi với thân chủ thật lâu, sau đó mọi người nghe anh ta hét lên 'Fire me! I'm done working for idiot's '", thân chủ giận quá nên hủy hợp đồng với bên bọn em, còn khiêu nại Alan. Quản lý tổ vì chuyện đó mà cảnh cáo Alan, nhưng mọi người đều cảm thấy Alan rất dữ dội."

(*Cứ việc sa thải tôi đi! Tôi đang làm việc cho mấy thằng ngu.)

Liệt kê ra hết, Alan có đủ loại tính cách còn rất trẻ con. Suzanne còn phần khởi kể 'truyện thuyết phong lưu' của Alan. Trong các hoạt động của công ty hay tiệc cưới của đồng nghiệp, anh ta đều dắt theo những cô bạn gái khác nhau. Anh ta bị mọi người trêu là 'Alan nữ lang', mỗi cô bạn gái đều có dáng người nóng bỏng, phong tình vạn chủng nhưng không cô nào được dẫn theo quá 2 lần. Sau lại có người bảo anh ta nam nữ gì cũng ăn sạch, người khác thấy anh dẫn theo một cậu trai ra vào khách sạn. Đã vậy còn có quan hệ mờ ám với các đồng nghiệp nam, thực tế là với Denny, nghe nói bọn họ thường xuyên qua đêm với nhau.

Lý Duy nghe xong cảm thấy trong lòng có chút không đúng, còn trêu chọc nói: "Bởi vì họ là Alan và Denny mà." Suzanne biết rõ cậu liên tưởng đến hai nhân vật chính trong Bostol Legal thường xuyên qua đêm với nhau, trợn mắt một cái 'đúng là fan nào tàn'.

Lý Duy vẫn giả bộ như không có gì nhưng dáng vẻ như mất mát cái gì đó vẫn bị thằng bạn chí cốt phát hiện. Lúc Suzanne đi toilet, Quách Vĩ Bằng đá cậu một phát hỏi: "Thằng nhóc cậu thích ông chủ của mình rồi phải không?"

Lý Duy bị nói trúng tim đen, giật mình lấp bắp, vừa định mở miệng phủ nhận, Quách Vĩ Bằng nói: "Đừng gạt ông đây, nhìn cậu xem, nghe nhiều chuyện vậy mà vẻ mặt không chút thích thú mà ngược lại rầu rĩ không vui, không giống cậu chút nào, nhất định là có gì rồi."

Lý Duy cười xòa nói: "Không rõ như thế chứ?"

Quách Vĩ Bằng thở dài, an ủi cậu: "Cho là vậy đi, nghe qua cũng thấy người kia cũng không phải là người tốt, cậu nên kiểm lòng mình lại, đừng để lún sâu."

Lý không nói gì, cũng không phải rất thích, cho nên cảm giác ấy cũng sẽ nhanh trôi qua thôi...Cậu tự giễu nói: "Được rồi, tôi hiểu lòng mình mà. Đừng nói lung tung gì trước mặt Suzanne của cậu."

Quách Vĩ Bằng đưa tay lên miệng làm động tác như kéo khóa, ý bảo người anh em cậu hãy yên tâm. Sau đó mới do dự nói: "Còn nữa...Hứa Luân về nước rồi."

Bàn tay cầm chặt ly nước của Lý Duy khẽ run, cúi đầu trả lời: "À...". Hứa Luân là mối tình đầu và cũng là đàn anh của cậu. Hai người tuy học chung Đại học nhưng biết nhau nhờ Quách Vĩ Bằng. Lúc hai người yêu nhau Lý Duy đang học năm nhất. Ngay từ đầu Quách Vĩ Bằng đã cảnh báo cậu, gia đình bác gái sẽ không chấp nhận chuyện đứa con trai duy nhất là đồng tính, cả hai sẽ không có kết quả gì. Nhưng do tình yêu cuồng nhiệt, Lý Duy không nghe lời khuyên bảo của người bạn tốt. Ba năm trước, Hứa Luân tốt nghiệp rồi âm thầm đi du học, thậm chí cả lời chia tay cũng quăng cho Quách Vĩ Bằng lo. Lý Duy rất đau lòng, buồn rầu suốt khoảng thời gian dài, qua một năm mới cảm thấy mình không nên cố chấp nữa.

Im lặng nửa ngày, Lý Duy ngẩng đầu cười với vẻ mặt lo lắng của thằng bạn: "Tôi không sao. Yên tâm đi, tôi sẽ không tìm anh ta đâu. Đã sớm buông bỏ rồi."

Sau khi Suzanne trở về, hai người không tiếp tục đề tài này nữa, Lý Duy giả bộ như không có gì, chơi đùa cùng đôi vợ chồng kia cả đêm. Sau khi tạm biệt, cậu về ký túc xá. Trên đường đi lại nhớ đến mối tình đầu đau thấu tim, một hồi thì nghĩ đến mối tình chưa nở đã tàn kia, cảm thấy tâm trạng cực kỳ tệ.

Về tới ký túc xá, mẹ cậu gọi điện thoại tới hỏi thăm tình hình gần đây, cậu buồn rầu trả lời. Mẹ cậu nhận ra con trai mình tâm trạng sa sút hỏi: "Con có chuyện gì, không vui chuyện công việc à?"

Lý Duy nói qua loa công việc rất nhiều, ông chủ rất kỳ lạ, nói tới nói lui lại đem Alan ra mắng một hồi, nói anh bạo lực, lòng dạ hẹp hòi, đào hoa. Nói với một bụng tức giận, nói xong lại cười khinh bỉ bản thân mình thật buồn cười.

Mẹ cậu nói: "Con người này tính cách sao lại lệch lạc thế? Tiểu Duy, không thích thì đừng làm."

Lý Duy nhận ra mình nói hơi quá, vội bào chữa: "Cũng tạm tạm...những đồng nghiệp khác rất tốt. Ông chủ tuy nhiều tật xấu nhưng cũng rất giỏi, đi theo học được không ít kinh nghiệm."

Mẹ cậu không cho là đúng nói: "Có tài mà không có đức, cũng chẳng phải người tốt. Con đừng không học cái tốt mà học cái xấu từ anh ta đấy."

Lý Duy cười bảo: "Sao thế được." Hai mẹ con hàn huyên một lát mới tắt điện thoại. Lý Duy chẳng muốn tắm rửa, trèo lên giường, im lặng ngắm người nhìn trần nhà.

14. Chương 14: Nhật Ký Bị Bệnh 1

Lý Duy đau đầu cả đêm mới kết luận được Alan là độc được, phải né anh ta càng xa càng tốt. Cậu muốn tìm một tình yêu nghiêm túc, không rảnh chơi đùa với ông chủ đào hoa của mình.

Alan rất hài lòng với tiến độ phát triển tình cảm của cả hai nhưng anh cũng không muốn mọi chuyện diễn ra quá nhanh. Trước mắt còn công việc sắp hoàn thành, anh muốn làm xong việc trước rồi mới tiếp tục công cuộc thăm dò đối phương. Lòng ngập tràn vui sướng, qua vài ngày anh mới phát hiện Lý Duy ngày càng lạnh nhạt với mình. Anh rất buồn bực, nghĩ mãi vẫn không biết mình đã làm gì nên tội chọc giận người ta. Anh nhớ về mặt sùng bái của Lý Duy khi bị anh mắng đến tâm phục khẩu phục. Anh cũng nhớ dáng vẻ đáng yêu của Lý Duy khi chống đối anh. Bây giờ thì hết rồi, người ta cứ không mặn không nhạt trả lời anh. Mãi đến khi Lý Duy dùng 3 chữ "Dear Mr.Lee" trong email, anh mới biết được thật sự có chuyện rồi.

Hôm đó CEO của thân chủ phàn nàn với Alan chuyện luật sư Thôi viết tài liệu rất không khách khí, thậm chí còn nói do thân chủ chậm chạp nên không thể giao tư liệu khiến chậm trễ, gây ra hậu quả. Email đó thật ra là do Lý Duy soạn thảo. Luật sư Thôi nói thân chủ cứ năm lần bảy lượt kéo hạn không chuyển giao tài liệu, có thể có gì đó mờ ám, nên gọi cậu viết một email đòi tư liệu. Luật sư Thôi vì lo cho cuộc họp nên chưa kịp sửa bản thảo của Lý Duy đã phát ra.

Alan mắng luật sư Thôi đến cầu huyết lâm đầu, nói ngay cả một email cũng viết không xong thì làm luật sư cái gì. Bởi vì sơ xuất của mình, luật sư Thôi cũng không trốn tránh đổ hết lên người Lý Duy, im lặng nhận giáo huấn. Còn Lý Duy, nghe nói luật sư Thôi bị mắng vì sai lầm của cậu, vội vàng chạy tới phòng Alan nhận hết lỗi về phía mình. Alan đổi giọng mắng luật sư Thôi không giám sát cấp dưới, sau đó giữ Lý Duy lại, đen mặt giải thích cho cậu biết email này nên viết như thế nào. Lý Duy im lặng lắng nghe, cả email gửi cho mọi người lẫn cho Alan đều rất khách khí.

Alan nhớ lại khi đó, dù khẩu khí không tốt cũng chưa mắng Lý Duy. Cậu nhóc thối này, sao nhỏ mọn vậy chứ. Anh cảm thấy mình bị oan, cầm bút gõ xuống bàn, lấy chậu xương rồng làm thể thân cho Lý Duy, tức giận nói: "Còn gọi anh là 'Dear Mr.Lee' nữa thử xem! Để coi sau này anh trị em thế nào!" Anh gọi Lý Duy vào văn phòng, nói nhân viên cùng tổ không cần dùng 'Dear Mr.Lee', nhưng thái độ của Lý Duy với anh vẫn không thay đổi.

Vài ngày sau nữa, Alan bị vẻ mặt hòa nhã của Lý Duy làm bực mình. Lý Duy vẫn tránh xa anh như trước. Alan khó chịu, một khi anh khó chịu thì tất cả nhân viên đề phê phẩm, sai một chút cũng bị mắng. Mọi người đều buồn bã bảo kỳ đèn đỏ của ông chủ thật dài, không ai chịu nổi nữa.

Công ty đột nhiên có dịch cảm cúm, ngay cả Alan cường tráng khỏe mạnh như thể cũng dính, mấy ngày liên tục bị sổ mũi ho khan. Tiếng xì mũi và ho khan lớn kinh thiên động địa, Lý Duy ngồi ngoài cửa nhủ mày. Alan cứ không chịu uống thuốc, nói 'cảm xoàng cần gì uống thuốc, vài ngày là hết.'

Ngày càng nhiều người bị bệnh, những người không bị bệnh thường tụ tập nói bản lam* có tác dụng phòng bệnh. Lý Duy ngấm bản lam ở phòng bếp, Alan tới pha cà phê, ngửi thấy mùi thuốc, hỏi: "Uống thuốc gì vậy, cậu bị bệnh rồi sao?"

(*bản lam: rễ cây thuốc có tác dụng thanh nhiệt, lương huyết, giải độc, lợi yết hầu.)

Lý Duy lạnh nhạt nói: "Rễ bản lam, phòng bệnh cảm."

Alan nói: "Đừng uống thuốc linh tinh, ăn Vitamin..." Chưa nói dứt lời đã hắt xì hơi thật lớn, nước bọt văng khắp nơi, văng vài giọt lên mặt Lý Duy. Lý Duy phản xạ có điều kiện tránh đi, rút vài tờ khăn giấy trên bàn ăn lau mặt. Alan bị tổn thương nhìn cậu, lấy cà phê về phòng. Lý Duy ngượng ngùng, muốn nói cho Alan biết rằng đang cảm uống cà phê không tốt, miệng há há nhưng cuối cùng vẫn không nói.

Alan ôm một bụng tức vào văn phòng, ho khan một lúc. Lily nói với anh: "Alan, bệnh anh hình như trở nặng rồi, đi bệnh viện kiểm tra đi."

Bị người ta ghét bỏ, Alan tiếp tục giẫm lên chân đau cao giọng nói: "Tôi không bệnh! Cô mới bệnh, cả nhà cô đều bệnh!"

"ALAN--!!!" Lily thề sẽ không bao giờ nói cho Alan biết những từ phổ biến trên internet nữa, cứ dùng tùy tiện mãi.

"Sorry!" Alan vẽ mặt không thành ý xin lỗi, tạm dừng rồi nói tiếp: "Cô gọi Lý Duy vào phòng làm việc giúp tôi."

Sau khi Lý Duy đến, Alan đưa cho cậu một ống Vitamin C, nói: "Ăn Vitamin C để tăng cường khả năng miễn dịch, phòng bệnh cảm so với thuốc linh tinh có tác dụng hơn."

Lý Duy vô cùng ngạc nhiên, liên tục nói không cần. Alan khẩu khí không tốt nói: "Cầm nhanh, đứng ngu ngốc ở đây coi chừng bị tôi lây bệnh!"

Lý Duy bắt buộc phải nhận, nói cảm ơn xong lập tức ra ngoài. Cậu bỗng cảm thấy áy náy. Ăn hết cả ống, vị chua chua ngọt ngọt giống như tâm tình của cậu.

Chiều, Alan ngày càng đau đầu. Anh không tự ép mình nữa, nói với Lily một tiếng mình phải về nhà nghỉ ngơi và làm việc. Trên hành lang, anh theo thói quen lấy blackberry ra xem email. Do không cầm chắc, blackberry rơi xuống đất. May mắn sàn có trải thảm, máy không hư. Anh cúi người nhặt blackberry lên, lúc đứng dậy cảm thấy chóng mặt, đứng không vững, ngã xuống. Đột nhiên có đôi tay đỡ anh kịp, một âm thanh ôn hòa vang lên: "Anh không sao chứ?"

Alan cố gắng nhìn rõ người trước mắt, có chút giận dỗi nói: "Tôi không sao."

Lý Duy thấy vẻ mặt tái nhợt của anh, không nhận được nên ân cần nói: "Nhìn anh không ổn rồi. Đi bệnh viện kiểm tra đi."

Alan nghiêng đầu nghĩ nghĩ, nói: "Cậu theo để giúp tôi đi." Thấy Lý Duy do dự, anh không vui nói: "Nếu bận thì thôi." Nói xong, hất tay Lý Duy ra, đi lên phía trước. Lý Duy đấu tranh tư tưởng vài giây, sau đó nói: "Anh chờ tôi một chút." Cậu lấy điện thoại và ví tiền, cùng đi với Alan đang tươi cười như nở hoa trong lòng. Lúc đi ngang bàn tiếp tân, Alan nói anh và Lý Duy ra ngoài làm việc để người khác không nghĩ Lý Duy trốn việc về sớm.

Ngồi trên taxi, Alan đọc địa chỉ một phòng khám tư nhân của bạn anh. Phòng khám cũng không xa, khoảng 10 phút là đến nơi. Trên đường đi, hai người vẫn cứ im lặng.

Nhân viên tiếp tân của phòng khám cũng không xa lạ gì với Alan, không để họ đợi lâu liền gọi người bạn thân của Alan là bác sĩ Lâm Chính. Lâm Chính khoa trương kêu lên: "Woa...Lý đại luật sư ban ngày ban mặt đại giá quang lâm, không phải tôi nhìn nhầm chứ?"

Alan khan giọng nói: "Bớt nói nhảm, kiểm tra cho tôi nhanh đi." Lâm Chính nghe thấy liền biết anh đã bị cảm, nửa cười nửa mắng nói: "Nặng vậy mới đi kiểm tra sao?" Anh ta tò mò nhìn Lý Duy bên cạnh đang buồn bực lặng thinh. Alan giới thiệu là đồng nghiệp. Lâm Chính cười cười, dẫn Alan vào phòng khám. Lý Duy ngồi chờ trên ghế.

Lâm Chính vừa chuẩn bệnh vừa hạ giọng nói: "Jessica nói cậu đang ăn cỏ gần hang, là người đó à?" Alan hừ một tiếng ý bảo đúng vậy.

"Coi bộ không thuận lợi rồi ha?" Lâm Chính cười nói.

"Sớm muộn gì cũng được, để lo xong chuyện bên Mĩ rồi tính sau."

Lâm Chính giật mình nói: "Thích ghê vậy sao?"

Alan thẳng thắn nói: "Ừ! Rất thích."

Lâm Chính không cười đùa nữa, vỗ nhẹ vào vai Alan tỏ ý ủng hộ. Khám bệnh xong, Lâm Chính nói: "Truyền nước biển đi, sẽ nhanh khỏi hơn."

Alan nhú mày: "Tiêm không được sao?"

Lâm Chính nhìn cửa ra vào chép miệng, nhỏ giọng nói: "Truyền nước biển kéo dài thời gian, người ta có thể ở lại với cậu."

Alan vui vẻ đồng ý.

Lâm Chính gọi Lý Duy vào, nói với cậu bằng dáng vẻ rất chân thành: "Bệnh của Alan hơi nặng, truyền nước biển sẽ tốt hơn. Tôi còn có vài bệnh nhân đang đợi, không thể trông cậu ấy, phiền cậu giúp nhé."

Alan nặng nề nằm trên giường tỏ vẻ mệt mỏi, đáng thương nhìn Lý Duy. Lý Duy chưa từng thấy anh yếu ớt như thế, nên không nhắm tâm từ chối nữa.

Lâm Chính ra lệnh cho Alan: "Nộp con blackberry ra đây." Alan không đồng ý. Lâm Chính không chút khí phách giật lấy, đưa cho Lý Duy nói: "Tên này khoảng 5 phút mà không xem email là sẽ ngứa tay. Cậu trông nom cậu ta, để cậu ta nghỉ ngơi thật tốt, không được làm việc." Lý Duy nhìn vẻ mặt khó chịu của Alan, mỉm cười đồng ý.

Một lúc sau y tá đến, cầm kim truyền nước biển cho Alan. Lý Duy ngồi trên ghế, lẳng lặng nhìn.

Alan mệt mỏi nói: "Tôi chớp mắt một lát. Cậu trông chừng blackberry giúp tôi, nếu có email của Robert bên công ty CBA, cậu xem thử có gấp không, nếu có thì gọi tôi dậy." Lúc nói chuyện, Alan vô thức liếm môi khô khốc.

Lý Duy thấy thế nói: "Để tôi rót cho anh ly nước ấm." Cậu do dự một lúc rồi nói: "Bị cảm uống cà phê không tốt, phải uống nhiều nước ấm."

Alan cười cười nói: "Đã biết, cảm ơn. Phải rồi, cậu có ăn Vitamin C không?"

"Ăn hết rồi." Lý Duy cúi đầu ngượng ngùng cười, xoay người ra sảnh rót nước.

15. Chương 15: Nhật Ký Bị Bệnh 2

Đạo gần đây, con người sắt đá chẳng chút lưu tình tên Alan lại mượn lý do bị bệnh để tranh thủ sự thông cảm của người khác. Nếu không phải Lý Duy lạnh nhạt với anh, anh cũng không cần làm cái chuyện mất mặt như thế. Anh âm thầm ghi tội Lý Duy vào sổ đen, đợi sau này tính luôn một thể.

Alan nhắm mắt nghỉ ngơi, điện thoại vang lên nhưng anh vẫn không mở mắt lấy điện thoại ra, là Denny. Có lẽ Denny đang ở Hồng Kông. Công việc đã kết thúc hơn 1 năm trước của họ đột nhiên có vấn đề. Hai công ty sáp nhập tạo thành một công ty mới. Chủ tịch Tề bên công ty A bảo chủ tịch Tần bên công ty B không tuân theo quy định, yêu cầu tách công ty. Lúc trước công ty A là thân chủ của Alan nên lần này chủ tịch Tề vẫn gọi Alan đến để giải quyết tranh chấp. Năm đó, sau khi công ty A và B sáp nhập đã thành lập một công ty mẹ ở Hồng Kông, Alan được mời đến công ty ở Hồng Kông để cùng hợp với quản lý cao cấp là Ngụy Thiên, Denny cũng phải qua đó hỗ trợ. Hôm nay, người được ủy quyền của hai bên tranh chấp đến văn phòng Smith & Miller ở Hồng Kông, nhằm mục đích muốn tìm ra cách giải quyết phù hợp.

Alan ấn phím nghe: "Denny, chuyện gì vậy?"

Denny chậm rãi nói: "Cũng may hai bên đều có ý hòa giải. Tôi gọi cho cậu để nói tôi muốn rút khỏi vụ này."

Alan không quan tâm đến cổ họng đang đau, nhấn giọng: "Cái gì?"

Denny vẫn trầm giọng: "Tôi đã lên giường với Ngụy Thiên."

Alan giận dữ: "F*ck! Tên chết tiệt cậu nghĩ gì trong đầu vậy?"

Denny tiếp tục không sợ hãi kể lại: "Hôm qua tôi tới gay bar, đụng phải một người rồi sau đó lên giường. Hôm sau họp ở văn phòng Hồng Kông tôi mới biết đó là Ngụy Thiên."

Alan từ chối: "Cậu không thể rút khỏi vụ này! Chuyện lên giường với luật sư trong công ty cũng không phải chuyện hiếm gì!"

Denny im lặng chốc lát, không thể không nói: "Vấn đề là Ngụy Thiên rất xấu, tôi không làm việc chung với anh ta được." Một tháng qua Denny bận việc, toàn bận nên không thể chơi bời, cũng rất lâu rồi không tìm bạn giường, rất đói khát. Nếu không thì một người có khiếu thẩm mỹ cao như Denny sẽ chẳng bao giờ lên giường với một người xấu như thế, bởi vì Denny chỉ yêu cái đẹp.

Alan châm chọc nói: "Cậu không làm việc cùng anh ta được, nhưng lên giường thì được?"

Denny đau buồn nói: "Quán rượu đèn mờ, tôi lại uống quá chén làm sao thấy rõ được. Sờ thằng nhỏ của anh ta thấy cũng được mới đi. Đến khách sạn mới nhìn rõ mặt mày anh ta, cứ nghĩ làm đại một lần thôi chẳng sao. Ai biết còn gặp lại."

Alan vừa bực mình vừa buồn cười, cứng rắn nói: "Không được, vụ này cậu phải theo! Trong tổ chỉ có cậu và tôi biết rõ vụ công ty AB nhất. Tôi sắp đi Mỹ. Không có cậu chỉ tổ phiền thêm cho tôi."

Denny thấy Alan không hề nhượng bộ, lo lắng nói: "Alan, trưa nay Ngụy Thiên còn có ý ám chỉ muốn cùng tôi nữa kia. Nếu không phải Ngụy Thiên kia hỗ trợ vụ của cậu, tôi đã trở mặt với anh ta rồi. Tôi nghĩ cho cậu nhiều như thế, cậu cũng phải hiểu cho tôi. Tôi rất khó chịu cái bản mặt kia. Xin cậu đẩy Alan." Denny vô cùng hiếm thấy liên tục nói "please!". Alan nghĩ Ngụy Thiên rốt cuộc xấu thế nào mà để cho Denny không chịu được.

Denny lải nhải cả buổi, cuối cùng Alan cũng nhượng bộ, anh hung dữ nói: "Được rồi! Cuối tuần tôi còn việc, chưa rảnh. Đầu tuần tôi sẽ nhận vụ này. Cậu rảnh ở lại thêm 2 ngày, Denny! tôi cảnh cáo cậu, 2 ngày này cậu quản lý móng cậu cho tốt đấy!"

Alan vừa dứt lời, Lý Duy liền bưng nước vào, đúng lúc nghe được câu cuối của Alan, lập tức rùng mình, đơ người đứng tại chỗ cả buổi không nhúc nhích.

Alan vẫn như không có gì nhìn cậu, tiếp tục nói với Denny vài câu sau đó mới cúp điện thoại. Anh đưa tay tới trước mặt Lý Duy ý muốn uống nước, đợi cổ họng đỡ hơn rồi mới bình tĩnh nói với Lý Duy: "Không sai, Denny là gay."

Lý Duy không ngờ Alan nói thật, trợn mắt há hốc mồm nhìn anh. Với cậu mà nói, chuyện Denny là gay cũng không phải bí mật gì lớn, ngược lại cái câu "Quản lý móng cậu cho tốt" mới là vấn đề! Ai biết được người cao to cường tráng như Denny lại là thụ.

Alan chưa để cho Lý Duy thông nào, lại nói thêm một câu: "Tôi cũng vậy."

Lý Duy lại lần nữa kinh ngạc, há to mồm, cả buổi mới phun ra một câu: "Vây hai người..."

Alan chán ghét phủ nhận: "Đương nhiên là không, tôi có thể yêu cái tên không tiết tháo chết tiệt kia sao?"

Lý Duy nghĩ: anh cũng giống người không biết tiết tháo vậy. Cậu nhỏ giọng nói: "Không phải hai người hay qua đêm với nhau lắm sao?"

Alan đã nghe qua lời đồn này, nói: "Denny thường tới nhà tôi chơi game suốt đêm. Tên khốn kia thích gây phiền phức cho tôi lắm."

Lý Duy bật cười. Alan nhìn cậu, đột nhiên nói: "Cậu cũng là gay?"

Lý Duy không phòng bị với câu này, lắp bắp nói: "Anh...sao anh biết?"

Alan cười đắc ý, nói: "Bây giờ đã biết."

Lý Duy khóc không ra nước mắt, im lặng hồi trời xanh, hôm nay chẳng lẽ là ngày mọi người cùng nhau thừa nhận sao. Cậu hơi lo sợ nhìn Alan, bị ông chủ là gay cũng biết mình là gay, liệu có phải chuyện xấu không. Alan biết cậu lo lắng, nháy mắt cười nói: "Đừng lo, tôi sẽ không nói cho người khác biết đâu. Đây là bí mật giữa hai chúng ta."

Hai người nhìn nhau một lát, mắt người này nhìn thấu trái tim người kia. Lý Duy có rất nhiều nghi vấn, 'Alan là gay, vậy sao còn quen nhiều bạn gái?' Nhưng cậu vẫn không hỏi, mình có quyền gì đi hỏi người ta chuyện này. Lý Duy quay đầu, nhẹ giọng nói: "Anh nghỉ ngơi chút đi." Alan trả lời được, ngoan ngoãn nhắm mắt lại. Trong phòng vô cùng yên tĩnh, chỉ có tiếng khịt mũi và hít thở đều đều của Alan.

Lý Duy ngồi trên ghế cạnh giường, nhìn bên trong chai nước biển đang rơi xuống từng giọt. Không bao lâu, cậu nhịn không được, quay đầu sang nhìn Alan, ánh mắt chậm rãi phác họa lại gương mặt anh, từ cặp mày rậm đến hai hàng mi dày ngạo nghễ, rồi chuyển sang cái mũi thẳng tắp, lại tới đôi môi. Khuôn mặt tuy nhợt nhạt nhưng vẫn anh tuấn vô cùng. Đây là lần đầu tiên Lý Duy nhìn Alan gần như vậy, tim bang bang nhảy loạn, hai tai đỏ chót.

Sau đó cậu mới nhớ tới việc Alan giao, tranh thủ kiểm tra mail. Mới một lát mà đã rất nhiều email được gửi tới. Khó trách Alan bận như vậy, một ngày không biết làm bao nhiêu việc. Lý Duy nghiêm túc kiểm tra, cũng may không có email của Robert. Nếu có, cậu cũng không đành lòng gọi anh dậy. Tên này bị bệnh do mệt mỏi đó.

Tuy khó thở khiến giấc ngủ không ngon lắm, nhưng mấy ngày nay Alan chưa ngủ ngon như vậy. Lúc truyền nước biển, Lý Duy phải gọi anh dậy 2 lần. Anh vẫn giữ tỉnh táo xử lý công việc, gọi mấy cuộc điện thoại, sau đó lại ngủ tiếp. Có người này bên cạnh khiến anh có cảm giác an tâm trước nay chưa từng có. Lúc mở mắt ra lần nữa đã qua 2 tiếng, nước biển đã truyền xong rất lâu. Lý Duy không nỡ gọi anh, im lặng ngồi đợi anh tỉnh dậy.

Thuốc rất nhanh có tác dụng, cộng thêm được nghỉ ngơi và tâm tình thoải mái, Alan cảm thấy bệnh đã bớt hơn phân nửa. Lâm Chính đến kiểm tra, muốn kê cho anh ít thuốc nhưng Alan nhất định không chịu uống, nói uống sẽ gây buồn ngủ, không thể tập trung. Anh cũng không muốn đến truyền nước biển nữa vì không có thời gian. Anh và Lâm Chính trờn nhau cả buổi, Lý Duy nhỏ nhẹ đề nghị: "Vậy ăn dầu sơn trà trị ho có được không?" Alan không dám nói không. Lâm Chính thích thú nhìn Alan, làm khẩu hình miệng 'thê nô' với Lý Duy. Alan trắng mắt liếc Lâm Chính, 'tôi đây là cam tâm tình nguyện, cậu đừng nhiều chuyện'.

Lâm Chính mở toa, bảo y tá lấy thuốc, đang định mở miệng muốn giúp Alan, 'để Lý Duy đưa Alan về nghỉ ngơi'. Lúc này điện thoại Lý Duy vang lên, là luật sư Lưu từ công ty gọi tới. Hỏi Lý Duy đã xong việc bên ngoài chưa, có thể về tăng ca giúp hay không, vì trong tổ nhiều người bệnh, nhân lực không đủ. Lý Duy có chút khó xử nhìn Alan, Alan ra hiệu bảo không sao. Thế là Lý Duy trả lời tí nữa sẽ về.

Ra khỏi phòng khám, Lý Duy đỡ Alan lên xe taxi, dặn dò anh phải nhớ uống thuốc, sau đó mới gọi một chiếc taxi khác về công ty. Lý Duy nhận được tin nhắn từ Alan, nói anh đã uống thuốc, dưới tin nhắn còn có một gương mặt không vui. Lý Duy nở nụ cười, trả lời 'good boy'. Cậu không thể không thừa nhận, cố gắng trước kia coi như xong, cảm giác mập mờ giữa hai người lại về rồi. Cậu muốn cứ thuận theo tự nhiên.

Cuối tháng 7 đầu tháng 8, Alan cũng hết việc, còn vì vụ kia mà bay sang Hồng Kông mấy lần, thường xuyên không ở công ty. Lão hồ ly Ngụy Thiên mấy lần quanh co muốn Denny tham gia vụ này, đều bị Alan đánh Thái cực quyền tránh né. Alan nói với Denny nhìn cũng được, không đẹp trai nhưng cũng chẳng xấu. Denny kích động phản bác: "Anh ta mà không xấu sao, mặt như mặt ngựa, một tên hư thân, gu thẩm mỹ kém, đáng người cực kỳ xấu!" Alan cười muốn tắt thở, Denny thẹn quá hóa giận, thề sẽ không bao giờ mang chuyện này kể cho một người bạn như anh nghe nữa.

16. Chương 16: Gặp Lại Mỗi Tình Đầu

Hôm nay, Alan lại gọi Lý Duy vào phòng làm việc. Lý Duy cứ ngỡ sẽ bàn chuyện công việc, theo thói quen mang theo sổ tay ghi chép. Không ngờ Alan kéo cậu xuống phòng ra, ngạo mạn khoe mẽ: "Xem này, tôi trồng cây cũng không tệ. Lớn thêm chút rồi phải không?"

Lý Duy nhìn kỹ nói: "Có lớn à, giống hệt nửa tháng trước mà?" Nói gì vậy? Cái cây này do anh nuôi sao? Tuổi nước lẫn chăm sóc đều do dì lao công làm. Cậu thầm khinh bỉ Alan.

Alan cười tủm tỉm nói: "Gần đây bạn muốn phát khùng, tôi chợt nhớ vẫn chưa cảm ơn cậu đã tặng quà cho tôi. Tuần này kín lịch rồi, thứ bảy còn phải đi Mỹ một tuần, đợi lúc về tôi sẽ mời cậu ăn một bữa." Lý Duy

ngĩ, không phải chỉ có tôi tặng quà cho anh, sao lại mời mình tôi vậy? Tim cậu bỗng rung động, không lẽ là hẹn hò? Cậu nhìn Alan, muốn nhìn mặt người kia để đoán ra chút đầu mối.

Về mặt Alan vẫn bình thường, giống như việc mời Lý Duy ăn cơm chỉ là chuyện thường ngày ở huyện. Cậu vẫn giả vờ không quan tâm nhưng không thể che giấu được ánh mắt tha thiết. Tim Lý Duy đập mạnh, đột nhiên lại thấy thích thú, ma xui quỷ khiến mà đồng ý: "Được! Tôi muốn ăn một bữa thật lớn." Alan cười vô cùng chói mắt, rất sung sướng trả lời: "Không thành vấn đề! Đến khi nào chọn xong thời gian và địa điểm tôi sẽ báo cho cậu."

Lúc đó Helen đứng trước cửa, lịch sự gõ cửa phòng. Alan nói: "Mời vào." Lý Duy liền xoay người ra ngoài. Đến khi thấy chàng trai đi theo sau Helen, cả thân thể cậu đỡ ra như mọc rễ.

Helen nhẹ nhàng nói: "Xin giới thiệu, đây là luật sư mới trong tổ IPO, Hứa Luân. Người này cũng là một trong những quản lý ở đây, Alan Lee. Còn đây là David Lee, thực tập sinh."

Hứa Luân thật sự không ngờ mình sẽ tái ngộ Lý Duy tại công ty mới. Hắn kinh ngạc thốt ra thành tiếng: "Tiểu Duy?"

Helen kỳ lạ hỏi hắn: "Hai người quen nhau?"

Hứa Luân rất nhanh đã không còn kinh ngạc, sử dụng thói quen trong nghề nghiệp nói: "Đúng vậy, David là đàn em cùng khoa với tôi." Hắn âm thầm chuyển từ cách xưng hô thân mật sang kiểu khách khí, cố ý giữ khoảng cách giữa hai người.

Lý Duy hiển nhiên hiểu được sự xa cách của Hứa Luân. Cậu đã cắt đứt quan hệ với hắn từ trước, nhưng hiện giờ vẫn thấy có chút thất vọng. Thời gian có thể xóa nhòa mọi thứ. Cậu cười nhạt một tiếng, thoải mái thuận theo ý muốn của Hứa Luân, giống như hai người chỉ là quan hệ đàn anh - đàn em bình thường.

Alan đảo cặp mắt nghi ngờ nhìn bọn họ. Anh nhận thấy được quan hệ của hai người chẳng bình thường. Là bạn trai cũ sao? Nghĩ đến thế, sự hoan nghênh của anh dành cho Hứa Luân khi bước chân vào Smith & Miller cũng giảm nhiều.

Họ khách sáo với nhau một hồi, Helen tiếp tục dẫn Hứa Luân đi giới thiệu với những người khác. Lý Duy cũng rời khỏi văn phòng, để lại một mình Alan suy diễn lung tung. 'Hừ! Tiểu Duy! kêu thân mật ghê nhỉ!' Alan trước giờ vẫn gọi Lý Duy bằng tên tiếng Anh, thậm chí còn chẳng để ý tên tiếng Trung của Lý Duy là gì. Nghe người khác thân mật gọi cậu là 'Tiểu Duy', Alan chịu không được, trong lòng nổi cơn ghen tị. Đến khi họp qua điện thoại tâm hồn vẫn treo ngược cành cây, ông nói gà - bà nói vịt lung tung cả lên, may mắn là luật sư Lưu bên cạnh nhắc nhở ông chủ của mình, tranh thủ thời gian trả lời hộ anh để thân chủ không phát hiện ông chủ mình đang lo ra.

Không bao lâu, Quách Vĩ Bằng và Suzanne cũng biết tin Hứa Luân làm việc ở công ty cậu. Quách Vĩ Bằng gửi tin nhắn hỏi Lý Duy: "Bạn thân của tôi, không có chuyện gì chứ?"

Lý Duy trả lời: "Gặp nhau cười một cái coi như không ân oán, từ nay về sau cũng chỉ là người qua đường."

Quách Vĩ Bằng trả lời: "Đau lòng à?"

Lý Duy không trả lời, chỉ thở dài, đúng lúc Alan đang rình mò cậu nên phát hiện được. Alan suy tư nhìn cậu vài lần, cố kiềm nén khát vọng ôm cậu vào lòng hỏi cho ra lẽ, im lặng về phòng kéo chậu xương rồng ra tâm tình.

Sau bữa trưa, Lily ba thúc bốn thỉnh, mời Alan ra sân bay. Buổi tối anh phải dự tiệc khánh thành của một thân chủ cũ ở Thượng Hải. Sang ngày hôm sau còn phải đi Hàng Châu gặp một thân chủ đầy tiềm năng. Alan không kiên nhẫn trả lời "Biết rồi", lại chậm chạp đờ người. Mãi cho đến khi Lily nhịn không được nữa, hỏi anh có muốn bỏ việc hay không, anh mới khó chịu đùng đùng thu dọn hành lý chuẩn bị xuất phát. Lúc ra khỏi văn phòng, anh nhìn Lý Duy chăm chăm, cảm thấy bộ dáng mang theo tâm sự nặng nề của cậu nhất định là do tên luật sư khi sáng. Anh để hành lý dựa vào hành lang, trở vào phòng, lấy gì đó trong máy tính bỏ lại trên bàn, sau đó ra khỏi công ty.

Dưới sảnh, Alan gọi cho Lý Duy: "Lý Duy, tôi không tìm thấy Lily. Cậu vào phòng làm việc của tôi, mang thư mời của công ty XX xuống cho tôi được không? Tôi ở dưới sảnh chờ cậu."

Đây là lần đầu tiên anh gọi Lý Duy bằng tên tiếng Trung, Lý Duy cảm thấy rất kỳ quái, chưa kịp quen với cách gọi này, im lặng nhìn Lily thành thoi ngồi trên ghế, không hề nghe thấy tiếng điện thoại bên kia vang lên. Cậu chần chờ, không vạch trần Alan, trả lời được, lấy thư mời xuống lầu. Trên đường đi cậu mãi nghĩ Alan muốn nói gì với mình mà phải lấy cái cớ sứt sẹo đó.

Alan cầm thư mời nói cảm ơn, không vòng vo liền vào thẳng vấn đề: "Cái tên khốn mới vào tổ IPO rất thân với cậu sao?"

Lý Duy nghĩ thầm 'thì ra là chuyện này à. Xin đó, sao anh biết tôi và tên đó quen nhau chứ?'. Cậu nhàn nhạt nói: "Bây giờ không quen nữa."

Alan tiếp tục hỏi: "Vậy lúc trước rất thân?"

Lý Duy mặc kệ mưa gió vẫn điềm nhiên nói: "Phải, bạn trai cũ." Quả nhiên không ngoài dự đoán, Alan bấu môi, trợn to mắt nhìn chòng chọc Lý Duy. Lý Duy lại nói thêm: "Chia tay hơn ba năm rồi." Nói xong, cậu hạ mi, ý bảo anh còn vấn đề gì nữa.

Alan cười gượng nói: "Không có gì, thuận miệng hỏi thôi." Sau đó để Lý Duy đi. Lý Duy xoay người nở nụ cười. Hai người còn chưa hẹn hò mà ai kia đã ghen rồi. Cảm giác được người ta quan tâm cũng thật tốt. Tâm tình cậu cũng tốt hơn.

Alan nhìn Lý Duy bỏ đi, lập tức gọi cho Lily, dặn dò cô phải chú ý đến Lý Duy và Hứa Luân có gì mờ ám hay không khi anh không có ở đây, tình cũ không rủ cũng tới. Lily đã nghe Denise và Jessica tám chuyện Alan thích Lý Duy, Lily ngạc nhiên khi thấy ông chủ của mình trước hết điều tra bạn trai cũ của bạn trai. Ông chủ đúng là ông chủ, thật không thể khinh thường khả năng của ông.

Thật ra thì Lý Duy cũng không đụng mặt Hứa Luân nhiều, vì tổ IPO nằm bên sườn Đông của công ty, còn tổ thương mại nằm bên sườn Tây, hai tổ cũng không mấy khi hợp tác với nhau trong công việc.

Buổi sáng thứ sáu, hai người tình cờ gặp nhau. Lý Duy không muốn bạn bè đã không thể mà ngay cả làm người qua đường cũng chẳng xong, nên cậu chủ động chào Hứa Luân. Hứa Luân nhìn cậu bằng ánh mắt phức tạp, đột nhiên nói: "Trưa nay cùng nhau đi ăn nhé?"

Lý Duy có chút bất ngờ nói: "Được."

Giữa trưa, cả hai cùng nhau đến một quán ăn Thái ở gần công ty. Giống như trước, Hứa Luân cầm menu tự quyết định mọi thứ, không hỏi Lý Duy muốn gì. Lý Duy cũng không câu nệ mấy chuyện này, lúc trước nếu Hứa Luân muốn ăn cái gì thì họ sẽ cùng ăn cái đó.

Chờ khi thức ăn được mang lên, Lý Duy thuận miệng hỏi cuộc sống du học của Hứa Luân ra sao. Hứa Luân khá thoải mái trả lời, sau đó cảm thấy Lý Duy thật phiền nói: "Đừng hỏi nữa." Lý Duy lập tức im lặng.

Hai người im lặng ăn cơm một lúc, Hứa Luân mới lên tiếng hỏi: "Em định thực tập bao lâu?"

Lý Duy trả lời: "Chí ít cũng trước vào học. Đợi xem lịch học sau khai giảng nữa, mỗi tuần có thể làm vài ngày. Nhưng cũng phải nghĩ lại xem có nên thực tập dài hạn hay không. Nghe chị Sizanne bảo muốn ở lại cũng khá dễ."

Hứa Luân im lặng trong chốc lát. Sau đó buông chén đũa, nhìn Lý Duy đang ăn, nhẹ nhàng gọi: "Tiểu Duy." Tiếng kêu ôn nhu nhẹ nhàng đó, cảm giác như hai người đã trở lại khoảng thời gian thân mật nhất. Lý Duy xót mũi, có chút buồn bã.

Hứa Luân chậm rãi nói: "Sau khai giảng em đừng tới đây thực tập nữa. Cả hai chúng ta không nên làm chung một công ty."

Lý Duy nhìn hẩn với ánh mắt khó tin. Mùa hè của hơn ba năm trước, Hứa Luân thừa dịp Lý Duy tham gia buổi thực tập ngoại khóa, đã không từ mà biệt, từ đó về sau không nghe tin tức gì về hẩn nữa. Sau đó Quách Vĩ Bằng mới nói cho cậu người nhà Hứa Luân đã biết quan hệ giữa hai người từ trước. Cha mẹ Hứa Luân không trực tiếp phản đối, mà chỉ phân tích từng khía cạnh gây hại cho tương lai của hẩn, rồi để cho con mình tự lựa chọn. Lúc đó Hứa Luân cảm thấy Lý Duy quá đắm chìm trong mối tình ấy khiến hẩn cảm thấy áp lực. Cha mẹ hẩn vô cùng lo lắng, thế là hẩn không ngần ngại chọn con đường ra nước ngoài du học, cắt đứt mọi quan hệ với Lý Duy. Lý Duy đã không tin chuyện đó là sự thật trong một khoảng thời gian

dài. Dù sau này đã chấp nhận sự thật, trong lòng cậu vẫn luôn thầm nghĩ 'Hứa Luân sẽ không tuyệt tình với cậu như vậy'. Nhưng bây giờ, câu nói đơn giản kia của Hứa Luân đã đập tan suy nghĩ ấy của cậu. Cậu nhất thời không chịu được, nổi giận nhún giọng: "Ý anh là sao? Sợ tôi quần lấy anh sao?"

Hứa Luân giật mình nhìn trái nhìn phải, tức giận thấp giọng quát: "Em nhỏ tiếng một chút!" Lý Duy nhìn hẳn, vẻ mặt khó che giấu sự thất vọng nói: "Anh yên tâm, tôi sẽ không bám anh, cũng sẽ không đề cập gì đến chuyện trước kia của chúng ta. Còn chuyện sau khai giảng tôi có ở lại hay không, tôi không biết. Nếu có cơ hội, tôi sẽ ở lại, tôi sẽ không vì anh mà từ bỏ."

Hứa Luân chợt cảm thấy Lý Duy có chút xa lạ, không còn là cậu trai năm ấy chỉ biết bám lấy anh. Vẫn là khuôn mặt quen thuộc, nhưng nét trẻ con vừa ngây thơ vừa chân thành trong ánh mắt đã không còn, mà đã trở thành một đôi mắt tràn đầy sự tự tin và chín chắn. Hẳn không hồi hận năm đó mình đã quyết định như thế, nhưng trong lòng vẫn thấy áy náy: "Tiểu Duy, xin lỗi em."

Đối với tiếng "Xin lỗi" nhẹ nhàng, Lý Duy chỉ cười khổ một tiếng.

Hứa Luân thở dài nói: "Đừng nghĩ anh độc ác." Lý Duy cuối cùng vẫn mềm lòng nói: "Sẽ không." Trong lòng cậu bồi thêm một câu 'anh đã không còn giá trị trong lòng tôi'.

Hứa Luân gọi nhân viên tính tiền. Sau đó bỏ đi trước. Lý Duy không muốn lãng phí thức ăn, tuy cậu nuốt không trôi, nhưng vẫn ngồi đó một mình từ từ ăn bữa tiệc chia tay muộn này. Không ngờ, một giọt nước mắt rơi xuống chén, bị cậu nuốt vào bụng cùng với cơm.

17. Chương 17: Lời Tỏ Tình Khi Say

Đợi đến khi Lý Duy ăn xong bữa cơm khó nuốt, đi dạo vào dòng, về lại công ty, cậu đã khôi phục dáng vẻ tươi cười thường ngày, nhưng trong lòng vẫn cảm thấy chua xót. Cậu cười hì hì với mọi người trong tổ, tìm người nhận việc, cậu muốn mình thật bận rộn để không phải suy nghĩ lung tung nữa. Chiều thứ sáu, mọi người làm việc không còn nhiệt tình, hơn nữa buổi tối Alan còn mời cả tổ đi KTV ăn mừng, mừng hai hạng mục lớn đã thành công, có một số nhân viên còn không có tâm tư làm việc, vui mừng mang công việc của mình thấy cho Lý Duy.

Chiều, Alan họp về. Tiểu thám tử Lily vào phòng của anh mật báo: "Ông chủ, trưa nay David đi ăn cơm với luật sư Hứa."

Alan khựng hoảng: "Sao bây giờ cô mới nói cho tôi biết? Họ đi đâu ăn? Nói gì với nhau?"

Lily buồn cười nói: "Tôi không đi theo, làm sao biết họ ăn gì, nói gì và làm gì."

Alan khó chịu trừng mắt nhìn thám tử bất tài này. Lily tranh thủ nói: "Ăn một bữa thôi, làm sao có chuyện gì chứ." Nói thầm trong lòng 'nếu anh biết trước thì sao, có thể đi cảnh người ta à?'

Alan hừ vài tiếng, bảo cô ra ngoài. Qua một lúc, anh ra khỏi phòng làm việc, thấy Lý Duy vẫn như mọi ngày, vui tươi hơn hờ làm việc, thoải mái đùa giỡn với đồng nghiệp. Nhưng không biết tại sao, Alan có thể cảm giác được sự u buồn tỏa ra từ người Lý Duy. Anh rất muốn ôm người kia vào lòng hỏi cậu có chuyện gì. Nhưng quan hệ giữa hai người vẫn chưa tốt đến mức đó. Nghĩ tới đó, Alan lại thầm mắng Denny. Nếu không phải tên kia bỏ con giữa chợ, anh đã sớm làm xong công việc ở Mi, không chừng bây giờ đã hẹn hò với Lý Duy luôn rồi. Alan càng nghĩ càng thấy tức, ở trong phòng làm việc mà mắng Denny không tiếc thào thật không tiện, đành phải bắt bớ từng chuyện nhỏ nhất của Denny để mắng. Denny nghe mắng xong, sờ mũi, hoàn toàn không biết tại sao chuyện cón con như thế cũng chọc Alan nổi điên.

Sau giờ tan ca, trên lầu không còn ai. Alan và vài luật sư vẫn còn bận rộn, chậm chạp đi sau. Nhóm đầu tiên đa số là trợ lý, thực tập sinh và thư ký. Không có ông chủ lớn ở đây, mọi người vô cùng thoải mái, có người tự đi lấy thức ăn, có người uống rượu đến không say không về, có người chụp micro rồng lung tung.

Lý Duy kì thật không có tâm tình ca hát, cậu lẳng lặng ăn một ít thức ăn, nghe người khác hát. Trong tổ là âm thịnh dương suy, hiện tại chỉ có một nam thực tập là Lý Duy ở đây. Một đám phụ nữ sao có thể dễ dàng buông tha cho cậu, đầu tiên là ép cậu uống rượu, sau lại ồn ào bắt cậu hát, khiến Lý Duy dở khóc dở cười. Nhưng do tính tình dễ chịu nên cậu cũng đồng ý. Sau khi nốc gần hết một chai bia, cậu cũng xòa,

giật lấy micro hát bài 'Ly Ca', rống đến khan cả giọng, hốc mắt có chút ướt. May mắn đèn khá mờ, không ai thấy được sự bất thường của cậu, chỉ có Suzanne cảm nhận được, nhìn cậu vài lần với ánh mắt kì lạ.

Sau đó Alan và những luật sư khác cũng đến. Alan định ngồi cạnh Lý Duy, lại bị người khác kéo vào trong nhóm nữ luật sư. Alan phát biểu theo lệ, cảm ơn mọi người đã cố gắng, bảo mọi người cứ thoải mái một bữa, xõa thật thích, 10 giờ hơn ngày mai anh đã ngồi trên máy bay rồi, không ai cần phải lo bị anh phá hội nghị. Mọi người hô 'tốt quá'. Alan ra về tội nghiệp nói: "Thì ra các người thật sự hy vọng tôi không có ở đây."

Dưới yêu cầu của mọi người, Alan chọn một bài tình ca tiếng Anh. Anh phát âm tốt, tiếc là lại hát trật nhịp, khiến người ta chẳng dám nghe. Đã vậy còn làm ra dáng say tình, làm cho mọi người đều hô to 'cứu tôi với'. Jenny ngồi bên cạnh Alan cướp micro giúp anh hát, đến đoạn cao trào lại kê micro sang miệng anh, ra hiệu bảo anh hát tiếp. Alan lại hát bậy cả khúc, chọc Jenny cười run cả người.

Suzanne nói nhỏ với Lý Duy: "Jenny lẳng lơ có thừa, sợ người khác không biết cô ta có ý với Alan sao."

Lý Duy cười nhạt nhìn Alan đang liếc mắt đưa tình với nhóm nữ đồng nghiệp, bực mình càng chùng chất thêm tức giận. Từ lượng của cậu không cao, vừa nãy uống một chai bia, lại kêu thêm một ly rượu đỏ, bắt đầu cảm thấy chóng mặt. Cậu đứng dậy đi WC rửa mặt cho tỉnh táo. Lúc về ghế đệm trúng Suzanne đang chờ. Suzanne quan tâm hỏi: "Nhìn em không ổn chút nào, có chuyện gì, có phải lúc trưa Hứa Luân nói bậy gì với em không?"

Khi Lý Duy yêu đương với Hứa Luân, Suzanne vẫn chưa thân thiết với Quách Vĩ Bằng, không hiểu mấy chuyện của hai người. Lý Duy không muốn nói ra, sao phải nói xấu người mình đã từng bám lấy không buông. Nhưng cậu không thể không nói: "Không có gì. Anh ta không muốn em thực tập ở đây nữa."

Suzanne nhấn giọng: "Dựa vào cái gì? Rõ ràng em tới đây trước, cậu ta khó chịu thì tự mình xéo."

Lý Duy khoát khoát tay nói: "Được rồi. Em thấy hơi chóng mặt, muốn về trước." Nói xong, cậu về chỗ chào mọi người bảo muốn về trước vì không khỏe. Cậu thất vọng khi biết Alan không có ở đây, Jenny cũng không có.

Alan nghe xong điện thoại của thân chủ liền về chỗ, phát hiện Lý Duy không còn ở đó. Lily chen tới chỗ anh thì thầm: "Cậu ấy không khỏe nên về trước rồi." Alan lập tức trở ra ngoài gọi cho Lý Duy, tiếng chuông vang thật lâu mới có người bắt máy. Alan lo lắng hỏi: "Lý Duy, cậu không khỏe sao?"

Lý Duy thăm nghĩ 'anh đừng trêu chọc tôi nữa có được không?'. Cậu không hề tức giận trả lời: "Uống nhiều, đau đầu!"

"Em ở đâu? Tôi tới tìm em."

"Khỏi đi, tôi về trường."

"Để tôi đưa em về."

Lý Duy cảm thấy mình như muốn nổi điên, hét lên: "Không cần anh đưa tôi về! Anh có thể..." Lời nói còn chưa dứt, điện thoại đã 'tít' một tiếng tự động tắt nguồn. Lý Duy ngơ ngác nhìn điện thoại trong tay đang bãi công, cậu định mượn rượu nói Alan không cần phải trêu chọc cậu nữa, nhưng cuối cùng vẫn không nói được. Cũng tốt, nói hết ra, cậu cũng không thể thực tập ở đó được nữa. Cậu cảm thấy sợ, muốn khóc nhưng khóc không được, đầu càng ngày càng đau, cậu liền tìm chỗ ngồi xuống nghỉ ngơi.

Sau khi cuộc gọi bị gián đoạn, Alan lập tức nhấn nút gọi lại, nghe âm thanh báo điện thoại không liên lạc được. Anh lo lắng sốt ruột một hồi, sau đó trở về chỗ báo với mọi người có việc phải đi trước. Sau đó nữa, gọi Lily ra, hỏi trường Lý Duy ở đâu, đi đường nào. Lily nói hẳn là Lý Duy bắt tàu về trường, rồi chỉ cho anh đường đi từ KTV đến ga.

Alan vừa đi vừa nhìn dọc theo hai đường. Cuối cùng đến gần cửa ga, anh thấy một bóng người quen thuộc đang ngồi trên thành bồn hoa. Anh nhẹ nhàng thở ra một hơi, bước thật nhanh đến đó, đứng trước mặt Lý Duy.

Lý Duy khó chịu lắc lắc đầu, đột nhiên thấy trước mắt xuất hiện một đôi chân. Cậu ngẩng đầu nhìn lên, chính là Alan. Bốn mắt nhìn nhau, tim hai người đều đập bang bang thật mạnh. Alan đưa tay kéo Lý Duy

dậy, ôm thật chặt vào lòng. Những người qua lại ở đó đều nhìn họ với ánh mắt kỳ quái, thậm chí có người còn chỉ trỏ, nhưng họ vẫn mặc kệ, giống như thế giới này chỉ còn lại hai người.

Lý Duy ngửi được mùi hương của người đàn ông này, cảm nhận được vòng tay bảo vệ mạnh mẽ của người này. Trong một phút ất, phòng tuyến cậu xây nên đã sụp đổ. Cậu đỏ mặt, chôn đầu thật sâu vào bả vai Alan, nước mắt như sắp tràn mi. Cậu đau khổ nhắm mắt lại, cố gắng khắc chế xúc động. Nếu như không có cái ôm này, cậu có thể coi như chưa có chuyện gì xảy ra, nhưng bây giờ thì cậu không thể tiếp tục lừa gạt mình được nữa. Khoảng thời gian bên cạnh Hứa Luân đã nhắc nhở cậu không nên yêu đương những người như thế, dù mở đầu có tốt đẹp đến mấy đi nữa cũng không thể thoát khỏi kết cục ảm đạm.

Lý Duy buộc mình phải tránh khỏi cái ôm khiến mình trầm mê, ngửa đầu nhìn Alan, nghiêm túc nói: "Xin lỗi, đầu tuần tôi sẽ không đến thực tập nữa."

Alan sợ hãi nói: "Tại sao? Vì tên bạn trai cũ sao?"

Lý Duy chậm rãi lắc đầu nói: "Thật ra tôi đã buông xuôi rồi. Chỉ là đột nhiên nghe anh ta yêu cầu tôi không được làm việc cùng công ty với anh ta, cảm thấy có chút khó chịu. Không ngờ đã chia tay nhiều năm rồi mà anh ta vẫn coi tôi là vật cản đường." Lý Duy không hiểu tại sao mình lại muốn nói những chuyện đó với Alan, có thể vì đang muốn tâm sự hết những uất ức trong lòng mình với người khác.

Alan tức giận nói: "Cái gì? Thằng đó dám đuổi em đi à? Đã thế tôi sẽ cho thằng đó xéo trước!"

Lý Duy chỉ cười cười, thở dài, quyết định nói ra hết: "Tôi đi không phải vì anh ta, mà là vì tôi thích anh."

Alan bất thành linh bị lời thổ lộ của người ta làm cho quên hết mọi thứ, còn chưa kịp vui mừng đã thấy vẻ mặt đau thương của Lý Duy: "Nhưng anh và anh ta đều cùng là một loại người, không hề nghiêm túc yêu đương. Năm đó tôi không muốn gạt cha mẹ mình nên đã nói ra. Cha mẹ tôi rất vất vả mới chấp nhận được, muốn gặp mặt anh ta, nhưng anh ta lại không đồng ý, nói tôi đang ép uống anh ta, tôi thấy thế nên thuyết phục cha mẹ dừng đến Bắc Kinh, nhưng cuối cùng anh ta vẫn không hề nói một lời đã bỏ ra nước ngoài. Anh nói anh là gay, nhưng suốt ngày lại chơi đùa với phụ nữ, anh cũng sẽ không nghiêm túc."

Alan cảm thấy mình rất oan uổng, giải thích: "Anh chơi đùa với phụ nữ khi nào, chỉ là đồng nghiệp trên thớt. Anh rất chân thành trong chuyện tình cảm. Anh không giống thằng khốn kia."

Lý Duy cười lạnh: "Anh cho rằng tôi không biết chuyện anh hẹn hò với rất nhiều cô gái sao?" Sau đó, cậu kể hết những chuyện cậu đã nghe được từ người khác ra. Cảm giác say đến chóng mặt khiến cậu càng nói càng giận, cuối cùng lớn tiếng chất vấn: "Anh dám nói không phải thật? Anh dẫn họ đến những hoạt động của công ty, rất nhiều đồng nghiệp đều thấy. Dù anh có nói anh là người lương thiện đi nữa, xin lỗi, tôi cũng không thể nào chịu nổi anh!"

Alan nghe Lý Duy liên tục chỉ trích mình, lúc đầu anh kinh ngạc, sau đó lại bày ra vẻ mặt thản nhiên lắng nghe. Chờ cậu nói xong, Alan nắm tay cậu nói: "Theo anh."

Lý Duy sống chết giãy giụa, nhưng làm thế nào cũng không thoát được. Cậu tức giận hỏi: "Anh làm gì vậy, muốn dẫn tôi đi đâu?"

Alan cầm chặt tay cậu, nghiêm túc nói: "Tới nhà anh, có vài thứ phải cho em xem. Em chụp mũ anh, vậy em cho anh một cơ hội chứng minh mình trong sạch có được không?" Ánh mắt anh toát lên sự chân thành và khẩn cầu. Rốt cuộc Lý Duy vẫn không thể cứng rắn từ chối, đành phải tùy ý anh lôi kéo. Alan gọi tài xế riêng tới, kéo Lý Duy lên xe, chạy thẳng về nhà.

18. Chương 18: Yêu Nhau Đi!!!

Lý Duy lên xe không bao lâu liền buồn nôn. Alan thấy cậu không thoải mái, lập tức bảo tài xế hạ kính xe xuống cho thoáng khí. Làn gió khô nóng của bầu trời đêm tháng 8 thổi vào mặt Lý Duy, khiến cảm giác buồn nôn đã bớt nhưng lại tăng cảm giác chóng mặt, cậu cứ thế cho đến khi xuống xe, bước chân lảo đảo trong tầng hầm nhà Alan.

Alan cười cười bắt lấy cậu, ôm đến thang máy. Tới nhà Alan, anh đỡ cậu nằm lên ghế salon, rót cho cậu ly nước, giúp cậu xoa xoa thái dương, lại vuốt ngực. Sau một hồi, cuối cùng Lý Duy cũng tỉnh lại, dễ chịu

hơn rất nhiều. Hai má cậu đỏ ửng, hai mắt bị sương mù che mờ mờ, ngơ ngác ngác nhìn Alan, dáng vẻ vô cùng dụi người. Alan nhin không được tranh thủ ăn chút đậu hủ, lấy cố vuốt ve ngực cậu vài cái, lại xoa xoa bóp bóp gương mặt bánh bao múp míp mà anh thêm thường đã lâu. Vuốt ve một hồi, dưới tác dụng của rượu khiến cậu trì độn, cuối cùng cậu cũng biết Alan đang thừa cơ hội, ngượng ngừng xô bàn tay xấu xa của anh ra.

Alan không thêm để ý sự chống cự vô ích của cậu, cười ha ha, vỗ nhẹ lên mặt cậu: "Em đợi đây. Anh lấy cho em xem vài tấm ảnh." Nói xong anh bước vào phòng sách. Chốc sau cầm laptop đi ra, ngồi cạnh Lý Duy, mở ra một trang blog. Trong blog có rất nhiều thư mục con là album chứa ảnh, Alan mở ra một thư mục tên "Party".

Lý Duy tò mò nhìn nghiêng đầu sang xem. Không nhìn thì thôi, nhìn một cái liền bốc hỏa, rốt cuộc đây là chứng minh mình trong sạch hay khoe khoang chứng cứ phạm tội? Đám ảnh đó toàn là hình Alan chụp chung với rất nhiều cô gái xinh đẹp, vai kề vai, dáng vẻ vô cùng thân thiết. Bên cạnh còn có vài đồng nghiệp ở Smith & Miller, chắc đây là ảnh anh tham gia các sự kiện của công ty.

Tận mắt nhìn thấy so ra chân thật hơn khi nghe lời đồn. Lý Duy hối hận mình bị Alan lừa hết lần này đến lần khác, đã vậy Alan còn nói: "Em xem cho kỹ. Lát nữa anh sẽ cho em xem thêm một cái khác."

Lý Duy tức đến nỗi muốn đá Alan một phát cho anh lọt ghế: "Tôi không xem!" Con giun xéo lắm cũng oằn, huống chi cậu là con người!

Alan không trêu chọc cậu nữa, cười hì hì nói: "Những cô gái anh dẫn đến công ty đều là chị em họ của anh." Lý Duy hừ một tiếng, ý bảo không tin. Alan lại mở ra một thư mục tên "Family Photos", ấn mở một tấm ảnh chụp nhiều người phóng to ra cho cậu xem: "Đây là ảnh gia đình mẹ anh. Mẹ anh sinh ra trong một gia đình ở Đài Loan, anh có tất cả 6 người cậu, 5 anh em họ, 13 chị em họ. Đây, đây, còn đây nữa...Em xem thử có phải cô bạn gái lúc nãy không?" Alan vừa nói vừa mở tấm ảnh kia ra so sánh.

Lý Duy có chút chóng mặt, nhưng cũng nhận ra cô bạn gái chụp ảnh với Alan đúng là em gái anh. Alan sợ cậu không tin, lại tìm ra vài tấm ảnh chụp anh chị em họ ra cho cậu xem. Thật may mắn anh có một cô em gái thích chụp ảnh tất cả chị em lưu lại đăng lên blog là Lucy Lâm.

Cuối cùng Lý Duy cũng tin những cô gái kia là chị em của Alan, nhưng cậu vẫn còn nghi ngờ không ít. Alan giải thích: "Sáu năm trước anh về nước phát triển công việc, khi đó anh bị đồng nghiệp bắt gặp mình hẹn hò với bạn trai, họ vào công ty không chút nể mặt mà đồn lung tung, đối với việc thăng chức quản lý của anh rất bất lợi. Cấp trên bảo anh đi tìm một cô bạn gái để che tai mắt thiên hạ. Đó là Lucy Lâm, cô này." Alan chỉ vào tấm ảnh, là một cô gái vô cùng xinh đẹp.

"Khi đó nó đang học ở trong nước, nên anh nhờ nó làm bạn gái của anh, tham gia vài sự kiện. Sau đó đồng nghiệp quá tò mò về bạn gái anh, nên anh quyết định không chỉ nhờ một đứa, gặp đứa nào về Trung là sẽ mang nó đến tham gia sự kiện. Danh tiếng phong lưu của anh cứ thế mà thành. Sau khi anh về làm cho Smith & Miller, chỗ này khá thoải mái, trụ sở ở Mỹ cũng có vài cặp gay, cho nên anh cũng không giả bộ có bạn gái nữa. Nhưng hơn 2 năm trước, bạn trai cũ của anh, cũng là cấp dưới của anh, sau khi chia tay đi nơi khác, còn dắt theo vài thân chủ của anh. Có người cạnh tranh thi đua với anh, sau khi nghe xong tin này, cố ý đến tọc mạch với thân chủ về cuộc sống của anh, cố ý giành thân chủ. Lúc đó thân chủ anh mới tiếp nhận là một công ty nước ngoài, họ lo lắng tổng giám đốc công ty có thành kiến với đồng tình luyến ái, anh không thể không dẫn theo chị em họ đến tham gia tiệc họp hằng năm của thân chủ cũ, rồi cứ thế thành lệ."

Alan để laptop lên bàn, nói tiếp: "Còn việc tại sao anh lại thân với con gái là vì từ bé anh chỉ chơi chung với chị em họ. Ngoại trừ chị em họ ra, còn có hai chị ruột của anh, khi anh 3 tuổi cha mẹ anh ly hôn, mẹ dắt 3 chị em anh tới Đài Loan ở nhà ông ngoại suốt 5 năm, anh họ rất nhiều nhưng lại không thêm chơi đùa với anh. Suốt ngày anh chỉ vui đùa với đám chị em, thời gian dài lâu khiến anh bị ám thị tất cả phụ nữ đều là chị em gái của anh, đợi đến khi anh hiểu chuyện, anh đã biết mình chỉ thích nam."

Đây có vẻ là lý do trở thành gay buồn cười nhất mà Lý Duy từng nghe, cậu không khỏi nở nụ cười, nói: "Khi còn bé mẹ tôi rất thích biến tôi thành nữ. Sau khi tôi nói ra, bà ấy vẫn tự trách mình để lại nỗi ám ảnh trong lòng tôi."

Alan nhìn Lý Duy, tưởng tượng ra dáng vẻ Lý Duy khi mặc quần áo dành cho nữ, ha ha cười lớn. Hai người cười với nhau một lát, Alan lại nói: "Em yên tâm, anh không có bạn gái."

Lý Duy nhớ khi này mình luôn mồm trách móc Alan, lập tức cảm thấy xấu hổ, lại mạnh miệng nói: "Vậy cũng không có nghĩa là anh không đào hoa. Không chừng anh lại quen rất nhiều bạn trai."

Alan nghiêm mặt nói: "Anh không phải là kẻ đào hoa. Anh chỉ có 17 mối tình, mỗi mối tình đều rất chân thành."

Lý Duy kinh sợ: "17 mối tình???" Mấy chữ này quả thật muốn làm người ta tức lộn ruột!

Alan gian manh cười nói: "Phải, từ thời anh đi nhà trẻ đến giờ."

Lý Duy trầm mặt. Alan thức thời thu lại nụ cười bốn cợt, thành thật nói: "17 mối tình đó phần lớn toàn là đơn phương, yêu thầm, chính thức chỉ có 5 mối tình."

5 mối tình, Lý Duy thầm cân nhắc trong lòng, thời buổi thời đàn ông trải qua 5 mối tình tính ra vẫn không nhiều lắm, được rồi miễn cưỡng chấp nhận.

Alan nhìn vẻ mặt dễ chịu lại của cậu, tranh thủ rên sất khi còn nóng: "Tin anh, anh không phải người lưỡng tính cũng không phải một thằng đào hoa nào cả, anh rất chân thành trong chuyện tình cảm. Anh thích em từ lâu rồi, vốn định hẹn em đi ăn một bữa rồi thổ lộ, nhưng mà em nói trước luôn rồi..." Nói đến đây, Alan cười hết giống như hồ ly vừa trộm được gà. Nếu anh mọc thêm cái đuôi, nhất định nó sẽ vểnh lên tận trời.

Lời thổ lộ của Alan khiến Lý Duy vừa vui vừa thẹn, nhưng anh không biết dáng vẻ của anh lại khiến Lý Duy thêm bức mình. Xấu hổ kèm giận dữ, cậu phản bác: "Tôi tỏ tình trước hồi nào? Là anh ôm trước."

Alan cười đắc ý nói: "Sự thật là em nói trước nha. Được rồi, ai nói trước ai nói sau cũng không quan trọng."

Lý Duy tức giận: "Không quan trọng vậy anh cười đắc ý thế làm gì?"

Alan thu lại dáng vẻ tươi cười, nghiêm túc nói: "Chúng ta yêu nhau đi."

Lý Duy nhìn ánh mắt sáng chói của Alan, nổi xoắn xuyết trong lòng cũng mất, chỉ còn lại cảm động. Cậu nhỏ giọng nói: "Được."

Alan vui vẻ ôm vai Lý Duy, ôm cậu thật chặt, nhẹ nhàng cọ má mình vào vành tai nóng hổi của Lý Duy, hai tay chậm rãi dời xuống.

Lý Duy giật nảy mình, đẩy Alan ra: "Em..em không muốn tùy tiện... chúng ta nên...nên tìm hiểu trước..." Mặt cậu đỏ lừ, xấu hổ đến mức không nói ra lời.

Alan hiểu rõ bụng cậu ra, cười nói: "Được. Ừm, muộn rồi, tối nay ở lại đây đi. Em đi tắm trước, anh dọn phòng." Nói xong anh vào phòng ngủ lấy ra một bộ đồ ngủ, lại cầm thêm một cái khăn mặt và bàn chải đánh răng đưa cho Lý Duy. Lúc Lý Duy cầm lấy bộ đồ có mùi hương của Alan vào phòng tắm, cậu cảm giác như mình đang mơ.

Lý Duy tắm xong đi ra khỏi phòng tắm. Alan dẫn cậu vào phòng dành cho khách. Lý Duy thấy một ly nước được để sẵn trong phòng, không ngờ Alan cẩn thận như thế. Cậu cười nói cảm ơn Alan. Alan vuốt mái tóc còn ướt của cậu, ra ngoài lấy khăn lông nói: "Lau khô tóc rồi ngủ." Lý Duy nghe lời anh ngồi xuống giường, để Alan giúp cậu lau khô tóc.

Sau khi lau xong, Alan nhẹ giọng nói: "Ngủ đi." Nhưng vẫn chưa chịu đi. Lý Duy ngẩng đầu nhìn anh. Alan cẩn thận nói: "Cho anh một cái hôn đính ước được không?"

Lý Duy đỏ mặt, không lên tiếng, chỉ chậm rãi nhắm mắt. Alan chụp môi cậu, khẽ đặt một nụ hôn lên đó.

Sau khi Alan ra ngoài, Lý Duy ngã xuống giường vùi đầu vào gối, im lặng nở nụ cười. Do say rượu nên cậu có chút mệt mỏi, rất nhanh chìm vào mộng đẹp. Còn Alan thì thích thú không thôi, cứ nghĩ đến người yêu đang nằm cách vách lại vui vẻ nhếch môi cười. Tinh thần thoải mái khiến anh quyết định vào phòng làm việc đến tận 3 giờ sáng mới chịu đi ngủ.

19. Chương 19: Mông Hùm Không Thể Chạm

Lúc Lý Duy tỉnh dậy, trời đã sáng choang. Cậu ngồi dậy, có hơi mơ màng nhìn gian phòng lạ lẫm, sau cả buổi mới nhớ ra mình đang ở nhà Alan. Những chuyện xảy ra tối qua giống như một thước phim lướt qua trong đầu cậu, kể cả cái hôn khê ấy nữa. Hình như... hình như cậu và Alan đã bắt đầu yêu nhau rồi. Cậu có chút ngượng ngùng lấy tay che gương mặt ửng đỏ, ngây ngô cười khanh khách.

Cười đủ rồi, Lý Duy tò mò nhìn quanh phòng. Tối hôm qua chưa gì đã ngã lưng ngủ, chưa kịp nhìn kỹ. Khách phòng* được bày trí rất đơn giản, một chiếc giường lớn, một tủ đầu giường, một tủ quần áo. Lý Duy bước xuống giường, kéo màn ra mới biết cửa sổ là loại sát đất. Ánh mặt trời rọi vào nhà, chiếu lên người Lý Duy khiến cậu cảm thấy ấm áp. Dưới lầu là một thác nước nhân tạo lớn và hành lang có dây leo uốn lượn. Nhìn cũng đủ biết là một khu nhà cao cấp.

(*Khách phòng: là phòng ngủ dành cho khách. Khác với phòng khách là phòng sinh hoạt chung.)

Lý Duy ra khỏi phòng, nhìn cửa phòng ngủ của tên chủ nhà, Alan vẫn chưa dậy. Cậu đưa tay cầm nắm đấm cửa muốn đẩy vào nhưng lại thấy không tiện. Mới sáng đã xông vào hình như có chút không đúng. Cậu đứng trước cửa, nhìn không được việc tưởng tượng xem dáng ngủ của Alan, tưởng tượng một hồi cậu lại đỏ mặt tía tai chạy vào phòng tắm dùng nước lạnh rửa mặt, đến khi sắc mặt bình thường trở lại mới dám bước ra.

Alan vẫn không có động tĩnh gì. Lý Duy tranh thủ đi quanh nhà Alan. Ngôi nhà khá rộng rãi, đồ dùng được bày trí đơn giản, gồm ba phòng: một phòng của gia chủ, một phòng cho khách và một phòng sách. Phòng sách có hai kệ sách toàn sách Luật, trên bàn làm việc chất tài liệu ngổn ngang, bên cạnh là máy tính và máy in, xem ra nhà Alan cũng không thua kém gì phòng làm việc. Khách phòng và phòng sách đều được sơn màu xanh nhạt, phòng khách thì được sơn màu xanh sậm, toàn bộ mang lại cảm giác dễ chịu cho người khác. Bên ngoài phòng khách có ban công, từ ban công nhìn ra khung cảnh cũng không tồi, ở gần đó là công viên. Cạnh phòng khách còn có căn bếp sạch sẽ, nhìn sơ cũng biết là không thường dùng tới. Trong phòng bếp còn có một quầy bar dài kèm bàn ăn màu đen, bên cạnh là 5 chiếc ghế cao màu trắng.

Lý Duy nhìn đồng hồ trong phòng khách, đã hơn 9 giờ. Hèn chi bụng cậu hơi đói, cậu vào bếp mở tủ lạnh tìm thức ăn, bên trong chỉ có bia và nước ngọt. Cậu lại tiếp tục lục tìm trong tủ chén, chỉ tìm được những bộ chén và những ly rượu kiểu dáng sang trọng đẹp để mà chẳng có thức ăn. Căn bếp này quả là bày trí đẹp mắt nhưng chẳng có gì. Lý Duy bị cái bụng đói gào thét, thật vất vả mới tìm được một thanh chocolate trên bàn trà trong phòng khách. Cậu lật đặt ăn tựa như một con ma đói, dù đó là loại chocolate đen cậu ghét nhất. Lý Duy đau khổ nuốt hết thanh chocolate.

Cái bụng đói khiến Lý Duy không câu nệ nữa, cậu chạy tới gõ cửa phòng Alan. Không ai trả lời, gõ lần nữa vẫn không ai đáp. Ngọn lửa đói thôi thúc Lý Duy, cậu đẩy cửa đi vào, chỉ thấy Alan đang vênh mông ôm chăn ngủ say, anh mặc bộ đồ ngủ ngắn tay màu xanh giống hệt Lý Duy, cánh tay dài lộ ra ngoài nhìn rất quyến rũ. Lý Duy không khỏi khê nuốt nước bọt, muốn đi qua sờ mông anh nhưng cuối cùng vẫn không đủ can đảm, chỉ đẩy đẩy tay Alan, kêu: “Alan, dậy đi!”

Kêu thêm vài tiếng nữa Alan mới chịu mở mắt, quay người sang, vẫn còn say ngủ nhìn đầu tóc lộn xộn của Lý Duy, vừa ngáp vừa nói: “Chào buổi sáng.”

Lý Duy đáng thương nói: “Không còn sớm nữa. Em đói. Nhà anh sao không có gì ăn được thế? Ăn chocolate rất khổ.”

Alan cười cười cảm thấy mình có lỗi, đứng dậy nhìn Lý Duy như đang chiêm ngưỡng một món bảo bối. Trên người Lý Duy là bộ đồ ngủ quá cỡ rộng thùng thình, nút áo thắt đến nút cuối cùng, gương mặt trắng trẻo đáng yêu. Alan xoa xoa mái tóc rối bù của Lý Duy, nhìn không nổi mà hôn lên má cậu một cái chụt, chưa vừa ý lại hôn thêm bên kia một cái nữa, thỏa mãn rồi mới nói: “Đợi anh rửa mặt thay quần áo xong lát nữa dẫn em ra ngoài ăn sáng.”

Lý Duy đỏ mặt, nhỏ giọng cầu nhàu: “Sao anh không biết xấu hổ mà chiếm tiện nghi của người ta vậy?” Muốn hôn là hôn, thật là tự nhiên, chả bù với cậu, muốn sờ một cái cũng không dám.

Alan cười to, áp mặt vào người cậu nói: “Anh cũng cho em sờ tí xíu nhé?”

Lý Duy hừ một tiếng, vô cùng chí khí nói: “Không thêm.”

Alan áp mặt lại gần Lý Duy thêm tí nữa, nhìn cậu cười nói: “Thật sự là không thêm?”

Lý Duy bị anh cọ cọ đến ngứa ngáy, không thể nào tránh được nên hai tay vô thức ôm lấy eo Alan, sau đó trời xui đất khiến mà sờ mông Alan. Sắn thật! Cậu nhịn không được lại néo thêm vài cái, đặc ý ngứa đầu nhìn Alan.

Alan không nghĩ mình sẽ bị con thỏ trắng này trêu ghẹo, đàn ông sáng sớm vốn cũng có chút phản ứng còn bị người này chọc thêm, lập tức xảy ra hỏa hoạn. Anh nhú mào, ôm chặt Lý Duy xoay người lại. Lý Duy chưa kịp phản ứng đã thấy mình bị Alan đè trên giường. Cậu ngơ ngác nhìn ánh mắt đầy dục hỏa của Alan, bên tai nghe thấy tiếng hít thở ồ ồ, cảm giác được như có cái gì đó cứng cứng dính lên người mình. Cậu bị dọa đến tim đập nhanh thêm mấy nhịp, liền giãy dụa muốn tránh. Alan bị ánh mắt ngây thơ của Lý Duy nhìn đến suýt kiềm chế không được, vừa định ‘hành xử’ ngay tại chỗ thì nhớ đến lời nói tối qua của cậu, sau đó bất động, vỗ vỗ má Lý Duy: “Lần này tha cho em. Lần sau còn đùa với lửa nữa thì em phải tự chịu trách nhiệm.” Nói xong anh nhanh chân chạy vào phòng tắm, lấy nước lạnh dập lửa.

Tiếng nước trong phòng tắm làm Lý Duy thanh tỉnh, hốt hoảng chạy khỏi phòng Alan, ngồi phịch trên ghế salon, vừa xấu hổ vừa bực mình. Còn nói muốn tìm hiểu trước cái gì chứ, khi này suýt tí nữa là súng nổ đạn rơi rồi, còn là do mình làm nữa chứ. Không phải! Là Alan trước! Lý Duy tức giận, tóm lại là đừng nghĩ đến chuyện sẽ ức hiếp được Alan, chuyện khi này là đủ rồi.

Đột nhiên bên ngoài có tiếng chìa khóa vặn mở cửa, kế tiếp là cửa bị mở ra, là Denise, Lý Duy trợn mắt, cả hai người tròn mắt nhìn nhau, ai cũng không nghĩ sẽ gặp người kia ở đây. Denise kinh ngạc hỏi: “David? Sao cậu ở đây? Alan đâu?” Nói xong cô mới thông tỏ mọi chuyện, David ở đây có nghĩa là hai người họ đã tiến thêm một bước chứ sao. Không ngờ Alan nhanh tay như vậy.

Lý Duy xấu hổ đến mức không biết nên nói gì mới tốt. Alan đang tắm, cậu lại mặc đồ ngủ của anh, cái này càng khiến người ta dễ hiểu lầm. Đối với ánh mắt tò mò của Denise, cậu nói năng lộn xộn: “Alan đang tắm... hôm qua tôi uống say, Alan cho tôi ở lại đây một đêm...”

Denise “À” một tiếng, cười ha ha không ngớt khiến Lý Duy run sợ. Cậu đau lòng nghĩ: xong rồi, có nhảy sông Hoàng Hà cũng rửa không sạch rồi, mình không muốn sống nữa.

Lý Duy không được tự nhiên nhìn Denise, thắc mắc tại sao cô lại có chìa khóa nhà Alan, đến đây làm gì nhưng lại ngại hỏi. Denise nhìn ra suy nghĩ của cậu, nói: “Hai đứa con của tôi đang ở nhà Denny chơi game. Denny bảo anh ta để đĩa trò chơi ở nhà Alan, nhờ tôi đến lấy giúp.”

Alan tắm rửa thay quần áo xong đi ra, nhìn Denise nói: “Sao đến sớm vậy? Tụi nhóc đâu?”

Denise cố ý kéo dài âm thanh nói: “Không còn sớm nữa, 10 giờ rồi--- Tuần này để tụi nó sang nhà Denny chơi, Denny lại nhờ tôi sang đây lấy đồ. Tôi tưởng anh đang trên máy bay nên trực tiếp mở cửa vào luôn.” May là không thấy những chuyện không nên thấy.

“Sửa giờ bay rồi.” Alan chỉ vào một góc trong phòng khách nói: “Ồ đó.” Sau đó mới nhìn Lý Duy giải thích: “Bình thường Denise sợ hai đứa nhóc lơ là học tập nên không để máy chơi game ở nhà, cuối tuần sẽ ngẫu nhiên dẫn tụi nó tới nhà anh hoặc Denny chơi một lát.”

Lý Duy đỏ mặt gật gật đầu. Alan nói thêm: “Để anh lấy áo thun cho em, ở đây không có quần vừa size em nên chịu khó mặc lại cái hôm qua nhé.” Lý Duy nghe thấy tiếng cười của Denise đang đứng xoay lưng về phía họ, mặt cậu càng đỏ hơn như muốn nặn ra máu, nhanh chân trốn vào phòng Alan lấy áo, tiếp theo chạy vào phòng tắm thay quần áo.”

Denise nhìn Alan, cười vô cùng mờ ám: “Anh hay thật, sao dẫn về nhà được rồi?”

Alan nói: “Thu lại nụ cười không thuần khiết của cô đi. Nhưng mà em ấy đồng ý hẹn hò với tôi rồi.” Tâm tình của anh vô cùng thoải mái, nói tiếp: “Cô đi nhanh đi, nếu không em ấy không dám ra ngoài đâu. Tôi cảnh cáo cô, tuần này tôi không có ở đây, các người không được trêu chọc em ấy, da mặt em ấy mỏng lắm.”

Denise trả lời: “Đã biết!”, rồi cố ý nói vọng vào phòng tắm: “Davis, tôi đi trước nha!” Lý Duy đang mặc quần, nghe thấy thiếu chút nữa té lăn quay, qua loa trả lời, cũng không quan tâm Denise có nghe hay không.

Alan vừa bực mình vừa buồn cười đẩy Denise ra ngoài, cửa còn chưa kịp đóng đã nghe Denise nói qua điện thoại: "Jessica, đoán xem khi này tôi gặp ai ở nhà Alan?"

Alan cười lắc lắc đầu, tới cửa phòng tắm nói: "Ra đi, cô ấy đi rồi." Lý Duy đẩy cửa bước ra ngoài, có chút sợ hãi nói: "Xong rồi, không biết Denise sẽ làm gì nữa."

Alan nói: "Không sao, Denise, Denny, Jessica, còn có Lily nữa, họ biết anh thích em từ lâu rồi."

Lý Duy vừa xấu hổ vừa sợ: "Sao anh lại đi khoe mẽ khắp nơi vậy?"

Alan không để ý nhiều nói: "Họ là bạn của anh, không sao đâu. Không phải em đói sao, đi, anh dẫn em đi ăn một bữa brunch." (bữa nửa buổi: bữa sáng và bữa trưa ăn gộp làm một.)

20. Chương 20: Những Chuyện Tình Nhân Nên Có

Alan dẫn Lý Duy vào một quán ăn đối diện một công ty tư nhân. Hai người vừa ngồi xuống, Lý Duy mang theo cái bụng đói không ngừng gào thét chẳng thèm nhìn menu, nói: "Nhanh nhanh là được rồi. Em đói tới mức muốn ăn luôn ngón tay của mình rồi nè."

Nhân viên phục vụ lẫn Alan đều rất vui vẻ. Do không phải giờ dành cho bữa ăn chính nên quán chỉ bán đồ Quảng, trà bánh và sandwich. Alan kêu một đĩa sủi cảo nhân tôm và trà sữa cho Lý Duy, bản thân mình chỉ gọi sandwich và cà phê.

Thức ăn vừa lên, Lý Duy liền ăn như hổ đói vô mồi. Alan không gấp gáp, chỉ gấp thức ăn bỏ vào trong chén cho Lý Duy, cười nói: "Ăn chậm một chút, coi chừng nghẹn, anh không giành với em."

Lý Duy nhét đồ ăn đầy trong miệng, vừa nhai vừa nói: "Em không...nhịn đói được. Mẹ bảo em là ma đói đầu thai."

Alan thích thú nhìn Lý Duy ăn liên tục, duỗi ngón trỏ chọc má Lý Duy. Lý Duy chỉ bất mãn nhìn anh một cái, rồi tiếp tục ăn như hổ đói. Lúc này Alan mới chịu ăn sandwich của mình.

Sau khi cảm giác đói bụng lắng xuống, Lý Duy ăn chậm lại. Alan vừa ăn vừa hỏi chuyện của Lý Duy và Hứa Luân, anh muốn biết vì sao Hứa Luân lại muốn đẩy Lý Duy ra khỏi công ty. Lý Duy tóm tắt đại khái mọi chuyện. Nói mới thấy lạ, trước kia cậu mãi quan tâm đến tên Hứa Luân không từ mà biệt, sau bữa tiệc chia tay muộn lần trước mới hiểu mọi chuyện, dù lúc trước có chút đau lòng, nhưng sau lần đó thì lại dễ từ bỏ hơn, giống như gần đây ma chú mang tên Hứa Luân trên người cậu đã được giải trừ. Chuyện mà cậu không ngờ đến chính là Alan tỏ tình với cậu. Tình yêu đến từ hai phía vô cùng ngọt ngào đề nên cái cảm giác không thoải mái kia xuống, bây giờ nói đến chuyện tình cảm năm đó cũng không thấy đau khổ nữa.

Cho dù Alan cực kỳ khinh bỉ Hứa Luân nhưng anh vẫn không nói xấu người này quá nhiều trước mặt Lý Duy, dù sao hắn cũng là người yêu cũ của Lý Duy. Nhưng tối hôm qua Lý Duy lại đánh đồng anh với tên kia cùng một loại người, anh nhất định phải phân biệt rạch ròi mới được: "Anh không giống với loại người đó, anh rất chân thành trong chuyện tình cảm, chưa từng phụ ai, toàn bị người ta đá."

Lý Duy bị thái độ mèo khen mèo dài đuôi tự thương tự cảm của anh chọc cười: "Được rồi, em sai, anh không giống."

Alan nghiêm túc nói: "Nếu em không muốn gặp lại thằng khốn kia, anh có thể nghĩ cách đuổi hắn đi."

Lý Duy lắc đầu: "Được rồi, kệ anh ta. Chuyện anh ta đi hay ở không liên quan đến em. Mà anh ta là người tổ IPO, anh không cần vì em mà xích mích với tổ khác." Ở Smith & Miller lâu rồi, cậu đã sớm biết Alan và quản lý tổ IPO là Louis rất ghét nhau. Cậu không muốn thấy cảnh Alan đối đầu với Louis.

Alan nhìn vào mắt cậu, nghiêm túc nói: "Có anh ở đây, không ai có thể đuổi em. Không có sự đồng ý của anh, em cũng không được đi. Thứ hai còn phải đi làm biết không?"

Lý Duy nhu thuận, ngọt ngào cười: "Đã biết, thưa ông chủ." Alan vừa lòng cầm giấy ăn lau khóe miệng dính đầy dầu mỡ của cậu. Hai tai Lý Duy đỏ ửng, đối với hành động tự nhiên trước mặt mọi người của Alan, Lý Duy vừa vui vừa xấu hổ.

Ăn uống no say, hai người về lại nhà Alan. Alan chuẩn vị hành lý, Lý Duy đứng cạnh nhìn, lâu lâu phụ một tay. Alan thỉnh thoảng sẽ cọ cọ - ôm ôm - ấp ấp - sờ sờ - hôn hôn. Nếu Lý Duy nổi giận, anh sẽ làm bộ vô tội, lấy cớ người Trung và người phương Tây khác nhau, nói việc mình làm là những việc bình thường mà những cặp tình nhân ở Mỹ hay làm. Anh ở Mỹ nhiều năm, thành thói quen rất khó sửa.

Lý Duy không biết làm sao đành mặc kệ. Nghe Alan nói hai từ ‘tình nhân’, cậu cũng cảm thấy ngọt ngào, cho nên chỉ cần không quá đáng, cậu đều ngầm đồng ý những hành động lưu manh của Alan. Alan rất hiểu Lý Duy, khi hôn cũng chỉ hôn trán hoặc má. Hai người vừa mới bắt đầu hẹn hò đã phải xa nhau một tuần, dù Lý Duy nói anh không cần để ý tới Hứa Luân nhưng anh vẫn có hơi lo lắng, cho nên dốc sức để lại hơi thở của mình trên người Lý Duy, cười nói với Lý Duy đó là cũng cố cảm giác cho hai người.

Lý Duy từ chối yêu cầu đưa cậu về trường của Alan, Alan cũng không nhất quyết đòi hỏi, chỉ thả cậu xuống ga tàu điện ngầm theo ý cậu. Trước khi đi, Alan còn hôn nhẹ lên môi Lý Duy một cái, nói: “Chờ anh về.” Lý Duy mỉm cười gật đầu, chủ động vòng tay ôm Alan, sau đó mới xuống xe về trường.

Lý Duy lảng lảng trở về kí túc xá, bạn cùng phòng nói với cậu: “Cậu về rồi à, hôm qua không về sao không chịu nói một tiếng, bạn đồng hương của cậu cứ gọi cho cậu suốt tối qua đến giờ, thiếu điều muốn hư điện thoại luôn.” Bạn cùng phòng của cậu thường xuyên ra ngoài sống cùng bạn gái, tối hôm qua hiếm lắm mới quay về kí túc một chuyến, ai ngờ lại trở thành tiếp viên nhận điện thoại cho Lý Duy. Lý Duy nói xin lỗi, tối qua uống quá chén nên qua đêm tại nhà đồng nghiệp. Sau đó vội vàng đem điện thoại đi sạc, gọi cho Quách Vĩ Bằng.

Tối qua Quách Vĩ Bằng nghe được tin Hứa Luân muốn đuổi Lý Duy khỏi Smith & Miller từ Suzanne, Lý Duy vì bị đả kích mà uống nhiều rượu, sợ Lý Duy nghĩ quẩn nên gọi cho cậu, di động tắt máy, gọi tới kí túc xá, cả đêm cậu vẫn chưa về, khiến Quách Vĩ Bằng cả đêm lo lắng, ngủ không ngon. Nhận được điện thoại của Lý Duy, Quách Vĩ Bằng cũng yên lòng, hung dữ mắng: “Cậu thật biết cách khiến người ta lo lắng! Cậu tới gặp tôi mau lên, không được chậm rãi thông thả như dạo phố biết chưa, tối đây nói cho tôi nghe tối qua có chuyện quan trọng gì mà cả đêm không về.”

Lý Duy đành phải quay lại nhà ga đến nhà Quách Vĩ Bằng. Vừa thấy mặt, Quách Vĩ Bằng ngay lập tức bắt cậu phải thành thật khai báo tối hôm qua có chuyện gì. Lý Duy cũng không lừa gạt, đem chuyện mình và Alan bắt đầu hẹn hò kể hết cho Quách Vĩ Bằng nghe. Quách Vĩ Bằng nghe xong, cả buổi mới nhả ra được một câu: “Tiểu Duy, có phải cậu bị những lời của Hứa Luân đả kích nên mới đồng ý hẹn hò với ông chủ của cậu phải không?”

Năm đó, sau khi cậu chia tay Hứa Luân đúng một tháng, đã tức tốc chạy đi nói chuyện yêu đương với một đàn anh. Tên đó suốt ngày lôi kéo Lý Duy đi làm những việc không chính đáng, lại còn rủ cậu đi bar uống bia bọt, Quách Vĩ Bằng có khuyên cớ nào cũng không nghe. Cho đến một ngày, tên đàn anh kia kéo Lý Duy cùng đám bằng hữu giang hồ đi chơi thuốc ở bar, Lý Duy mới hoàn toàn tỉnh ngộ, kinh sợ gọi điện cho Quách Vĩ Bằng. Quách Vĩ Bằng lập tức dẫn theo một đám bạn học xông vào bar dẫn người ra. Sau chuyện này, Lý Duy không quen bạn trai nữa, cũng không yêu ai, cho đến khi gặp Alan.

Lý Duy nói: “Không liên quan gì đến Hứa Luân. Tôi thích Alan, vừa đúng lúc anh ấy cũng thích tôi, chỉ đơn giản như thế.”

“Nói thật cho tôi nghe, tối qua hai người đã làm gì?”

“Không. Tôi nói với anh ấy rồi, trước hết nên tìm hiểu.”

“Nhưng nghe nói anh ta rất đào hoa.”

“Anh ấy đã giải thích với tôi, những cô bạn gái trong lời đồn đều là chị em họ của anh cả.”

“Tiểu Duy, kiểm mình một chút, đừng lún sâu quá.”

“Yên tâm, tôi hiểu lòng mình mà.”

Sự lo lắng của Quách Vĩ Bằng khiến Lý Duy nghĩ rằng có khi nào Alan cũng nghĩ do cậu bị Hứa Luân đả kích nên mới chấp nhận anh hay không. Nhớ tới khi sáng Alan còn hỏi chuyện của cậu với Hứa Luân, sau đó còn nói đủ chuyện, cậu nghĩ rằng Alan ít nhiều cũng để ý chuyện này. Xem ra sau này cậu phải chú ý ít gặp mặt Hứa Luân để Alan yên tâm, lại nói trong công ty tai mắt của Alan có khắp mọi nơi.

Quách Vĩ Bằng hỏi Hứa Luân đã nói gì với Lý Duy. Lý Duy kể xong, Quách Vĩ Bằng cảm thấy anh họ mình vô cùng trơ trẽn và ích kỷ, không để ý Lý Duy đang can ngăn, hùng hổ gọi cho Hứa Luân bảo hắn không được đến làm phiền Lý Duy nữa.

Quách Vĩ Bằng không cùng lớn lên với Hứa Luân nên cảm tình cũng không nhiều, Hứa Luân nghe thấy Quách Vĩ Bằng khăng khăng bênh vực Lý Duy, trong lòng hắn cảm thấy vô cùng khó chịu nói: "Vất vả lắm cha mẹ mới đồng ý cho anh lựa chọn nghề nghiệp mình yêu thích. Nếu mẹ biết anh làm việc cùng với Lý Duy, chắc chắn bà sẽ nghĩ anh vì Lý Duy mà trở về. Dù sao Lý Duy cũng không nhất thiết phải thực tập ở đây, nhất định là Smith & Miller mới được sao?"

Quách Vĩ Bằng hừ lạnh: "Tại sao Lý Duy không thể làm việc ở đó? Anh nghĩ rằng dễ vào công ty quốc tế làm việc lắm sao? Nếu bác gái nghi ngờ, anh phải có nhiệm vụ để bác yên tâm, bây giờ Tiểu Duy đã có bạn trai, sẽ không rảnh rỗi mà đến tìm anh đâu!"

Đầu bên kia im lặng vài giây, hỏi: "Tiểu Duy có bạn trai sao? Sao hôm qua em ấy không nói với anh?"

Quách Vĩ Bằng thích thú nói: "Cậu ấy không thèm nói với anh!" Nói xong tắt điện thoại, hỏi Lý Duy: "Hả giận không?" Lý Duy chỉ cười cười, cảm ơn người bạn tốt này đã vì cậu mà cãi nhau, cậu thật sự không muốn Quách Vĩ Bằng trở mặt với người thân. Quách Vĩ Bằng cười bảo cậu sao hiền quá, sau đó hai người hờn hờ cùng chơi game.

21. Chương 21: Lý Do Đề Cử Thăng Chức Lãng Mạn Nhất

Đích thật Alan rất để ý đến chuyện Lý Duy làm việc cùng công ty với bạn trai cũ. Chỉ ăn một bữa cơm đã khiến Lý Duy đau lòng như vậy rồi, anh sợ Hứa Luân vẫn còn sức ảnh hưởng đến Lý Duy. Nhưng Hứa Luân lại không phải nhân viên trong tổ anh, hắn ta đi hay ở không phải do anh quyết định. Nếu là tổ khác thì không cần phải nói, chỉ cần anh trao đổi với quản lý bên đó rằng Hứa Luân là người không có nhân phẩm tốt, sẽ có ngày quản lý phải chịu hậu quả do hắn gây ra là xong. Nhưng đằng này Hứa Luân lại là người của Louis - một nhân vật luôn đối đầu với anh.

Khi Alan vào làm ở Smith & Miller cũng là lúc tổ thương mại được thành lập, đồng thời tổ IPO cũng đang tuyển người, anh và Louis cũng vì tranh giành mà đánh nhau vài lần. Dù thành tích của Alan nổi trội hơn Louis nhưng họ cũng chỉ là quản lý ngang hàng nhau, không ai hơn ai.

Alan nghĩ một hồi rồi ngồi trên xe gọi điện thoại cho Denny: "Denny, còn thời hạn nộp đơn tự đề cử làm quản lý cao cấp không?" Tháng 7 hằng năm, tất cả quản lý Smith & Miller đều có quyền tự đề cử mình lên làm quản lý cao cấp, sau khi qua được kỳ khảo sát dài vài tháng và được sự bầu chọn thông qua bỏ phiếu của ban giám đốc, tên của tân quản lý cao cấp sẽ được công bố vào dịp Tết Nguyên Đán.

Denny tránh mặt Denise đang ở trong nhà, đi vào phòng sách nói: "Thời hạn tự đề cử năm nay qua rồi. Vừa rồi lão Cát không đề cử ai cả." Lão Cát chính là quản lý cao cấp của văn phòng Smith & Miller chi nhánh Bắc Kinh.

Alan hừ một tiếng: "Kể từ Jason đi, chi nhánh Bắc Kinh trước giờ chỉ có lão Cát làm quản lý cao cấp, ông ra cứ giữ mãi không buông cái chức đó, 3 năm liên tục không đề cập gì đến chuyện quản lý thăng chức lên làm quản lý cao cấp, đừng nói là nhân viên ở Bắc Kinh, ngay cả trụ sở chính ở Mĩ cũng lo lắng ông ta. Nên chỉ cần ở Bắc Kinh còn người đề cử, dù có hết hạn đi nữa thì chắc chắn trụ sở ở Mĩ vẫn ủng hộ."

Denny đồng ý: "Sự thật là vậy. Mấy tháng trước bên kia có bảo tôi đề cử quản lý cao cấp ở Bắc Kinh. Lúc đó tôi có nói với cậu, cậu bảo thời cơ vẫn chưa chín mùi, sao bây giờ đổi ý rồi?"

Denny Smith là một trong những cổ đông của Smith & Miller, là đời sau của Harvey Smith. Người nhà Smith luôn luôn có trọng lượng khá lớn trong Smith & Miller, đồng thời cũng chiếm luôn một cái ghế cổ đông. Khi Denny vừa tốt nghiệp trường luật xong, liền được kế thừa cổ phần và ghế cổ đông của ông nội. Vì là người mới, Denny chỉ ở Mĩ đi theo quản lý Shirley làm nhân viên, trừ khi là chuyện quan trọng, nếu không Denny cũng chẳng thường xuyên tham gia các cuộc họp hằng ngày của Smith & Miller.

4 năm trước, Shirley nghĩ rằng Denny đã đủ năng lực, hơn nữa Denny còn là cổ đông, tốt xấu gì cũng phải tự lập nghiệp. Vốn chỉ thích vui đầu vào nghiên cứu tài liệu, không có khả năng tự tìm thân chủ nên Denny

khá đau đầu vì chuyện này, phải cực khổ lắm Denny mới kéo Alan vào được Smith & Miller, càng chiều ý Alan là vì cho phép Alan chuyển đến Bắc Kinh làm việc. Từ đó về sau hai người như bù trừ cho nhau, cùng nhau hợp tác, một người tìm thân chủ - một người vùi đầu làm việc. Denny không có khả năng quản lý nhân lực, càng không muốn lộ tin mình là người có quyền, cho nên chỉ gắn cái mác 'đại luật sư' vào làm ở Bắc Kinh, ngoài Alan và lão Cát ra thì không còn ai khác biết thân phận cổ đông của Denny, công việc chia đều ra làm như những người khác, Denny cũng chấp nhận không phàn nàn. Những năm gần đây, lão Cát có ý chèn ép sự phát triển của tổ thương mại, nhưng vì cổ kỳ thân phận của Denny nên không dám thẳng tay. Trước hoàn cảnh này, Alan càng thêm cố gắng phát triển sự nghiệp.

Alan lấp lửng trả lời: "Hắn là cái cô Denise miệng rộng kia đã kể cho cậu nghe chuyện tôi bắt đầu hẹn hò với Lý Duy rồi."

"Ừm! Nhưng chuyện cậu hẹn hò với bạn trai thì liên quan gì đến chuyện đề cử?"

"Hứa Luân - người mới bên tổ của Louis là bạn trai cũ của Lý Duy, tên đó là một kẻ khốn nạn đúng chuẩn, tôi muốn trừng trị cậu ta, nhưng chắc chắn Louis sẽ phản đối. Đợi đến khi tôi lên chức quản lý cao cấp, tôi sẽ có quyền quản lý tất cả mọi người. Đến lúc đó là có thể qua mặt Louis."

"Thì ra cậu muốn làm quản lý cao cấp là vì bạn trai cũ của bạn trai cậu. Đúng là lý do để thăng chức lãng mạn nhất."

Alan không để ý đến giọng điệu châm chọc của Denny, giả vờ cảm động nói: "Tôi cũng thấy thế."

Denny trợn mắt: "Đây không phải là nguyên nhân chính chứ?"

Alan khẽ cười: "Đề phòng cẩn thận thôi. Chuyện của tôi với David đến ngày nào đó cũng sẽ công khai, đến lúc đó nếu lão Cát lại kiểm chuyện, tôi cũng có khả năng đánh trả lại."

Năm ấy khi anh chia tay Steve, bị Steve cướp không ít thân chủ, nhưng tổn thất cũng không bao nhiêu, thật ra cũng có vài thân chủ bèo bọt anh muốn đẩy đi cho nhanh. Không ngờ lão Cát nghi ngờ năng lực của anh, thừa cơ vứt đá xuống giếng, rêu rao với đồng nghiệp Alan kém cỏi để thân chủ bỏ đi, với bên ngoài thì tung tin chuyện yêu đương riêng tư của anh, hại anh thiếu chút nữa là tiêu đời, nhờ Denny đứng ra lên tiếng, hội đồng quản trị mới không làm khó dễ Alan. Sau đó Alan cố gắng kéo lại những khách hàng lớn, càng nhờ một vụ án của một người bạn tốt gây ra vang tiếng vang không nhỏ trong xã hội, Alan mới có thể đứng vững tại Smith & Miller.

"Cậu chắc không?"

"Thành tích mấy năm nay của tôi cũng không tệ, lúc trước tổ chúng ta còn đứng đầu Bắc Kinh. Chắc chắn sáu tháng cuối năm còn tốt hơn nữa."

"Xem ra vì người yêu mới của cậu, sáu tháng cuối năm không ít việc nhỉ?"

"Nhiều việc một chút thì có gì không tốt? Cậu có ý kiến gì? Có muốn tôi đẩy cậu đi Hồng Kông nhiều chút không?"

Denny lập tức nhớ đến Ngụy Thiên, rùng mình nói: "Tôi hoàn toàn ủng hộ cậu. Trước kia tôi cũng đã nói với Shirley, cô ấy không nói gì, mà cậu cũng bắt đầu tìm việc đi là vừa."

Alan hài lòng cúp điện thoại. Lần này đi Mỹ phải được hạng nhất, chỉ mong không trễ là được. Trước khi lên máy bay, anh gọi cho Lý Duy nói vài lời tâm tình, còn nói Lý Duy phải nhớ anh, nếu không anh sẽ không lên máy bay. Vì đang ở nhà bạn thân, Lý Duy đỏ mặt che miệng nhỏ giọng nói: "Sẽ nhớ anh." Quách Vĩ Bằng ngồi bên cạnh nghe xong cả người nổi hết da gà.

Thứ hai đi làm, Lý Duy nghĩ đến chuyện nhiều người trong công ty đều biết quan hệ của cậu cùng Alan liền muốn xin nghỉ không đi làm. Nhưng khi sáng mới điện thoại tâm tình với Alan xong, sao dám nói là bị bệnh? Đến công ty, cậu rất biết ơn những người kia không tới trêu chọc cậu, Lý Duy thậm chí phào một hơi. Bình thường bởi vì công việc nên cậu cũng nói chuyện không ít với Jessica và Lily, nhưng bây giờ lại cảm thấy có chút ngượng ngùng khi nói chuyện với họ, đặc biệt là Lily luôn nhìn cậu với ánh mắt ranh mãnh.

Jessica nhìn ra được vẻ không tự nhiên của cậu, gọi cậu vào phòng, thẳng thắn nói: "Chuyện của cậu và Alan, mấy người bạn tôi biết hết rồi."

Lý Duy không ngờ Jessica lại thẳng thắn như thế liên tiếp.

Jessica cười cười, sau đó nghiêm mặt: "Về công việc, chúng tôi sẽ không nói ra nói vào chuyện của hai người. Nhưng tôi cũng muốn nhắc nhở cậu một chút, chuyện của cậu và Alan cũng sẽ đến ngày phải công khai, dù công ty áp dụng chính sách 'don't ask, don't tell' (không tò mò, không tọc mạch) đối với chuyện yêu đương và đồng tính luyến ái, nhưng miệng đời đáng sợ, có người sẽ vì quan hệ của hai người mà nghi ngờ năng lực của cậu, nghi ngờ có phải Alan đang thiên vị cậu hay không? Cậu phải thật xuất sắc mới khiến người khác tâm phục khẩu phục. Nên từ giờ trở đi, cậu càng phải cố gắng hơn trước kia, phải ưu tú hơn những thực tập sinh khác. Đương nhiên, nếu cậu không tiếp tục ở lại đây thì sẽ không phải khổ như vậy." Nói xong, cô âm thầm quan sát phản ứng của Lý Duy.

Lý Duy bị những lời của Jessica làm cho cảm động, trước đây cậu chưa từng nghĩ rằng chuyện tình cảm giữa cậu và Alan sẽ có hậu quả như vậy. Cậu suy nghĩ một lát, kiên định nói: "Em sẽ cố gắng."

Jessica tươi cười: "Vậy thì tốt rồi. Tôi nghĩ Alan cũng mong cậu ở lại. Lão hồ ly Alan ấy đã sớm bắt tôi nghiêm khắc đào tạo cậu, để cậu có cơ hội rèn luyện, thậm chí còn nhiều việc hơn những thực tập sinh khác. Thật sự tôi rất hài lòng với cậu. Alan cũng không bắt tôi tìm tận xương trong trứng gà, nhưng tôi nghĩ đó cũng là một cơ hội cho cậu." Jessica thoải mái bán đứng Alan, cuối cùng cũng không cần phải đóng vai phản diện nữa.

Lý Duy không hề biết Alan đã sớm có ý với mình, giờ biết được lại càng vui hơn. Giờ ăn trưa lúc lan gọi cho cậu, cậu không nhận được mà đặc ý nói: "Jessica đã nói hết cho em nghe, thì ra anh thích em từ trước rồi." Cuối cùng cũng hòa vụ lữ miện tố tình lần trước của cậu, thật vui.

Alan nghe thấy cậu vui vẻ, cũng không nhắc nhở, thoải mái thừa nhận. Lý Duy thấu hiểu lời nhắc nhở của Jessica, nói với Alan: "Anh yên tâm, em sẽ cố gắng hơn nữa, sẽ không để anh bị người ta dèm pha vì em đâu."

Alan rõ ràng rất cảm động nhưng lại lấy dáng vẻ đại trượng phu nói: "Em nên thế nào thì cứ như thế ấy, những chuyện đó em không cần bận tâm, để anh lo là được."

Bởi vì chênh lệch múi giờ, Alan ở Mỹ, mỗi ngày đều gọi cho Lý Duy vào sáng sớm và giờ ăn trưa. Mỗi lần đều nói anh đang làm gì, hỏi Lý Duy ăn gì - làm gì, có nhớ anh không. Cả hai người như chồng chất sự cuồng nhiệt của tình yêu, nói chuyện với nhau chỉ toàn tám nhảm. Alan quyết định không nói cho Lý Duy biết chuyện anh tranh chức quản lý cao cấp.

Trưa thứ tư, Alan oán trách: "Sao lần nào cũng là anh gọi? Em không thêm chủ động gọi cho anh nữa."

Lý Duy cười nói: "Bởi vì em biết anh sẽ gọi cho em." Mỗi ngày hai lần: sáng 7 giờ, trưa 12 giờ 30, so với giờ nghỉ quy định còn đúng hơn.

"Vậy mai em phải gọi cho anh đó."

"Được rồi."

Sáng thứ năm, Alan đã quên mà gọi tới trước. Giữa trưa, Alan lại quên tiếp gọi tới trước, nhưng vẫn nhất quyết chối vì Lý Duy chậm chạp không gọi cho anh, anh mới phải gọi. Lý Duy không biết sao nhìn đồng hồ, vừa qua 12 giờ 30 có 10 giây.

Sau đó Alan không đề cập đến chuyện đó nữa, vẫn giữ nguyên khung giờ gọi cho cậu mỗi ngày, mãi cho đến khi anh trở về Bắc Kinh.

22. Chương 22: Lần Hẹn Hồ Đầu Tiên

Lần này Alan đi Mỹ là vừa làm việc vừa nghỉ ngơi. Đầu tiên anh đến nhà cậu hai ở San Francisco. Tất cả 6 người cậu của anh thì đã 4 người ngụ ngụ di cư sang Mỹ sinh sống, phần lớn là ở California. Vì anh đến

Mĩ nên cậu hai quyết định tổ chức sinh nhật sớm 2 tuần, mời anh chị em về tụ họp với nhau, cha mẹ Alan và họ hàng họp mặt lại, rất vui vẻ. Alan định ở nhà cậu ở vài ngày, sẵn tiện tề tụ cả gia đình với nhau.

Khi cha mẹ ly hôn là lúc anh 3 tuổi, anh hình như không được gặp cha, mãi cho đến 9 tuổi, hai người đó tái hôn mới đưa 3 chị em anh đến Mỹ sống. Khi đi học ở Mỹ, anh cũng toàn ở lại kí túc xá của trường, không thân thiết mấy với cha. Mấy năm trước, Sandy Vân - người bạn tri kỷ của anh với Cathy Lý - con của bác hai trải qua một cuộc hôn nhân không kết quả, anh đã giúp Sandy không bị gia đình bên vợ cướp tài sản, vì chuyện này mà Alan cãi nhau với cha anh rất nhiều lần. Cha anh tức giận anh vì người ngoài không bênh vực người trong nhà, khiến ông bị anh chị em chỉ trích nói xéo, nhất quyết cắt đứt với con trai. Mẹ anh dù không yêu mến gì Cathy Lý nhưng cũng bắt mẫn anh vì người ngoài gây hấn với người thân. Nhưng bên họ ngoại vốn từ nhỏ đã yêu thương Alan và không thích mấy người kia nên càng che chở anh, lần này gặp mặt, anh trò chuyện với một cô họ rằng anh phải đi Boston gặp Sandy Vân rồi mới về California tiếp thân chủ, bị cha anh nghe được, hai người lại cãi nhau lần nữa. Vì không để mẹ khó xử, Alan ngăn cản cậu ra mặt, cuối tuần anh không vui đi khỏi nhà cậu hai đến Boston.

Alan không đem những mâu thuẫn này nói cho Lý Duy nghe, mắt cậu lại lo lắng, chỉ nói anh và Sandy Vân bên quỹ ngân sách có chuyện cần phải làm, cho nên sửa lại lịch làm việc. Sau khi Lý Duy biết Alan có nửa phần trong quỹ ngân sách liền lú lẫm, hau đùa đùa nói: "Thì ra người của em giàu như thế."

Alan đắc ý cười cười: "Nếu như vậy thì em càng không nỡ đá anh."

Sau khi xử lý hết mọi chuyện ở Boston, Alan quay lại California tiếp vài thân chủ. Denny gọi cho Alan thông báo cho anh biết Shirley đồng ý đơn tự đề cử của anh, bảo Alan chờ thời gian đến New York gặp Shirley bàn bạc. Tối thứ năm anh bay đến New York gặp Shirley nói chuyện, không ngờ Denny cũng đến. Ba người cùng nhau thảo luận chuyện đề cử, Shirley nói Denny ngày mai phải dẫn Alan đến trụ sở New York nói chuyện với các quản lý cao cấp khác. Dù Shirley ủng hộ Alan nhưng cô cũng không thể công khai trước mặt tất cả mọi người.

Khuya, Denny theo Alan về khách sạn muốn ngủ cùng phòng với anh. Alan cứ ngỡ Shirley gọi Denny tới, bây giờ mới biết thì ra Denny chạy tới đây, thậm chí cả khách sạn cũng không thêm thuê. Alan phải gắng hỏi mãi Denny mới chịu khai là hôm qua Ngụy Thiên mượn cơ công tác đến Bắc Kinh, mặt dày không chút xấu hổ bám theo Denny nói thư ký không tận tình hỗ trợ y, muốn tới nhà Denny ở tạm một đêm.

"Cậu không đồng ý?" Alan cười với vẻ mặt tốt không chút ít.

"Sao tôi có thể đồng ý được? Tôi dễ dãi vậy à? Tôi bảo thư ký đặt vé máy bay đến New York cho tôi ngay buổi chiều hôm đó luôn đấy."

"Cậu đúng là rất dễ dãi chứ gì nữa." Alan không khách khí nói thẳng: "Lần đầu cậu lên giường với Ngụy Thiên không phải là dễ dãi rồi sao? Chẳng qua cậu không thêm làm lần hai thôi."

Ngày hôm sau Denny dẫn Alan đến gặp mặt vài quản lý cao cấp, mặc dù bây giờ còn sớm so với thời hạn bỏ phiếu cuối năm, nhưng mở rộng quan hệ với họ càng sớm càng tốt.

Thứ bảy, cả hai cùng về lại Bắc Kinh, lúc đầu Lý Duy đồng ý ra sân bay đón anh, nhưng nghe tin Denny cũng về cùng thì cậu nhất quyết không chịu đi nữa. Alan cũng không ép cậu, chỉ dặn Lý Duy đến nhà anh vào 3 giờ chiều chủ nhật, tối hai người cùng nhau ăn cơm.

Alan hiển nhiên quên mất chuyện muốn vào khu nhà của anh thì phải cà thẻ, Lý Duy đến sớm phải ngồi trước cổng đợi anh về nên vẫn không tránh khỏi mà đụng mặt Denny, cậu không biết phải nói gì cho tốt nữa. Anh chàng mặt đơ Denny cũng nhếch nhếch khóe miệng tỏ thiện ý với bạn trai của thẳng bạn tốt, chỉ tiếc là hiệu quả quá thấp. Alan cười bảo cậu lên xe, lái xe chở ba người họ vào khu nhà.

Đến khi cả hai vẫy tay bye bye Denny, Alan lấy vali dẫn theo Lý Duy vào phòng trọ. Trong thang máy có người khác nên hai người chỉ nói chuyện đơn giản, hỏi anh ngồi máy bay lâu có mệt không, anh trả lời không sao, sau đó không nói gì nữa, chỉ thỉnh thoảng liếc mắt nhìn nhau.

Vào nhà, Alan kiểm chế không được nữa dang tay ôm chầm Lý Duy, cúi đầu hôn lên môi cậu. Lý Duy không ngờ Alan sẽ hôn đột ngột như vậy, ngỡ ngác tùy ý Alan ngậm mút môi cậu, toàn thân như bị điện giật cho tê dại, chỉ chốc lát sau thì lưỡi của Alan đã len vào trong miệng cậu, nhanh nhẹn lướt qua khắp nơi. Sau một nụ hôn dài, hai người đều thở hồng hộc. Lý Duy nhũn người ngã vào ngực Alan không ngóc đầu nữa. Được rồi, thật sự là tại cậu vừa vui vừa ngại nên cố ý chui vào lòng Alan không chịu ngẩng dậy.

Alan nâng gương mặt đỏ lừ kia lên hôn hôn thêm mấy cái nữa mới vừa lòng tha cho Lý Duy, vui vẻ mở vali, lấy ra một cái hộp nhỏ tinh xảo đưa cho cậu: "Quà của em, mở ra xem đi."

Lý Duy mở hộp, thì ra là một cái móc khóa hình con thỏ làm bằng thủy tinh. Alan cười hì hì nói: "Mua lúc đi dạo với em họ, thấy cái này là anh nghĩ ngay tới em."

Lý Duy dở khóc dở cười: "Chỉ có con gái mới xài cái này."

Alan giả vờ thất vọng nói: "Em không thích sao?"

Lý Duy nhìn anh một hồi, chấp nhận thua cuộc, ngoan ngoãn lấy chùm chìa khóa từ trong túi quần ra. Alan cầm chùm chìa khóa, giúp cậu treo cái móc khóa kia lên, ngồi trước mặt cậu cười đến run rẩy, Lý Duy thấy thế nói thầm trong bụng, 'lớn như vậy rồi còn ngây thơ như đứa con nít'.

Alan nói ngồi máy bay lâu nên người hơn hẳn, muốn đi tắm thay quần áo. Lý Duy ngồi trên salon vừa xem tivi vừa ăn chocolate Alan mang về, xem ra không phải là chocolate đen. Sau khi Alan tắm xong, hai người hỏi nhau nên ăn gì, ăn xong thì đi đâu chơi. Lý Duy nói: "Bây giờ còn chưa 5 giờ, vẫn còn sớm, nếu anh không phiền thì chúng ta đi xem phim rồi ăn cơm nhé?"

Từ khi xuống máy bay đến giờ Alan vẫn rất thoải mái, trả lời không sao, cùng đi xem phim với cậu.

Cả hai cùng tới rạp chiếu phim gần nhà, mua vé suất 6 giờ. Vì mua trễ nên chỗ ngồi cũng không tốt, ghé cạnh cửa ra vào. Hai người cũng không quan tâm mấy, đi mua thêm bắp rang và nước uống, quay lại chỗ ngồi chờ một lát phim mới bắt đầu.

Alan để Lý Duy ngồi ghế phía trong, còn mình ngồi bên ngoài. Đèn tắt, anh nắm chặt tay Lý Duy kéo sang để lên đùi mình. Lý Duy đỏ mặt, đã rất lâu không có ai thân mật với cậu như thế, cậu khịt khịt mũi, cậu cảm giác được mình thật sự đang rất hạnh phúc.

Alan nắm tay Lý Duy, không nói gì mà xoa xoa lên đó, lâu lâu lại gãi gãi lòng bàn tay cậu. Lý Duy ngứa ngáy rút tay về, sao lúc nào cũng tận dụng hết vậy, đành phải đá Alan một cái tỏ ý không chịu. Alan cười khẽ, ngồi im được một lát rồi lại tiếp tục diễn trò cũ, mãi đến khi Lý Duy thấp giọng nói: "Anh ngồi yên để em xem phim đi."

Phim cả hai đang xem là phim hành động Mỹ, rất nhanh Lý Duy đã bị sự kịch tính của bộ phim hấp dẫn, xem phim rất nhập tâm. Qua một hồi, Alan nhích lại gần, dựa sát vào vai Lý Duy, hơi thở ấm áp nhẹ nhàng phả vào cổ cậu, ngay lập tức cả người Lý Duy cứng ngắc. Cậu tưởng Alan lại giở trò kiểm chuyện, sợ Alan thừa dịp trong bóng tối làm gì đó. Lý Duy nhanh mắt quan sát xung quanh, may mắn không có ai đang nhìn về phía hai người. Lý Duy tiếp tục đờ người, không biết nên mặc kệ Alan hay nên đẩy anh ra, mặt ngày càng nóng.

Cả buổi vẫn không thấy Alan làm gì, Lý Duy bèn quay đầu nhìn lại, Alan đang dựa vào vai cậu ngủ. Cậu vì suy nghĩ bấy lâu nay của mình mà thấy ngượng ngùng. Đèn từ trên màn hình rọi vào mặt Alan, khóe miệng đang nhếch khó giấu vẻ mệt mỏi, Lý Duy nhìn một chút lại thấy đau lòng, khẽ hôn trộm lên khóe miệng Alan, rồi quay đầu tiếp tục xem phim, cố ngồi yên để Alan dựa vào vai cậu.

Mãi đến khi hết phim Alan mới tỉnh lại, bả vai Lý Duy cũng tê rần. Alan giúp cậu xoa bóp, luôn miệng nói xin lỗi cậu. Lý Duy nhẹ nói không sao. Sau khi xem phim xong, hai người lại tìm chỗ ăn cơm. Lúc ăn cơm, Lý Duy kể chuyện bộ phim với Alan, lúc nói đến đoạn đặc sắc thì mặt mày hớn hở chọc Alan cười không ngừng.

Ăn cơm xong, Alan muốn đưa cậu về trường nhưng bị cậu từ chối. Cậu bảo Alan về nghỉ ngơi sớm một chút. Alan nói không sao, Lý Duy chọc anh: "Còn nói không sao, lúc xem phim toàn ngủ khò."

Alan nói dối: "Thật ra không phải, tại âm thanh của bộ phim có sức thôi miên quá."

Lý Duy cười cười: "Được rồi, anh vẫn nên về nghỉ sớm, đi công tác một tuần cũng đủ mệt rồi, mai còn phải đi làm nữa."

Dưới sự kiên trì của Lý Duy, Alan đành phải nghe lời, nhưng anh bảo cậu phải để anh gọi lái xe đưa cậu về, Lý Duy cũng không cãi, lập tức đồng ý. Hai người trốn trong góc tối ôm ôm - hôn hôn một hồi Alan mới chịu gọi lái xe đưa cậu về. Dù Lý Duy đã luôn miệng dẫn dò anh phải ngủ ngay, nhưng Alan vẫn cố gọi điện thoại xác nhận Lý Duy đã về tới kí túc xá mới chịu đi ngủ.

23. Chương 23: Quy Định Ba Lần Hẹn Hò

Alan có hơi bức mình nhìn cánh cửa đang chia cắt anh với người yêu. Từ hồi công tác về tới bây giờ đi làm đã 3 ngày, nhưng đừng nói tới hôn hít, ngay cả sờ sờ nắm tay chút xíu còn không có. Không biết là tên khốn nào đã thiết kế văn phòng này, tại sao lại làm tường bằng kính thủy tinh? Hại anh ngay cả muốn gọi Lý Duy vào phòng lên lút 'tình chàng ý thiếp' một chút cũng không được.

Alan cuối đầu nhìn bảng tài liệu báo cáo, cuối cùng cũng đã xong. Hai hôm trước cũng vì cái này mà anh phải kéo Lily và Denny ở lại. Lily là thư ký của anh, tăng ca theo là chuyện đương nhiên, nhưng Denny không hiểu tại sao đã giúp Alan đề cử rồi mà còn phải phụ việc nữa.

Trước sự phàn nàn của Denny, Alan ngoài cười nhưng trong không cười nói: "Vụ của công ty AB chiếm không ít thời gian của tôi, hay là cậu làm tiếp vụ đó luôn đi."

Denny nghiêng răng nghiêng lợi: "Đừng lấy Ngụy Thiên ra hù tôi!" Nói lời oán hận xong, lại quay sang tiếp tục phụ Alan làm việc. Là tên chết tiệt nào đề ra nhiều mục trong bản báo cáo như vậy? Nào là thành tích những năm qua, rồi dự định năm sau, cả quản lý đoàn đội, có hơn chục mục cần phải điền vào.

Alan thì thoải mái ngồi ký tên của mình, đem cái mớ đó quăng cho Lily scan. Thám tử Lily sớm đã thăm dò được 8 giờ sáng đến trưa lão Cát sẽ ngồi trên máy bay, trụ sở bên Mĩ vẫn chưa tan ca. Anh đem bản scan tài liệu gửi qua Mĩ, đồng thời cũng gửi cho quản lý cao cấp ở Bắc Kinh - lão Cát theo quy định. Lúc lão Cát đọc được đơn tự đề cử của anh, Shirley đã đại diện cho hội đồng quản trị trả lời chấp nhận đơn của Alan.

Một trận tranh đấu gay gắt sắp đến hồi bắt đầu, Alan thở phào, cảm giác mình đang rất cần sức năng lượng. Anh gửi tin nhắn cho Lý Duy, bảo cậu đến phòng tài liệu tìm anh. Lý Duy mở cửa phòng tài liệu ra, phải đảo mắt nhìn xung quanh xem có ai không mới dám vào. Vừa bước vào đã bị ai đó kéo vào lòng. Alan xoay tay ôm chặt cậu, nắm lấy hai cái má bánh bao nhéo nhéo, thắm nói: "Hôm qua tan ca chưa nói một tiếng đã đi, hư quá!"

Lý Duy cười, vừa tránh né vừa giải thích: "Hôm qua em thấy anh với Denny và Lily..."

Lời còn chưa dứt miệng cậu vị chần rồi. Hai người đang hôn nhau nồng nhiệt, đột nhiên ngoài cửa có tiếng nói vọng vào: "Lạ thật, sao phòng tài liệu lại bị khóa?" Luật sư bên ngoài còn vừa hỏi vừa gõ cửa.

Lý Duy bị dọa nên đẩy Alan ra, cảnh giác nghe động tĩnh bên ngoài cửa, chắc chắn vị luật sư kia đã đi rồi mới vùng ra khỏi tay Alan, sửa soạn áo sơ-mi, mặc kệ lời chèo kéo của Alan, mở cửa ra trốn mất. Về bàn làm việc rồi cậu cứ cúi đầu làm việc, sợ bị người khác thấy được khuôn mặt đang ửng hồng chẳng tự nhiên của cậu. Sau đó Alan lại kêu cậu đến phòng tài liệu lần nữa nhưng cậu không chịu đi. Tiếp Alan lại kéo cậu đi WC, cậu lại càng không chịu. Đúng là một người không hiểu phong tình, Alan buồn rầu nghĩ.

Sau khi lão Cát biết được trụ sở ở Mĩ đã đồng ý đơn đề cử của anh thì rất tức giận, nhưng trên mặt lại giấu giếm tỏ vẻ không sao cả, làm bộ nói Alan thật ưu tú mới được đồng ý, ông sẽ hoàn toàn ủng hộ Alan, nhưng sau lưng lại toan tính làm sao để kéo chân Alan.

Thứ bảy là sinh nhật Lâm Chính, mời bạn bè tụ họp lại MacLaren's mở party, còn cố ý căn dặn Alan nhớ dẫn bạn trai nhỏ của anh theo. Đây là lần đầu tiên Lý Duy công khai xuất hiện cùng Alan trước mặt mọi người. Cả đám tò mò vây quanh bọn họ, trêu là trâu già khoái gặm cỏ non, dè vào miệng cạp... giỡn đến suýt nữa quên mất nhân vật chính của party. Lúc đầu Lý Duy ngại ngùng trốn sau Alan không dám mở

miệng, sau đó biết mọi người chỉ quen miệng đùa như thế, thật ra lại rất thân thiện, thậm chí còn hơn nhiệt tình quá mức hỏi cậu sài chiêu gì để kiếm được Alan. Bị chuốc vài ly rượu xong, Lý Duy cũng thả lỏng, cười cười nói nói với mọi người, nghe cả bọn họ nói xấu Alan, nhất là Lâm Chính kể hết những chuyện xấu hổ của Alan ra, làm mọi người cười đến không nhịn nổi.

Alan đã quen bị kể xấu như thế nên cũng kệ họ, chỉ không cho mọi người bắt Lý Duy uống rượu. Anh biết tử lượng của Lý Duy rất kém, lúc này nhất định đã say mềm rồi, nếu không thì chẳng có chuyện cậu cười cười chủ động tới ôm rồi nằm trong lòng anh. Bỗng Denny nói: "Tin mới, lão Cát cũng đề cử người. Đoán thử xem là ai?"

"Tổ xét xử - Peter Phan?" Thực lực người này cũng không chênh lệch với anh là bao nhiêu.

Denny lắc đầu: "Louis."

"HOLY CRAP! Ông ta điên à, Louis có tư cách gì?"

"Lão Cát đại khái là muốn lấy anh ta đối phó cậu. Louis không đủ tư cách, ông ta cũng dễ nắm thóp anh ta."

Alan cười khinh khỉnh: "Một Louis nho nhỏ mà muốn đấu với tôi, ảo tưởng."

Tâm trạng phờ phớt của Alan bị chút ảnh hưởng, sau khi tàn tiệc, anh lấy có buổi tối không an toàn nên dẫn Lý Duy về nhà mình, pha trà giải rượu cho Lý Duy, sau đó mới kể hết chuyện anh đề đơn đề cử và ghét Louis ra sao cho Lý Duy nghe. Đương nhiên anh không đem chuyện muốn trừng trị Hứa Luân nói ra. Lý Duy im lặng nghe anh cầu nhàu, thỉnh thoảng còn vỗ về trấn an anh.

Hai người ngồi trò chuyện với nhau đến 2-3 giờ sáng, cuối cùng Alan vẫn phải để Lý Duy về khách phòng ngủ. Anh nghĩ: không gấp, cần phải chờ.

Ngày hôm sau, cả hai bị tiếng gọi quái quỷ của Denny đánh thức. Denny ngẩn người nhìn hai người ngáp ngáp dài đi ra từ hai phòng ngủ khác nhau, sau đó không để ý đến sự có mặt Lý Duy, bùng nổ kể khổ. Tối qua Denny lại đến quán bar tìm bạn giường, lúc cả hai đi khách sạn thuê phòng thì bị Ngụy Thiên bắt gặp. Ngụy Thiên nổi cơn lưu manh nói anh ta là bạn trai của Denny, đuổi người kia đi. Nói đến đây, Denny nắm hai tay lại giờ lên không vầy vầy. Lý Duy chưa từng thấy Denny thế này bao giờ nên có hơi đơ người.

Alan vẫn bình thản, nhàn nhạt nói: "Rồi sao nữa? Cậu lại lên giường với Ngụy Thiên?"

Denny đỏ mặt: "Tôi bị anh ta ép lên giường!!!"

Alan xì cười, Denny cao to như thế, nếu không ôm ờ cho qua thì ai có thể ép được.

Denny hiểu ý của anh, bắt lực giải thích: "Tôi say..."

Alan cầm ly nước Lý Duy đưa tới, vui vẻ ngọt ngào nói "Cảm ơn", uống một hớp, lại quay sang Denny: "Ngụy Thiên nói sao?"

"Tối qua chưa kịp nói gì tôi đã lăn ra ngủ, sáng sớm chưa đợi anh ta dậy tôi đã bỏ chạy rồi."

Alan trợn mắt, đúng là hèn nhát, có dũng khí bị người ta đè lại không có gan để người ta theo đuổi. Cả ngày Denny lấy có thể xác và tinh thần bị tổn thương bám lấy đôi tình nhân kia, ở nhà Alan chơi game cho hả giận. Lý Duy cũng là người mê game, cậu và Denny rất nhanh hình thành cảm tình của hai tên game thủ. Alan tức giận đến nghiến răng, nhưng không thể nào không chăm sóc cho cái kẻ hầu ăn kia. Buổi hẹn hò lần thứ hai của anh và Lý Duy coi như bị Denny phá. Anh âm thầm ghi nợ hai người này vào đầu.

Một tuần lại trôi qua. Tuần này sóng yên biển lặng, chuyện Alan và Louis được đề cử vẫn chưa công khai, ngoại trừ những người biết chuyện ra thì không ai biết hai người này đang phân cao thấp trong im lặng. Alan không đi công tác thì cũng tăng ca, cuối cùng tối thứ sáu cũng có chút thời gian rảnh rỗi, lập tức dẫn Lý Duy đợi anh tan ca rồi cùng nhau ăn cơm. Lý Duy đáng thương ngồi đợi đến tận 8 giờ 30, nhiều đồng nghiệp tăng ca tới lui thấy cậu còn ở lại công ty, tò mò hỏi: "David, cậu cũng tăng ca à?"

Lý Duy đỏ mặt trả lời qua loa. Đợi mãi cuối cùng Alan cũng ra tới, cậu đói đến mức phải ăn đỡ vài cái bánh quy lót dạ. Hai người vì muốn tránh tai mắt mọi người nên kẻ trước người sau hẹn gặp nhau ở bãi xe chứ không phải gọi lái xe đến cổng chính rước.

Alan dẫn cậu tới một nhà hàng Tây cao cấp ăn bít tết. Thay vì chậm rãi tận hưởng bữa ăn, Lý Duy đang cực đói nên không chút nhả nhận ăn lấy ăn để. Alan cắt bít tết trong đĩa của mình thành những mảnh nhỏ rồi đẩy sang cho cậu để con ma đói kia khỏi phải loay hoay với dao nĩa. Trong mắt hai người chỉ có hình bóng lẫn nhau nên không quan tâm những người thanh cao nhả nhận xung quanh đang nhìn họ với ánh mắt khinh miệt. Lễ nghĩa ăn uống là cái quái gì chứ, nhìn Lý Duy ăn sống ăn chết, trong lòng Alan rất thoải mái, khẩu vị cũng tốt theo.

Trong lúc ăn, điện thoại Alan vang lên rất nhiều lần. Alan bực dọc nhìn những cuộc gọi phá hội nghị này, sau đó dứt khoát tắt máy để cuối tuần được yên tĩnh. Lý Duy chọc ghẹo nói: "Nên để chế độ mở máy nha!"

Alan cười lớn: "Anh là ông chủ, anh có quyền." Nói là nói thế, nhưng Alan có tác phong chuyên nghiệp nên thật ra không tắt máy, may mắn sau đó không ai gọi nữa.

Cơm nước xong, hai người cùng nhau đi dạo cho tiêu cơm. Alan muốn dẫn Lý Duy về nhà, nhưng Lý Duy nói thứ hai trường phải làm lễ chào tân sinh viên, cậu đã đồng ý phụ người ta. Alan đành phải để cậu đi, tỏ ý muốn đưa cậu về tận trường, lần này Lý Duy không từ chối nữa. Hai người ngồi trong xe nắm tay trò chuyện suốt đường đi.

Tối thứ sáu, Alan chán nản ngồi ở MacLaren's, anh và mấy người bạn thân cùng nhau vừa ngồi nghe nhạc vừa nghiêm túc suy nghĩ một chuyện. Jessica dẫn theo bạn trai là Lâm Chính tới, Lâm Chính tò mò hỏi: "Alan, cuối tuần rồi không hẹn hò gì hay sao mà lại đi bar? Bị bạn trai đá nhanh vậy à?"

Alan bực mình trừng Lâm Chính: "Lý Duy bận chuyện khai giảng, không rảnh." Ngoại trừ lúc làm việc anh gọi Lý Duy là David ra thì những khi riêng tư anh đều gọi thẳng tên cậu. Thừa dịp Jessica đi WC, Alan tranh thủ thời gian hỏi Lâm Chính vấn đề anh suy nghĩ này giờ: "A Chính, cậu nói thử xem, hẹn hò 3 lần là có thể tiến tới bước cuối cùng kia rồi phải không?"

Lâm Chính cố ý giả ngu: "Bước kia?"

Alan không vừa lòng nói: "Bớt nhắm đi!"

Lâm Chính cười ha ha. Đúng lúc đó, Denny cũng đến. Alan lại đem chuyện đó hỏi thêm một lần.

Denny khó hiểu chớp chớp mắt vài cái: "Cần gì 3 lần hẹn hò? Lần đầu là có thể lôi nhau lên giường rồi."

Alan cắn răng, hỏi cái tên Denny không tiết tháo này cũng như không. Anh quay sang Lâm Chính, Lâm Chính mỉm cười nói: "Bình thường thì là vậy. Nhưng mà bạn trai nhỏ của cậu coi bộ không phải người thoải mái."

Alan trầm nghĩ: còn không phải sao, nếu không thì anh đã chẳng phải xoắn xuýt chuyện này, đáng lẽ ngay tuần trước Lý Duy ở lại nhà anh đáng ra là đủ 3 lần rồi. Chẳng lẽ cái quy định ba lần hẹn hò này không đúng trong một vài trường hợp sao?

Lúc Jessica quay lại, Lâm Chính nhiều chuyện kể chuyện của Alan ra. Jessica nghiêm túc nói: "Sau 3 lần hẹn là có thể kiss rồi."

Lâm Chính và Denny nhìn vẻ mặt kinh ngạc chẳng hề mừng rỡ của Alan. Jessica cũng hiểu Alan là muốn làm tới cùng, cười ha ha. Cười xong, Lâm Chính an ủi vài câu: "Nam nữ với nam nam không giống nhau trong cái quy định 3 lần hẹn hò đó đâu."

Alan không thèm để ý đến bọn bạn bè xấu xa kia, bắt đầu tính toán xem làm cách nào để dắt con thỏ kia lên giường.

24. Chương 24: Phiền Muộn Của Bạo Long Và Tên Ngốc

6am chủ nhật, Alan lên đường đi tới câu lạc bộ golf nằm ở vùng ngoại thành. Lý Duy ở kí túc xá ngủ ngon lành.

7am, Alan đến sân bóng, gặp mặt với thân chủ cũ là giám đốc Lâm và bạn ông, cùng nhau ăn điểm tâm ở câu lạc bộ. Trên bàn ăn, Alan và bạn bè của giám đốc Lâm là giám đốc Phương thăm dò khả năng hợp tác của nhau. Lý Duy đang chép miệng tắc lưỡi, tiếp tục ngủ.

8am, Alan và mọi người cùng lên xe đến khu đánh bóng. Giám đốc Phương nói kỹ thuật của ông chưa tốt, vung gậy 9 lần mới đánh được. Giám đốc Lâm thì cười bảo trình độ của Alan rất cao, có thể hướng dẫn giám đốc Phương. Lý Duy trở mình, tiếp tục ngủ.

9am, Alan phát hiện kỹ thuật của giám đốc Phương không phải không tốt, mà là cực kỳ tệ hại, cả một tiếng mà có 2 quả. Lý Duy tỉnh dậy, ăn một bữa không tính là bữa sáng, chuẩn bị đi báo danh.

11am, đám Alan đã sớm mặc kệ, không hướng dẫn cho giám đốc Phương nữa, ngoài mặt cổ vũ, trong lòng lại gào thét: 'f*ck!!! Đánh cái em gái nhà ông, trong lúc ông đánh 9 trái thì người ta đã hơn 18 quả!'. Lý Duy đăng ký xong, trò chuyện với bạn bè về kỳ nghỉ hè của mình như thế nào.

12pm, 9 trái đầu khổ cuối cùng cũng đánh xong, giám đốc Phương rất vui vẻ, ý muốn lát sẽ nói chuyện với Alan sau. Alan kiềm nén tâm trạng vạn ngựa lao nhanh lại, khách khí nói hân hạnh. Một đám người cùng lên lên xe quay về nhà hàng của câu lạc bộ ăn trưa. Lý Duy ăn cơm trưa với đôi vợ chồng nhà Quách Vĩ Bằng tại một quán ăn.

1pm, trên bàn ăn giám đốc Phương chỉ nói chuyện golf mà không dă động gì đến chuyện hợp tác. Giám đốc Lâm cố ý giúp Alan tìm hiểu cụ thể vụ công ty in ấn của giám đốc Phương định thu mua một công ty nào đó, nhưng lại bị giám đốc Phương phớt lờ không để ý. Lý Duy trong lúc vừa ăn cơm vừa nói chuyện phiếm vô thức lấy cái móc khóa ra vuốt ve, bị ánh mắt sắc lẹm của Suzanne nhìn thấy, nhào tới tra khảo chuyện cậu với Alan hẹn hò. Suzanne tức tối Lý Duy đã giấu cô chuyện đó, kéo Quách Vĩ Bằng bỏ đi.

2:30pm, Alan tạm biệt cái đám trư mê golf đó ra, lên xe trở về nội thành. Lý Duy ở kí túc xá mặt mày buồn rầu. Một phút sau, Alan bị ức chế thành nội thương trò chuyện với Lý Duy đang tủi thân.

"Anh chưa bao giờ thấy tên nào chơi golf dở tệ như thế!"

"Hai người bọn họ bỏ em lại quán cơm, đi một mạch không hề quay lại."

Hai người ông nói gà - bà nói vịt trò chuyện với nhau, tới khi Alan xả xong hết, Lý Duy vẫn còn đang buồn tủi. Alan yên lặng lắng nghe Lý Duy nói.

Thế là Lý Duy kể cho anh nghe năm đó cậu đã giúp Quách Vĩ Bằng cứu sư tử Suzanne lớn hơn cậu 2 tuổi như thế nào. Sau khi cha Quách và mẹ Quách biết được chuyện tình cảm của họ, vô cùng ghét cô con dâu lớn hơn con trai mình 1 tuổi, ép 2 người phải chia tay, nghỉ đồng lần nghỉ lễ đều không cho Quách Vĩ Bằng ở lại Bắc Kinh, Lý Duy phải giúp 2 người yêu đương lén lút, sau nữa cậu còn phải đốc thúc Quách Vĩ Bằng học tập thật tốt để cùng thi đậu nghiên cứu sinh với Suzanne. Con trai thi đậu nghiên cứu sinh, cha Quách và mẹ Quách không thể ép Quách Vĩ Bằng về quê học, sau đó cũng từ từ chấp nhận Suzanne. Mấy năm gần đây cả ba người bọn họ như là 'Tam Kiềm Khách', thường xuyên đi chơi với nhau, dù 2 người kia có một thế giới riêng nhưng chưa bao giờ bỏ mặc Lý Duy như hôm nay.

"Chị ấy bảo em tự tìm bạn trai của mình đi." Lý Duy ngại ngùng không dám nói rõ ràng nguyên văn câu nói của Suzanne 'Bà chủ, phiền người hãy đi tìm ông chủ, chúng tôi không có khả năng hầu hạ người.'

Alan hỏi: "Sao em không nói cho cô ấy biết?"

Lý Duy ấp úng không thể nói ra lí do: "Em sợ họ có thái độ khác với quan hệ của anh và em, vì anh là ông chủ của em và họ...Đại khái là như vậy."

"Dù Suzanne cũng là đồng nghiệp của em, nhưng hai người lại là bạn tốt, em không nên giấu cô ấy, giải thích cho cô ấy hiểu đi, cô ấy sẽ tha thứ."

Lý Duy chán nản, thất vọng nói lát nữa sẽ gọi cho Suzanne. Alan trấn an cậu một hồi, hẹn cậu lát nữa sẽ cùng nhau ăn cơm.

Nửa tiếng trôi qua, Alan vẫn đang trên đường, Lý Duy phấn khởi vì Suzanne cuối cùng cũng chịu nghe điện thoại của cậu, còn hẹn cùng nhau ăn cơm, nghe cậu giải thích. Lý Duy áy náy báo cậu không thể đi ăn cùng

Alan, Alan cười nói không sao, vốn định vừa ăn vừa an ủi cậu, nhưng chỉ có người buộc chuông mới tháo được chuông, anh cũng vui vẻ khi thấy Lý Duy giải hòa cùng bạn bè, mặc dù bản thân anh bị leo cây.

Buổi tối, ba người vừa thấy mặt nhau Quách Vĩ Bằng lập tức giơ cánh tay bị nhéo ra, đau khổ nói: "Bạn tốt, vì giúp cậu giấu giếm mà tôi bị San San nhéo cả buổi."

Lý Duy vội vàng xin lỗi, xấu hổ đem phiền muộn của mình nói cho Suzanne nghe. Suzanne nghe xong đập bàn: "Cậu có xem tôi là bạn không? Làm vậy lỡ anh ta nghĩ tôi có thành kiến với cậu thì sao?"

Bị xét xử xong, Lý Duy lại bị ép phải kể rõ ràng cậu và Alan đã hẹn hò với nhau thế nào. Suzanne rất nhanh đã quên mất nỗi đau khổ bị giấu giếm, phần khởi tìm hiểu chuyện riêng tư của ông chủ khiến Lý Duy không biết làm sao, rồi sau đó không dám giấu gì, giải thích cho họ hiểu lời đồn phong lưu của Alan.

Thỏa mãn lòng hiếu kỳ xong, Suzanne thẳng thắn nói: "Tiểu Duy, yêu ông chủ sẽ bị đồng nghiệp nói này nói nọ. Nhưng em không cần lo lắng, bản thân mình thích là được, quan tâm người khác làm gì." Không đợi Lý Duy cảm ơn, cô nói tiếp: "Thật ra, chị có nghe trong công ty đồn Jessica để ý em."

Lý Duy giật mình, vội vàng kể ra sự thật. Suzanne lại cười nói đúng là tung hỏa mù, còn nói cô có thể giúp cậu đem lời đồn về Jessica truyền bá rộng rãi thêm một chút để người khác bớt chú ý đến cậu và Alan. Lý Duy liên tục từ chối, cậu không muốn kéo theo Jessica xuống vũng bùn. Cuối cùng ba người cũng cười nói với nhau như thường ngày.

Ăn cơm xong, Lý Duy thấy thoải mái hơn rất nhiều, nghĩ nghĩ một lúc, quyết định gọi về nhà, nói cho mẹ cậu biết chuyện tình cảm của mình. Lúc trước cậu có hiểu lầm nên nói xấu Alan với mẹ, vì vậy sợ mẹ mình sẽ không chấp nhận 'tên xấu kia' kia.

Thật sự là sau khi mẹ cậu biết, rất lo lắng nói: "Tiểu Duy, con nên nghĩ kĩ lại, con thật sự thích loại người đó sao? Tính cách không nói, ngay cả cách sống cũng không đáng hoàng, sau này con sẽ khổ."

Lý Duy vừa ngại vừa hối hận: "Mẹ, lúc trước là do con hiểu lầm anh ấy, sau này con đã hiểu rõ mọi chuyện, anh ấy không phải người như thế." Cậu kể thật nhiều ưu điểm của Alan cho mẹ nghe, có lẽ mẹ cậu vẫn còn hơi lo lắng nhưng cũng không phản đối, lần nữa căn dặn Lý Duy phải thăm dò cách sống của người kia thật kỹ. Cúp điện thoại, Lý Duy nghĩ, haizz, đúng là tự lấy đá đập chân mình.

Sau khai giảng, Lý Duy chỉ có thể đến Smith & Miller thực tập 3 ngày một tuần, thứ hai, thứ tư và thứ năm. Thu Phong bởi vì thái độ với công việc không tốt nên bị sa thải, Hạ Vân được ở lại. Lúc Thu Phong đi còn trách móc, chỉ cây dâu mắng cây hòe nói Lý Duy và Hạ Vân bỏ mộng Jessica và Alex nên được ở lại tiếp tục thực tập. Lý Duy giờ mới thấu hiểu Suzanne nói không sai, cậu chỉ mắc kẹt không thêm để ý.

Sáng thứ ba, công ty tổ chức cuộc họp các quản lý theo quy định. Ngoài dự kiến của Alan, Ngụy Thiên cũng tham gia cuộc họp. Lão Cát giả vờ cười, báo cho mọi người biết trụ sở chính quyết định lập một tổ mới ở Bắc Kinh, tổ tổ tụng, chức quản lý sẽ do quản lý của tổ ở chi nhánh Hồng Kông là Ngụy Thiên đảm nhận, thông báo tuyển dụng thêm nhân viên. Tương lai trong vòng nửa năm, Ngụy Thiên sẽ có nửa thời gian làm việc ở Bắc Kinh. Alan nhìn Ngụy Thiên, không biết sau khi Denny nghe được tin này thì có co giò xin về Mỹ không.

Tiếp theo lão Cát thông báo Louis và Alan được đề cử lên quản lý cao cấp. Những quản lý khác cũng đã biết chút ít về việc này qua các tin đồn, giờ lập tức công khai chúc mừng. Đương nhiên, có người thật lòng, có người trong lòng không phục. Trước khi cuộc họp kết thúc, lão Cát đột nhiên làm khó dễ: "Dạo gần đây nghe truyền thông đưa tin 2 đại cổ đông của công ty AB đang muốn tách ra, coi chừng là chuyện lớn. Alan, tôi nhớ trước kia cậu phụ trách hạng mục sáp nhập của công ty AB."

Alan mỉm cười, lướt nhìn ông nói: "Đúng vậy, là hạng mục tôi đã hoàn thành 2 năm trước. Truyền thông nói quá rồi, hai cổ đông ấy không có xích mích gì cả. Hiện tại Ngụy Thiên đang xử lý tranh chấp của hai bên."

Một quản lý khác cố ý nói: "Nghe nói là vì năm đó có sơ sẩy trong chuyện sáp nhập. Chuyện này mà bị đồn ra ngoài sẽ không tốt cho chúng ta đâu."

Alan phản đối: "Vấn đề không phải tại chúng ta, tôi không nghĩ là sẽ có nhiều tổn thất."

Ngụy Thiên nói đỡ: "Hai cổ đông của công ty AB cũng không có ý muốn rút hẳn cổ phần ra, chúng tôi sẽ thương lượng với đôi bên, tìm ra phương án giải quyết vừa lòng cả hai."

Lão Cát tỏ vẻ lo lắng nói: "Không phải trách nhiệm của chúng ta là tốt rồi. Nhưng tôi thấy vẫn phải báo cáo lại cho trụ sở ở bên Mỹ, lỡ có chuyện gì không hay, vẫn có biện pháp đối phó."

Alan sao không biết bụng dạ ông ta khó lường, anh không muốn phí lời tốn nước bọt với lão già này, hơi mất kiên nhẫn nói: "Nếu ông cảm thấy cần thiết thì tùy ý."

Không lâu sau, lão Cát liền gửi email báo cáo sang Mỹ, còn gửi bản sao cho cả Alan và Ngụy Thiên, ý muốn nói ông ta không hề chơi xấu gì, mà chỉ giống như câu 'đề phòng bất trắc'. Trong email cố ý phóng đại tầm ảnh hưởng của vụ kia, còn ám chỉ nguồn gốc là bởi hạng mục sáp nhập công ty AB năm đó do Alan phụ trách có sơ xuất.

Alan xem xong, cười khinh khỉnh, gửi email cho Denny, thuận miệng tốt bụng báo cho Denny biết chuyện của Ngụy Thiên. Denny không trả lời, mà là vội vàng chạy sang phòng Alan đóng cửa lại, đen mặt nói: "Sao cậu không nói sớm cho tôi biết Ngụy Thiên muốn đến Bắc Kinh?"

Alan hỏi vặn lại: "Tôi mới vừa biết đây thôi. Cậu là hội viên hội đồng quản trị, đáng lẽ cậu phải biết sớm hơn tôi chứ?"

"Cậu phải biết rằng tôi rất ít xem những thông báo linh tinh của hội đồng quản trị!"

Alan nhún vai: "Tôi có cách gì đây. Anh ta muốn đến sẽ đến, cậu đừng tùy tiện để bị kéo lên giường là tốt rồi."

Denny chán nản. Ngụy Thiên đứng bên ngoài gõ gõ cửa, đẩy cửa vào, mập mờ chào Denny một tiếng. Denny ngay cả liếc anh ta một cái cũng không thèm, xoay người bỏ đi. Ngụy Thiên đã quen thói không được tự nhiên của Denny, cười cười, nói với Alan: "Xem ra lão Cát có ý kéo chân cậu rồi. Tôi sẽ trả lời sang Mỹ nói chúng ta đang cố gắng giải quyết tranh chấp của họ, việc này sẽ không có ảnh hưởng gì lớn."

Alan nói cảm ơn: "Ngược lại ông ta nhắc nhở tôi nên đề phòng, tránh để người ngoài nói lung tung."

Ngụy Thiên đảo mắt: "Tôi nghĩ cậu bận chuẩn bị cho vụ đề cử quản lý cao cấp rồi, chuyện này nên để người khác làm."

Alan tự nhiên biết rõ 'người khác' mà Ngụy Thiên ám chỉ là ai, bộ dáng chảnh sao cả nói: "Nếu anh mời được thì tốt."

Ngụy Thiên đối với Denny mỗi lần xuống giường là vô tình cũng không biết làm sao, nghiêm mặt xin Alan: "Mỗi lời tốt đẹp của cậu đều có ích hơn so với tôi."

Alan chỉ cười cười không nói gì, đánh giá Ngụy Thiên từ trên xuống dưới. Thừa nhận Denny không hề muốn bị bó buộc bởi tình cảm, còn gu ăn mặc của Ngụy Thiên phải nói rất thâm, caravat dài không hề hợp với âu phục, áo quá dài khiến chân anh ta càng ngắn và to ra, đôi giày to thùng nặng nề, một chút tinh anh của giới luật sư cũng không có.

Alan thâm đấu tranh cả buổi mới nói: "Tôi thấy bộ âu phục của anh không hợp lắm. Để tôi giới thiệu cho anh một nhà thiết kế cao cấp, thiết kế cũng không tệ, nhất định sẽ giúp anh thay đổi hình dạng."

Ngụy Thiên khó hiểu nói: "Thì có quan hệ gì tới âu phục của tôi?"

Alan chỉ cười không nói gì. Ngụy Thiên hiểu ra chút chút, nhận danh thiếp mà Alan đưa, tìm thư ký giúp anh ta hẹn trước.

25. Chương 25: Hương Cảng Và Bắc Kinh Khác Múi Giờ Sao?

Qua vài ngày, Ngụy Thiên mặc bộ đồ mới gọn gàng hơn đến công ty, cố ý chạy vào phòng Alan khoe: "Thế nào?"

Alan nhìn trái nhìn phải, không biết phải nói sao cho tốt, quần áo rõ ràng là hàng cao cấp, giày da vừa to vừa nặng đã đổi thành một đôi giày thời trang, nhưng những thứ đó ở trên người Ngụy Thiên lại có cảm giác kỳ cục. Alan miễn cưỡng nói: "Quần áo không tệ."

"Có thể không đẹp sao, một bộ này bằng mười lần những bộ thường kia của tôi." Ngụy Thiên cảm khái: "Cái tên nhà thiết kế như muốn ăn thịt người. Có cần tôi nói trắng ra là dù mặc gì tôi vẫn vậy không?"

Trong lòng Alan cảm thấy buồn nôn, dù là cửa hàng lớn đa dạng về hàng hóa hay là hàng cao cấp đi nữa, mặc lên người anh ta quả thật không khác chút nào.

Ngụy Thiên cho rằng đây là lời khen Alan dành cho anh ta, tràn đầy tự tin mà thông thả khoan thai đi tới trước mặt Denny.

Denny liếc nhìn anh ta: "Cửa hàng của Marc?" Ngụy Thiên đắc ý gật đầu, tên nhà thiết kế công nhận là rất nổi tiếng.

"Tàn tạ."

Ngụy Thiên bị đả kích nhìn chằm chằm Denny, thật sự muốn kéo cái tên nông cạn trông mặt mà bắt hình dong này vào phòng làm cho một trận.

Sau đó Alan nhận được điện thoại từ Marc. Marc gào thét: "Alan, anh có ý gì hả, giới thiệu cho tôi một khách hàng xấu như vậy? Đối với những tác phẩm của tôi là một sự nhục nhã!"

Alan dở khóc dở cười, không ngờ cái tên nhà thiết kế ảo lả này cũng là một kẻ trọng sắc. Anh rất không đồng tình nói: "Khách hàng chứ không phải người yêu, kén cá chọn canh làm gì, hơn nữa không phải cậu đã bán cho anh ta rồi sao?"

"Đồ tôi bán cho anh ta là đồ do thợ làm, không phải tác phẩm của tôi. Tôi không bao giờ chà đạp những bản thiết kế bảo bối của mình đâu."

"Tôi nói anh ta ăn mặc kỳ cục không vừa người. Cậu không thể giúp anh ta chọn mấy bộ vừa vặn hơn sao?"

"Quần áo trong tiệm tôi là size dành cho người bình thường, đáng người không đẹp thì đừng trách quần áo!"

Cuối cùng Alan phải hứa rằng sau này sẽ không giới thiệu những khách hàng xấu như thế đến cửa tiệm nữa, Marc mới chịu cúp điện thoại tha cho anh. Alan tự cảm thấy may mắn vì mình vừa cao ráo vừa đẹp trai, nếu không anh đã chẳng thể làm bạn được với luật sư Denny này, cũng không tìm được một nhà thiết kế có tay nghề cao.

Tự kỷ xong, Alan chợt nhớ đến người yêu đã vài ngày không gặp. Từ sau khi Lý Duy khai giảng, số lần gặp mặt nhau của hai người ít hẳn đi. Tuần trước, công việc của cả hai đều không làm xuể, cuối tuần cũng không thể gặp nhau. Hôm qua anh họp từ sáng đến tối, hôm nay là thứ ba, Lý Duy bận học không tới công ty. Alan thở dài, nhìn cây xương rồng tròn tròn, lại thấy trước chậu xương rồng có vài viên chocolate kisses. Ngày hôm qua Lý Duy thừa dịp tan ca không còn ai đã lên vào phòng Alan để lại. Alan cầm một viên chocolate, giật giấy gói màu đỏ sậm bên ngoài ra, bỏ viên chocolate vào miệng nhai từ từ, nụ cười từ trong lòng lan đến trên mặt.

Thứ tư Lý Duy đi làm. Hôm nay hai người vẫn không có nhiều cơ hội trò chuyện với nhau, nhưng cả hai đều biết người kia đang ở gần mình nên trong lòng càng an tâm hơn so với ngày thường. Khuôn mặt tròn tròn - hồng hồng như bánh bao càng ngày càng đáng yêu. Còn bạo long cả người bốc màu đỏ tự nhủ mình: 'Alan, nhin xuống, cảm rút xuống rồi'. Người không biết chuyện gì xì xào bàn tán: 'dây thần kinh trên mặt ông chủ có vấn đề sao?' Lúc Alan đối xử với một luật sư phạm sai lầm, luật sư kia xem chút nữa bị dọa cho khóc, bộ ông chủ muốn chiến cô lên sao.

Lúc tan ca, Alan gọi Lý Duy vào phòng nói: "Anh phải đi công tác ở Hồng Kông 2 ngày, tối thứ 6 về. Cuối tuần này em có dự tính gì không?"

Lý Duy lắc đầu, Alan lấy một chiếc chìa khóa và một tấm thẻ từ trong ngăn kéo ra đưa cho Lý Duy: "Đây là thẻ ra vào và chìa khóa nhà anh. Cuối tuần đến nhà anh đi."

Lý Duy có hơi xúc động, cậu nghĩ Alan giao chìa khóa cho cậu nghĩa là quan hệ của hai người đã tiến thêm một bậc, thế là vui vẻ phần khởi nhận chìa khóa: "Khi nào em đến được?"

"Tối thứ 6 được không? Chuyến bay của anh có chút trễ, về tới nhà chắc cũng 11 giờ."

"Em chờ anh."

Alan nở nụ cười, cười đến mờ ám. Lý Duy đỏ mặt, đang vui vẻ đột nhiên nhớ tới rất nhiều bạn bè của Alan cũng có chìa khóa nhà anh. Nhớ đến đó, cậu không vui nữa, do dự nói: "Có phải anh giao chìa khóa nhà cho rất nhiều người không?"

"Anh chỉ giao cho Denny và Lâm Chính để phòng khi có chuyện khẩn cấp. Lâm Chính rất ít khi xài, Denny thì anh đã dặn rồi, sau này tới nhà anh phải báo trước, phải nhấn chuông cửa nữa." Alan dừng một chút, buồn cười nói: "Cậu ấy còn nói cứ sợ nhầm với cái thời đại học hay về kí túc xá của bạn qua đêm, bảo nếu có em ở nhà anh thì nên treo một cái cà vạt ở cửa ra vào để cậu ấy không tùy tiện xông vào."

Lý Duy không biết nói sao, cậu không muốn trực tiếp gặp mặt Denny.

Lúc Alan đi công tác, anh vẫn giữ nguyên thói quen mỗi ngày gọi cho Lý Duy ít nhất 2 lần. Lúc anh không ở công ty, nhiều người đồn vụ sáp nhập công ty AB gây ra chuyện lớn, Alan rất có thể sẽ bị hủy tư cách tham gia đề cử. Lý Duy có chút lo lắng hỏi Alan, Alan nói cho cậu biết chuyện cũng bình thường. Anh và Ngụy Thiên giúp công ty AB tìm một đối tác giải quyết vấn đề tài chính của họ, hai cổ đông chấp nhận hòa giải, giới truyền thông cũng lắng dần, số tiền mua bán của công ty đó đa phần cho chi phí luật sư, trụ sở bên Mỹ biết được rất vui vẻ, lão Cát lại uống công một phen tính toán.

Nghe Alan thoải mái nói, Lý Duy vừa sùng bái vừa thấy thích. Cậu yêu chết người đàn ông gặp chuyện lớn cũng không sợ này, chuyện phiền toái gì cũng không thành vấn đề với anh, cũng cực kỳ yêu cái tính lúc bị những chuyện vặt chọc bực mình sẽ xù lông cằn nhằn liên miên không dứt giống hệt trẻ con. Cậu hoàn toàn hiểu đây là cách giải tỏa áp lực công việc của Alan, cậu thích nghe anh càu nhàu, vuốt ve tâm trạng anh. Trước đây, lúc Alan dạy dỗ những người làm sai, đem những chuyện mệt mỏi trong lòng mình phun hết ra nhưng tâm trạng cũng không chuyển biến tốt. Nhưng nếu càu nhàu với Lý Duy, dù người kia chỉ cười khề một tiếng là anh đã thấy an tâm, rất nhanh tâm trạng lại ổn định.

Tối thứ 6, lần đầu tiên Lý Duy dùng chìa khóa mở cửa nhà Alan ra, không hiểu sao lại thấy vui vẻ. Cậu cảm giác ngôi nhà này lần chủ nhân của nó đều rộng mở chào đón cậu. Cậu thông thả đi thăm lại từng căn phòng, đứng ngây ngốc trong phòng ngủ của Alan một hồi, nhìn cái này rồi nhìn cái kia, cười đến vô cùng vui vẻ.

Sau khi tắm xong, Lý Duy thông thả nằm trên salon xem tivi. Trên bàn trà đủ loại đồ ăn vặt, có lẽ Alan sợ cậu vào tới nhà cảm thấy đói bụng tìm không được đồ ăn nên cố ý chuẩn bị. Lý Duy tùy ý chuyển kênh, vừa ăn vừa chờ Alan.

Nửa đêm, cuối cùng Alan cũng về đến, mở cửa nhà ra liền thấy Lý Duy cười hi hi chào đón anh, giúp anh cất cặp máy tính. Alan ngẩng nhìn Lý Duy đang mặc bộ đồ ngủ màu lam, trên áo có in hình vẽ mấy chú thỏ. Anh nhin không được cười ha ha: "Áo ngủ của em nhìn đáng yêu thật."

Lý Duy gãi gãi đầu, ngượng ngùng nói: "Mẹ em mua đấy." Alan còn khen mẹ Lý Duy mua thật khéo. Lý Duy nghĩ không biết có nên đem mấy lời này nói cho mẹ cậu nghe không.

Alan hôn cậu trai đáng yêu này một cái, nói: "Anh đi tắm cái đã." Lý Duy 'ừm' một tiếng, ngồi lại trên ghế salon tiếp tục xem tivi. Đêm đã khuya, cậu cảm thấy mệt, nhưng vẫn muốn chúc Alan ngủ ngon rồi mới đi ngủ.

Tắm rửa xong, Alan cầm khăn lông lau tóc đi tới. Thấy Lý Duy ngáp liên tục, Alan cười cười nói: "Mệt sao? Vậy đi ngủ đi."

Lý Duy trả lời được, chúc anh ngủ ngon, đứng dậy, theo thói quen vào khách phòng. Alan trơ mắt nhìn cậu đóng cửa khách phòng, vô cùng hối hận đã không giữ cậu lại. Sau khi về phòng, Alan nằm trên giường xoay qua xoay lại không ngủ được, cuối cùng không từ bỏ ý định, đứng lên, ra gõ cửa khách phòng.

Lý Duy ngồi dậy, mơ mơ - màng màng nói: "Vào đi."

Alan đẩy cửa vào, đáng thương nói: "Anh bị lệch múi giờ, không ngủ được."

Lý Duy nghi ngờ hỏi: "Hồng Kông với Bắc Kinh khác múi giờ sao?"

Alan cứng họng, suy nghĩ một chút rồi nói: "Có khu vực lệch." Nói xong, hai người nhìn nhau cười.

Alan ra ngoài, không biết xấu hổ nói: "Em sang ngủ với anh đi. Có người ở bên cạnh, anh dễ ngủ hơn." Lý Duy thầm cười Alan lấy cớ sút sẹo, nhưng không từ chối, ngoan ngoãn bước xuống giường theo Alan về phòng ngủ của anh.

26. Chương 26: Sĩ Khả Dâm Bất Khả Nhục!

Cửa sổ phòng Alan mở toang, gió đêm ulla vào có chút lạnh. Lý Duy run run bỏ dép lê, vội vàng chui vào trong ổ chăn, bọc kín cả người.

Alan thích thú nhìn một loạt động tác của cậu, cười đến càng ngày càng mờ ám: "Lên giường vội vậy?"

Lý Duy then quá hóa giận: "Phòng anh lạnh quá."

Alan cười to tới trước cửa sổ, kéo cánh cửa lại, chỉ chừa một khe hở nhỏ để thông khí.

Trong ổ chăn vẫn còn nhiệt độ cơ thể của Alan, vừa ấm áp vừa quen thuộc. Lý Duy cảm giác như có một dòng nước ấm chọt dâng trào trong người, tâm như chú nai chạy loạn, khuôn mặt bắt đầu nóng ran, mặt mũi cũng bết đi vài phần. Yêu nhau hơn một tháng, hai người ôm ấp hôn sở cũng đã làm không ít, nhưng ngủ chung một giường... Lý Duy không thể không biết xấu hổ mà nghĩ tiếp được nữa, ngượng ngùng vùi mặt vào trong gối.

Alan trở lại giường, nằm xuống cạnh Lý Duy. Anh giật cái mền đang bị Lý Duy cuốn chặt ra, chui vào trong ôm Lý Duy vào trong ngực thật chặt. Alan cảm giác được cái người nằm trong lòng anh đang run nhè nhẹ, khẽ cười, kéo khuôn mặt đỏ lừ của Lý Duy ra trước mặt mình, nhìn thẳng vào đôi mắt vừa sáng vừa then, ngón trỏ ma sát mặt cậu, lấy giọng điệu không cho phản đối nói: "Cho anh hôn chúc ngủ ngon một cái." Vừa dứt lời, không đợi Lý Duy trả lời được hay không đã chụp lấy môi cậu.

Nói là hôn chúc ngủ ngon nhưng lại không phải hôn nhẹ giống như lúc trước. Alan liếm mút môi cậu, tìm mọi cách để đùa giỡn với chiếc lưỡi của Lý Duy, còn dẫn đường đem đầu lưỡi ngượng ngùng của Lý Duy len vào trong miệng anh, rồi lại đùa thêm chút nữa, mãi cho đến khi tim Lý Duy đập thật nhanh, hít thở dồn dập.

Lý Duy ngẫm thấy không ổn, nếu cứ hôn như vậy nữa thì sẽ không đảm bảo mà súng lên cò mất. Cậu cố lảng tránh nụ hôn của Alan, giọng đứt quãng nói: "Ha... không, không còn sớm, nên... ha... ha... nên đi ngủ."

Alan không để ý mà hôn thêm vài cái, chơi xấu nói: "Em cứ ngủ đi, anh ở chỗ khác múi giờ quen rồi, không ngủ được, tìm chuyện khác làm cũng được."

Lý Duy vừa bực vừa buồn cười: "Anh như vậy em không thể nào ngủ được."

Alan dừng lại, mở to hai mắt sáng quắc nhìn Lý Duy: "Em cũng không ngủ được, vậy chúng ta tìm chuyện gì đó làm đi?"

Mặt Lý Duy đỏ tới mang tai: "Em muốn ngủ." Dứt lời, xoay người đưa lưng về phía Alan, giả bộ ngủ. Alan không hề nản lòng, cười hì hì ôm chặt Lý Duy từ phía sau, tay không thành thật từ bên dưới luồn vào áo ngủ, đặt tay lên bụng cậu. Lý Duy cứng đờ người, định hỏi có chuyện gì lại nghe Alan nhẹ nhàng nói: "Anh chỉ ôm một cái, không làm gì hết." Nói xong người càng nhích lại gần Lý Duy.

Lý Duy điên cuồng gào thét trong lòng, không làm gì sao, vậy anh còn lấy thứ đang cứng ngắc đó cọ vào mông em làm gì. Cậu thở dài, mặc kệ, đã nằm cùng một giường, chuyện kia cũng chỉ là sớm hay muộn, mặt nhăn mày nhíu mãi cũng không phải đàn ông. Nghĩ vậy, cậu xoay người lại thật mạnh, mắt to mắt nhỏ trừng Alan một hồi, nhỏ giọng nói: "Muốn làm gì thì làm đi."

Alan vừa vui vẻ vừa ngạc nhiên, anh không ngờ Lý Duy tự đứng lại thẳng thẳng như thế, có hơi không tin hỏi lại: "Có thể chứ?"

Lý Duy tức giận nói: "Nếu như không thể, đêm nay em sẽ ngủ yên được sao?" Cậu dùng giọng điệu hung dữ để che lấp then thừng, nhưng âm thanh lại mềm nhũn, không hề có sức uy hiếp.

Alan kích động một cước đá văng chăn gối, hai ba cái đã lột sạch hai người. Alan không mặc gì thoải mái ngắm nhìn Lý Duy cả người cũng trơn bóng, hưng phấn vừa hôn vừa vuốt ve. Lý Duy cả người trơn nhẵn ngưỡng ngừng lấy tay che mắt, từ khe hở của kẽ tay lên nhìn thân thể của Alan, cậu rất khao khát cái vóc dáng vô cùng đẹp này, lấy tay còn lại sờ cơ ngực Alan, cảm thấy thật thích, lại sờ sờ thêm.

Cả người Lý Duy đỏ bừng giống như con tôm luộc. Alan yêu thích vuốt ve khắp nơi, vừa xoa vừa hôn, rất nhanh đã khiến cho Lý Duy ý loạn mê tình, thấp giọng rên rỉ. Alan hôn thẳng một đường xuống phía dưới, tiểu Duy be bé đã sớm hưng phấn bắt đầu ưỡn cao người. Alan mỉm cười dùng tay gầy vài cái: "Nhóc, chúng ta lại gặp nhau, lần này không được phun nước tiểu lên người anh đây. Nhưng cái khác thì được."

Lý Duy cực kỳ xấu hổ, muốn khép chân lại nhưng bị người kia tách ra. Alan vừa trêu chọc thẳng nhóc của cậu vừa kéo tay Lý Duy cầm chặt cái bên dưới của anh. Hơi nóng từ thứ đó theo lòng bàn tay của Lý Duy chậm rãi lan ra, đầu óc cậu lập tức mụ mị. Alan đè chân cậu, từ trong ngăn kéo tủ đầu giường lấy ra chai bôi trơn, chậm rãi khuếch trương cho Lý Duy.

Cuối cùng Alan cũng tiến vào trong cơ thể Lý Duy, bị khoái cảm mãnh liệt đánh ập lên, anh không nhịn được thở nhẹ thành tiếng. Lý Duy cảm thấy có chút đau, cổ nhú mào cắn môi chịu đựng. Alan kéo cánh tay che mặt của Lý Duy ra, uyển chuyển đùa giỡn với môi lưỡi của cậu. Đợi đến khi Lý Duy thích ứng được, hai người nhìn sâu vào trong mắt nhau, Alan bắt đầu dùng sức mạnh hơn.

Alan đâm rút hơn 10 lần, đột nhiên dừng lại, cúi người xuống, ngậm lấy vành tai mẫn cảm của Lý Duy, mê hoặc nói: "Nói 'f*ck me' "

Lý Duy bị trêu chọc đến toàn thân run rẩy, nhưng không khuất phục nói: "Không nói."

"Lúc trước không phải chưa từng nói. Chẳng lẽ em quên rồi?"

Lý Duy tức giận: "Đó là nói nhảm!"

Alan cố ý đâm rút thật chậm hai lần rồi dừng lại. Lý Duy không chịu được nên vặn vẹo người, tay đưa xuống dưới muốn tự mình động thủ.

Alan bắt lấy tay cậu, đè lên trên gối: "Không nói sẽ không cho em ra." Lý Duy vừa tức vừa thẹn, đỏ mặt trừng anh.

Alan thở dài, thỏa hiệp nói: "Được rồi, nói tương tự vậy cũng được."

Lý Duy càng không chịu, sỉ vả đâm bất khả nhục, cậu vừa giãy giụa vừa nói: "Không nói là không nói, nếu anh còn ép em thì anh f*ck yourself luôn đi." Giãy giụa thoát được một tay, cậu vô ý vung tay lung tung, thế mà lại vừa vặn đánh trúng mông Alan. Một âm thanh lạnh lạnh vang lên khiến cả hai đều ngơ ngác.

Một giây sau, Lý Duy vừa xấu hổ vừa giận dữ nắm chặt gối đè lên mặt mình. Alan cố nhịn cười, kéo gối ra khỏi mặt Lý Duy để cậu không bị chết vì ngạt thở.

Lý Duy vừa xấu hổ vừa tức giận, giọng rầu rĩ phát ra từ gối: "Anh mặc kệ em!"

"Có gì phải thẹn. Em thích thì cứ đánh thêm vài cái, anh rất hào phóng."

"Anh đừng nói chuyện với em!"

"Nếu em áy náy, vậy anh đánh mông em lại một cái coi như huê."

"Không!"

"Ồ, mông em đàn hồi tốt thật, néo thoải mái giống như mặt em vậy."

"Câm miệng!"

"Có muốn xoa của anh không?"

...

Đêm đầu tiên của hai người cứ diễn ra như vậy, một người vô cùng ngượng ngùng cũng cảm nhận được khoái cảm, một tên cực kỳ vô sỉ cũng thích thú. Sau nhiều màn mây mưa, Alan vô cùng thỏa mãn về cả thể xác lẫn tinh thần nghe lời Lý Duy dừng lại. Lý Duy bị làm đến nổi ngay cả chút hơi tàn để mắng Alan là cầm thú cũng không có.

Alan ân cần ôm Lý Duy đi tắm rửa. Trong lúc tắm cho cậu cũng không thể không chiếm lợi thế, Lý Duy đành cam lòng chịu nhấm mắt, mặc kệ Alan làm gì thì làm, dù sao được người khác phục vụ cũng rất thoải mái. Tắm xong, hai người lười đổi drap giường nên Alan ôm Lý Duy vào khách phòng ngủ. Lần này anh thật sự an phận theo câu 'chỉ ôm một cái, không làm gì hết'.

27. Chương 27: Một Nửa Sống Chung

Sáng ngày hôm sau, Lý Duy bị âm thanh gõ bàn phím lạch tạch đánh thức. Cậu dụi dụi mắt, im lặng nhìn Alan tràn đầy sinh lực ôm máy tính ngồi trên giường làm việc.

Alan thấy Lý Duy tỉnh, nhếch miệng cười, để máy tính lên tủ đầu giường, xoay người ôm cậu, cúi đầu hôn cậu một cái: "Dậy rồi?"

Lý Duy lười biếng cọ cọ mặt Alan, híp mắt nói: "Anh ra ngoài làm việc được không? Em còn muốn ngủ một chút."

Alan cắn nhẹ lên chóp mũi người yêu, vừa tiếc nuối vừa nuông chiều nói: "Anh không muốn em tỉnh dậy sẽ không thấy anh bên cạnh. Được rồi, ngủ tiếp đi. Anh tới phòng sách làm việc, em ngủ đủ rồi thì gọi anh."

Dứt lời, Alan khẽ bước ra ngoài, không đóng cửa phòng ngủ, anh sợ lúc anh bên ngoài sẽ không nghe tiếng Lý Duy gọi. Qua nửa giờ, Lý Duy bị Alan lớn tiếng đánh thức. Alan đang nghe điện thoại của một vị luật sư bất hạnh ngày nghỉ còn phải tăng ca. Lý Duy mệt mỏi đứng lên, đóng cửa phòng lại, leo lên giường tiếp tục ngủ. Alan nghe tiếng đóng cửa, từ trong phòng sách đi ra nhìn, khẽ cười, tự giác hạ giọng tiếp tục cùng vị luật sư bất hạnh kia bàn bạc công việc, giọng điệu thoảng có hơi mềm mại đi không ít, thiếu chút nữa làm người kia buồn nôn tới chết.

Trưa, Lý Duy tỉnh dậy vì đói, vừa mở mắt liền thấy Alan đứng ở đầu giường nhìn cậu với ánh mắt lo lắng. Vừa thấy Lý Duy tỉnh dậy, Alan vội vàng dìu cậu ngồi dậy, ân cần hỏi: "Em không khỏe ở đâu sao?"

Lý Duy nhăn người, lắc đầu nói: "Đói bụng."

"Chỉ có đói bụng, còn những chỗ khác không có khó chịu sao?"

Lý Duy đỏ mặt, nhỏ giọng nói: "Cũng tạm." Chỗ khó nói có hơi sưng lên đau đau, nhưng cũng không đến nỗi khó chịu, dù sao thì Alan cũng đã giúp cậu bôi thuốc mỡ.

Alan trưng vẻ kỳ quái nhìn Lý Duy: "Không khó chịu sao ngủ lâu vậy? Anh còn tưởng tối qua làm em mệt đến chết. Tuổi còn trẻ, thể lực sao kém vậy? Sau này phải tăng cường rèn luyện thể lực."

Lý Duy xấu hổ nói: "Anh chiếm được lợi thế còn khoe mẽ! Lăn qua lăn lại cả đêm cũng cho người ta ngủ lấy sức sao?"

Alan dụ dỗ nói: "Được rồi, được rồi. Cơm trưa đã chuẩn bị xong, rửa mặt đi rồi ăn."

"Anh nấu sao?" Hai mắt Lý Duy phát ra ánh sáng, đây có gọi là bữa trưa của tình yêu không.

"Đương nhiên không phải. Là thức ăn bên ngoài. Anh nghĩ em tỉnh dậy sẽ kêu đói nên gọi sẵn đồ ăn. Vừa mới đưa tới không bao lâu, vẫn còn nóng."

Dù có chút tiếc nuối vì không phải tự tay Alan làm, nhưng Lý Duy vẫn bị anh làm cho cảm động, không so đo lên án anh mặt dày vô sỉ nữa.

Ăn cơm xong, Lý Duy ngồi phịch trên ghế salon than ăn quá no. Alan cười mắng cậu ăn quá nhanh, giúp cậu xoa xoa bụng, bỗng nhiên nói: "Em chuyển tới đây ở đi, tiện đi làm."

Lý Duy do dự nói: "Nhưng đi học lại bất tiện."

"Vậy khi nào em không đi học thì tới đây."

"Không được, cuối tuần em không tới được, phải đi học, học kỳ này có ba môn sắp kết thúc, còn phải chuẩn bị đề tài báo cáo, phải đi thư viện tìm tài liệu..."

Alan khó chịu nhíu mày. Lý Duy lấy lòng vuốt vuốt lên cái trán đang nhăn lại của anh, thương lượng: "Mỗi tuần tới một lần được không?"

"Không, quá ít. Thứ tư và thứ năm không phải em không đi học hay sao? Thứ tư phải ở lại đây." Alan nói chắc như đinh đóng cột, không cho cậu từ chối.

"Được rồi. À, chiều em phải về trường, còn nhiều bài tập vẫn chưa làm."

Alan trừng lớn mắt như muốn ăn thịt người, Lý Duy không thể không từng bước nhường nhịn: "Em ăn tối với anh xong mới về. Không được thì tối em không về, sáng mai mới về."

Alan nghe vậy mới miễn cưỡng chấp nhận, thầm nghĩ: 'nếu sáng mai em dậy được hãy tính'. Đến tối, Alan thật sự muốn tiếp tục cái chuyện điên cuồng của đêm hôm trước, Lý Duy hiểu được ý anh, hừ hừ xin tha liên tục. Alan mặc dù không đành lòng nhưng cũng không hề ép buộc cậu. Hai người ôm nhau ngủ vô cùng ngọt ngào.

Thứ tư Lý Duy lại tới nhà Alan lần nữa, mang theo vài bộ quần áo để thay đổi. Alan dọn sẵn một góc tủ quần áo cho cậu. Thời gian dần trôi, nhà Alan ngày càng nhiều vật dụng của Lý Duy. Những thứ hai người cùng nhau đi mua cũng ngày càng nhiều, nhà Alan từ từ biến thành cái tổ uyên ương cho hai người.

Một ngày nọ, Lý Duy chỉ ra ban công nói: "Chỗ này có thể đặt một cái bàn vuông nhỏ, hai cái ghế, tối đến chúng ta có thể ra ban công ngồi trò chuyện giết thời gian, giống như kết thúc của mỗi tập trong Boston Legal đều là cảnh Denny và Alan cùng nhau ngồi ngoài ban công trò chuyện khi đêm về."

Alan cứng họng nhìn cậu trân trân, nghe một fan siêu nảo tàn chỉ trỏ kể cho anh nghe những đoạn kịch tính. Cuối tuần ấy, Alan dẫn Lý Duy đi chọn bàn vuông và ghế. Hai người ra ban công trò chuyện mới được vài lần thì trời bắt đầu chuyển lạnh, kế hoạch hàn huyên mỗi đêm ngoài ban công của hai người đành gác lại vô thời hạn.

Lại có một ngày, Lý Duy cảm thấy trong nhà nên trang trí thêm vài chậu cây nên vô cùng thích thú tìm Alan hỏi ý, tất nhiên Alan không phải đối. Lý Duy cố ý mua về hai chậu phát tài. Lúc Alan đi ngang hai chậu cây, Lý Duy cố tình hô lên: "Coi chừng, đừng để đá chân vào." Sau đó vui vẻ cười run người. Alan biết rõ Lý Duy đang cười anh lúc trước đá chân vào chậu phát tài ở công ty rồi gọi điện phàn nàn với cậu, anh vừa bực mình vừa buồn cười, nhào tới đề Lý Duy lên salon, tùy ý đùa giỡn. Lý Duy thét to không được, nhưng vẫn chạy không khỏi số phận bị ăn sạch.

Hai người bước vào tình trạng nửa sống chung mà không hay biết, nùng tình mật ý, như keo như sơn, công khai trước mặt bạn bè. Denny nhắc Alan nên hạn chế công khai tình cảm riêng tư, không nên ra vào công ty cùng với Lý Duy. Alan lườm Denny, nói còn cần anh nhắc sao, Lý Duy rất cẩn thận, thà đi xe buýt công cộng cũng không chịu đi cùng xe với Alan dù Alan đã thuyết phục rằng sẽ cho cậu xuống xe cách công ty một con đường.

Lúc bạn bè Alan vào nhà anh, nhao nhao trêu chọc trong nhà thay đổi thật nhiều. Lý Duy có chút ngượng, đợi bạn bè anh đi hết mới hỏi Alan có phải cậu quá tùy tiện không. Alan không để ý nói: "Đây là nhà của cả hai chúng ta, em muốn thế nào cũng được." Lý Duy vui đầu vào ngực Alan, cười vô cùng vui vẻ.

Quách Vĩ Bằng đối với việc Lý Duy dọn vào nhà Alan ở quá sớm có chút bất mãn dù Lý Duy đã năm lần bảy lượt nhấn mạnh rằng cậu không hề hoàn toàn ở nhà Alan. Từ khi cậu chấp nhận hẹn hò với Alan đến nay, số lần gặp mặt của cậu và Quách Vĩ Bằng giảm đi rất nhiều. Quách Vĩ Bằng cười nói Lý Duy đúng là 'đã bị quý ám'. Lý Duy vừa xấu hổ vừa tiếp tục mặc kệ mà trọng sắc khinh bần.

Tuần này Alan phải đi công tác đến thứ bảy mới về, thứ sáu Lý Duy không tới nhà Alan mà đi ăn tối với vợ chồng nhà Quách Vĩ Bằng. Lý Duy nghĩ chút nữa Alan sẽ gọi cho cậu nên cậu không nói gì trước.

Ăn tối xong, Quách Vĩ Bằng và Suzanne hung tợn tra khảo Lý Duy. Trước khí thế mạnh mẽ của Suzanne, Lý Duy tiết lộ không ít chuyện chứng tỏ Alan đối xử rất tốt với cậu. Quách Vĩ Bằng ngoài miệng mắng chửi nhưng trong lòng cũng yên tâm, cậu chỉ sợ Lý Duy lại lần nữa gặp người không xứng đáng. Suzanne thấu hiểu mọi chuyện, đùa Lý Duy đã bị Alan dạy dỗ thành tiện thụ.

Lý Duy phản bác: "Ai nói là tiện thụ, không thể là tiện công sao?" Lý Duy khí thế đầy người nói.

Hai vợ chồng nhà Quách Vĩ Bằng đập bàn cười to. Sau đó một người bạn của Suzanne gọi điện tới rủ cô đi KTV, bảo cô dẫn thêm người tới cho vui. Suzanne nghĩ thứ sáu nên xả một chút, lập tức lôi chồng mình và Lý Duy đi chung. Lý Duy đành nghe theo lời đi theo cô. Bạn bè của Suzanne thấy cô dẫn theo một nam sinh đáng yêu nên túm tụm lại kêu cô giới thiệu, còn không ngại ngừng hỏi Lý Duy có bạn gái chưa. Lý Duy vui vẻ nói mình đã có đối tượng rồi. Những cô gái kia hô to thật đáng tiếc rồi không chèo kéo nữa. Cả phòng hét loạn lên, uống rồi hát, hát rồi uống rất thoải mái. Đợi đến khi Lý Duy nhớ Alan sẽ gọi điện tới, trên điện thoại đã có mấy cuộc gọi nhỡ, đều là của Alan.

Lúc Lý Duy đang định gọi lại, Alan lại gọi tới. Vừa nhấn nút nghe, giọng điệu Alan mang theo lo lắng: "Lý Duy, bây giờ em đang ở đâu, sao không về nhà?"

Lý Duy giải thích: "Em ra ngoài ăn cơm, đi hát karaoke với bạn, tối về trường."

Alan nghe được tiếng ồn ào của cả trai lẫn gái phát ra từ điện thoại, rất không vừa lòng nói: "Em về ngay cho anh."

"Về đó thì xa quá, về trường gần hơn. Mà anh cũng đâu ở nhà..."

"Anh đang ở nhà. Về ngay cho anh!" Alan cố ý về sớm để trải qua cuối tuần với Lý Duy, anh muốn cho Lý Duy bất ngờ nên không báo trước cho cậu, không ngờ tới khi trở về thì trong nhà tối thui, Lý Duy không những không có ở nhà mà còn ra ngoài đi chơi, nghe tiếng cũng biết là có uống rượu. Alan càng nghĩ càng giận, giọng nói cũng càng ngày càng lớn.

Lý Duy đã lâu không bị Alan quát như thế, có hơi tủi thân, bướng bỉnh nạt lại: "Em không về!"

Alan vô cùng tức giận: "Tùy em!" Nói xong lập tức cúp điện thoại.

Tâm trạng Lý Duy tụt dốc, cuối cùng không có hứng hát, kiếm cớ đi trước. Quách Vĩ Bằng ngồi bên cạnh nghe cậu vừa mới cãi với Alan, có hơi lo lắng cho cậu, lập tức kéo Suzanne đi theo Lý Duy. Quách Vĩ Bằng bất bình thay cậu: "Cậu đừng trở về, tôi nghe anh ta quát cậu tới lui cũng thấy khó chịu."

Lý Duy im lặng đi thẳng một đường hướng trường học. Gió hiu hiu thổi làm cậu tỉnh rượu bớt, cậu có hơi hối hận, ấp úng nói với Quách Vĩ Bằng: "Tôi vẫn phải về để anh ấy không lo lắng."

Quách Vĩ Bằng chỉ hận rèn sắt không thành thép, cố gắng phải kéo cậu về trường học cho bằng được lại bị Suzanne nháy mắt ý muốn ngăn cản Quách Vĩ Bằng. Quách Vĩ Bằng đành phải từ bỏ ý định, nhưng lại lo lắng nên Quách Vĩ Bằng và Suzanne đón xe đưa cậu về nhà Alan. Đi nửa đường, Alan lại gọi tới, giọng điệu không được tốt lắm nói: "Em đang ở đâu? Anh tới đón em!" Lý Duy nói cho anh biết tên đường, Alan trả lời 'được' rồi cúp luôn điện thoại.

Xe taxi dừng trước cửa khu nhà, Lý Duy ngồi phía trước thấy có một bóng người quen thuộc đang đứng chờ, mũi cảm thấy chua xót, lấy tiền trả cho tài xế, không đợi thói lại tiền thừa đã vội vàng xuống xe. Quách Vĩ Bằng cũng xuống theo, thấy Alan vội vàng đỡ Lý Duy, trong miệng cứ trách mắng Lý Duy uống nhiều, trên mặt biểu hiện sự quan tâm.

Quách Vĩ Bằng và Alan nhìn nhau, Alan gật gật đầu chào: "Cám ơn cậu đã đưa em ấy về."

Quách Vĩ Bằng nhìn mười ngón tay của hai người đan vào nhau, thở dài trong lòng, chân thành nói với Alan: "Đối xử với cậu ấy tốt một chút."

"Tôi biết rồi." Anh nói xong liền đỡ Lý Duy về nhà. Vào tới cửa, Alan đỡ Lý Duy ngồi xuống, đầu Lý Duy dựa vào vai Alan. Lát sau hai người cùng nói "Xin lỗi."

”Sau này đừng quát em nữa được không?”

”Được. Sau này có thể ra ngoài chơi với bạn, nhưng phải báo cho anh biết, anh không tìm thấy em sẽ lo lắng. Còn nữa, tiêu lượng của em không tốt, uống ít một chút.”

”Biết rồi. Không phải em cố ý không về. Sau này anh có về sớm thì nói cho em biết, em sẽ ở nhà chờ anh.”

”Được.”

Hai người ôm nhau hôn. Hôn một hồi, mùi rượu trong miệng Lý Duy tràn sang miệng Alan. Alan đẩy Lý Duy ra, có chút chán ghét nói: ”Đi tắm mau, đem cái mùi rượu thối này rửa cho sạch.” Lý Duy bị thương nhìn anh. Alan nói: ”Được rồi, được rồi, anh giúp em tắm.”

Lý Duy đang say khướt chưa kịp phản ứng gì, chỉ chốc lát sau cậu thấy hối hận, bị ôm vào bồn tắm, hoàn toàn không có sức chống lại Alan nên cứ bị như vậy - như vậy rồi lại như vậy, cậu thầm nghĩ, để cho Alan giúp cậu tắm rửa là một ý tưởng không hay chút nào.

28. Chương 28: Bạn Trai Cũ Của Chúng Ta 'vô Cùng Tốt'

Sáng hôm nay, Lý Duy tới công ty đi làm, cậu còn chưa tới bàn làm việc của mình đã nghe thấy âm thanh vô cùng quen thuộc quát vào điện thoại. Cậu nhin không được nhếch miệng cười, nhìn vào phòng Alan. Đúng lúc đó Alan cũng nhìn ra ngoài cửa, hai người nhìn nhau, hiểu ý cười cười.

Lý Duy khởi động máy tính xong lập tức cầm ly đến phòng bếp lấy cà phê. Lúc trước ở công ty cậu chỉ uống nước ngọt có ga, nhưng kể từ khi uống cà phê do Alan nấu một lần ở nhà anh, cậu đã yêu mất cái mùi thơm đậm đà của cà phê. Sau này cũng giống hệt Alan, mỗi lần tới công ty làm là sẽ uống cà phê, nhưng cà phê văn phòng lại không ngon bằng cà phê ở nhà anh, tay nghề của dì phục vụ cũng không bằng tay nghề của Alan.

Lý Duy cho thêm sữa và đường cát vào trong cà phê. Alan chỉ thích uống cà phê đen, còn cậu thích thêm tí đường và sữa. Khuấy xong, Lý Duy uống một hớp, hương vị vừa đủ. Alan cười cậu uống như thế sẽ không nếm được hết mùi vị gốc của cà phê, cậu lại không nghĩ vậy, rõ ràng ngọt mới dễ uống, cần gì phải giả bộ là người nam tính mạnh mẽ uống cà phê đen cho cực khổ.

Lý Duy tâm tình vui vẻ xoay người định về chỗ bắt đầu một ngày làm việc, không ngờ Hứa Luân lại tới. Từ sau bữa cơm hôm ấy hai người không còn gặp riêng nhau nữa, chỉ có vài lần vô tình gặp nhau thì luôn có mặt của những đồng nghiệp khác, không cần phải chủ động chào hỏi nhau.

Sau khi Louis được đề cử lên làm quản lý cao cấp đã vô cùng căng thẳng kiểm tra lại hết những hạng mục, điên cuồng tranh giành tìm việc, trong đó cũng có vài hạng mục không đáng chỉ làm tốn thời gian. Tổ IPO xoay tới xoay lui làm việc, oán than khắp nơi. Hứa Luân là người mới, bị giao không ít việc này nọ. Tăng ca liên tục mấy ngày, hần vừa mệt mỏi lại vừa phải nén giận. Nếu không phải bên sườn Đông không có phòng bếp, hần cũng sẽ không chạy tới máy cà phê bên đây. Ai ngờ hần lại nhìn thấy bạn trai cũ của mình đang vui vẻ, gương mặt tràn trề hạnh phúc, chỉ thiếu chưa khắc lên một dòng 'kể đang trong tình yêu cuồng nhiệt'. Tuy rằng hần biết được Lý Duy đã có bạn trai thông qua em họ, nhưng hần vẫn nhất quyết không tin, còn nghĩ do em họ cố ý chọc tức mình. Bây giờ thì không cần hỏi cũng biết chuyện kia là thật, lúc cả hai còn yêu nhau hần không ít lần nhìn thấy vẻ mặt đó của Lý Duy. Hứa Luân đột nhiên cảm thấy tức giận trong lòng, vẻ mặt rất không vui.

Lý Duy đã từ bỏ Hứa Luân, nhưng cậu cũng không phải loại người vô tâm vô phách, không thể thờ ơ với bạn trai cũ của mình. Cậu thấy sắc mặt Hứa Luân không tốt lắm, chịu không được hỏi: ”Sắc mặt anh không được tốt, tối qua ngủ không được sao?”

Cậu này lọt vào tai Hứa Luân lại trở thành châm chích. Hần lạnh lùng trả lời: ”Cũng khá.” Nói xong không quan tâm tới cậu nữa, trực tiếp đi thẳng tới máy cà phê, nhỏ giọng lầm bầm: ”Vui vẻ như vậy, chắc ý cho ai xem?” Âm thanh rất nhỏ, nhưng lại đủ để Lý Duy nghe được. Lý Duy sượng mặt, cười khổ một tiếng rồi đi ra.

Vừa ra khỏi phòng bếp, Lý Duy thấy Alan đang đứng bên ngoài, vẻ mặt khó chịu. Lý Duy thầm nghĩ 'không xong rồi, chắc chắn Alan đã nghe cậu và Hứa Luân nói chuyện'. Quả nhiên, Alan lấy giọng điệu ông chủ ra nghiêm túc nói: "David, đi theo tôi một chút."

Lý Duy run rẩy, đi theo Alan một trước một sau vào phòng họp. Alan kéo một cái ghế, ngồi ngay ngắn, ngoài cười nhưng trong không cười nhìn Lý Duy. Lý Duy biết điều đứng thẳng, trung thực nhận tội. Đồng nghiệp bên ngoài nhìn vào còn nghĩ thằng nhóc thực tập sinh đáng thương này lại bị giáo huấn nữa.

Lý Duy nặn ra nụ cười, yếu ớt giải thích: "Em thấy anh ta sắc mặt không tốt, thuận miệng hỏi một chút, nhưng mà cũng chỉ là lên tiếng hỏi thăm như những đồng nghiệp khác."

Alan hừ một tiếng, nghĩ thầm 'người ta muốn đuổi em đi, em còn dư hơi quan tâm làm gì?'. Anh mỉm cười nhìn Lý Duy thật kĩ, cuối cùng vẫn là không đành lòng nói lời khó nghe với cậu, chỉ không vui nói: "Đồng nghiệp bình thường 'say hi, say bye' là được rồi, không cần thừa sức quan tâm người khác nhiều như vậy."

Lý Duy ngoan ngoãn trả lời: "Đã hiểu."

"Tôi đi ăn cơm với anh."

"Ngày mai em có tiết, còn nhiều bài..."

Người nào đó không quan tâm. Lý Duy khẽ cắn môi: "Được rồi. Nhưng tối em phải về trường."

Người nào đó vẫn mặc kệ. Lý Duy không biết làm sao, cũng không thể tiếp tục nhượng bộ. Hai người im lặng hơn mười giây. Alan cuối cùng không thể kiên nhẫn nữa: "Ăn cơm xong anh đưa em về, không thể cho phép từ chối." Lý Duy nào dám không đồng ý, luôn miệng nói được. Trong mắt Alan có chút gian xảo.

Tối, Alan khó có ngày không tăng ca đến khuya nên về sớm. Anh đã hẹn Lý Duy tan ca gặp nhau tại một nhà hàng. Phục vụ vừa đóng cửa, anh đã kéo lấy Lý Duy hung tợn hôn cậu. Đang hôn đến khó tách ra, Alan đột nhiên dừng lại, cắn lên cổ cậu một cái thật mạnh.

Lý Duy đau đến mức hô to, khóe mắt đầy nước, oan ức nói: "Anh vẫn còn giận à?"

"Bây giờ tốt hơn rồi." Alan vừa lòng sờ lên dấu răng thật sâu trên cổ Lý Duy.

Lý Duy trừng mắt liếc anh, chỉ dám nói trong bụng 'anh là đồ lòng dạ hẹp hòi còn biến thái', kéo cao cổ áo sơ-mi để che đi dấu vết làm người ta nghi ngờ.

Ăn xong, hai người ra khỏi phòng, đụng phải một chàng trai trẻ tuổi mặc âu phục. Người kia thấy Alan, mang theo nhiệt tình lẫn sĩ diện đến chào hỏi, tò mò nhìn Lý Duy. "Alan, chúng ta lại gặp nhau. Lần trước là khi nào nhỉ, đúng rồi, là ở tiệc chiêu đãi của công ty TT. À, nhân tiện nói cho anh biết, bây giờ công ty TT đang là thân chủ của em." Giọng điệu của chàng trai kia mang theo mười phần đắc ý.

Alan trưng vẻ chảnh sao cả cười nói: "Chúc mừng cậu, Steve. Dự toán của công ty TT quá thấp, chi phí của chúng tôi lại quá cao, bọn họ mời không nổi, tìm các cậu vừa dễ lại thích hợp hơn."

Lý Duy giờ mới biết chàng trai trước mặt này là bạn trai cũ của Alan. Mặt Steve biến sắc. Alan không quan tâm tới cậu ta, khách sáo nói lời tạm biệt rồi bỏ đi.

Steve quay đầu nhìn theo hai bóng lưng. Cả hai đang nghiêng đầu nói chuyện với nhau, cử chỉ vô cùng thân mật. Cậu hừ lạnh một tiếng, mở cửa phòng đối diện, hỏi người ngồi bên trong: "Louis, cái người bên cạnh Alan khi nãy chắc là bạn trai thực tập sinh của anh ấy mà anh đã kể phải không?"

Người bên trong ló đầu ra, nhìn hai bóng người cách đó không xa, nói: "Đúng vậy."

"Mất Alan ngày càng kém, vậy mà yêu một thực tập sinh sao?" Steve vừa đóng cửa vừa cười nhạo.

"Yêu thực tập sinh an toàn, không cần sợ cậu ta sẽ cướp mất thân chủ."

Steve mặc kệ lời châm biếm của Louis: "Louis, anh gọi tôi tới chỉ vì lịch sử tình ái của Alan sao? Tôi không có nhiều hứng thú với chuyện đó."

"Vậy tôi nghĩ cậu nhất định sẽ có hứng thú với hạng mục của Alan. Tôi biết gần đây cậu ta có nhận một hạng mục lớn, công ty Z muốn thu mua lại thị trường của công ty Y, cậu ta còn tìm người theo giúp giám đốc Phương của công ty Z đánh golf."

Steve sáng mắt. Năm đó chia tay Alan không chỉ vì chuyện tình cảm của họ bị công khai, ở lại Smith & Miller sẽ ảnh hưởng tới tương lai cậu ta, mà còn vì Steve không chịu nổi Alan cái gì cũng ưu tú hơn mình. Sau khi hai người chia tay, Steve cứ mãi tính toán theo dõi từng hành động của Alan, giành lấy thân chủ của Alan ngay khi có cơ hội để chứng minh bản thân cậu ta không hề thua Alan.

Louis tiết lộ tin tức nội bộ cho Steve. Nếu Alan hoàn thành được hạng mục lớn này, chuyện anh được thăng lên làm quản lý cao cấp là chuyện không thể thay đổi. Louis tất nhiên là không hy vọng Alan sẽ thành công, dù không xem Steve là bạn tri giao gì, nhưng cả hai đều có ý đồ đập đổ Alan nên là ngư tử ngư tử - mã tử mã tử.

Steve nghe xong, cười nói: "Tôi cũng không phải là tình nhân của anh. Anh muốn cạnh tranh chức quản lý cao cấp với Alan sao? Để tôi cho anh biết một bí mật của Alan."

Trên xe, Alan và Lý Duy cùng nhau cảm thán, hôm nay là ngày của ex sao, hai bạn trai cũ 'vô cùng tốt' của họ cùng nhau xuất hiện. Lý Duy vốn định học theo 'khiến trách' Alan, ai ngờ Alan lại không thêm để ý một chút gì đến bạn trai cũ nên cậu không thể làm khó dễ, đành phải đùa một chút cho qua.

Cái người lòng dạ hẹp hòi kia lại không tha cho cậu dễ như vậy. Alan im lặng kéo khóa quần Lý Duy, duỗi thẳng tay vào, nắm lấy phần dưới của Lý Duy, vuốt ve khi nặng khi nhẹ. Lý Duy rất sợ. Dù hai người đang ở trong xe, lái xe của Alan rất chuyên nghiệp mà kéo tằm ngăn lại, nhưng hiệu quả cách âm của xe không tốt, Lý Duy không muốn diễn cho lái xe xem. Cậu nắm lấy tay Alan muốn kéo ra. Tay còn lại của Alan đè ót cậu, kéo lại gần, chiếc lưới linh hoạt liếm vành tai mẫn cảm của cậu, bàn tay phía dưới di chuyển ngày càng nhanh. Không quá lâu, hai má Lý Duy đã ửng đỏ, cả người mềm nhũn ngã vào ngực Alan, không còn sức giãy giụa chỉ có thể cố gắng không kêu ra tiếng.

Sau khi Lý Duy bắn ra, Alan rút khăn giấy lau tay, giúp cậu chỉnh lại quần áo, sau đó kéo tay Lý Duy đặt xuống chỗ phía dưới của chính mình, ý bảo cậu nên có qua có lại. Lý Duy tức anh không để ý đang ở đâu mà làm chuyện xằng bậy, không chịu làm theo ý anh. Alan ghé vào tai cậu, nhỏ giọng uy hiếp: "Nếu em không giúp anh, anh sẽ không cho em xuống xe, còn bảo lái xe chạy quanh trường em quấy phá."

Lý Duy vừa thẹn vừa vội, thầm mắng Alan chết tiệt, không thể làm gì khác ngoài nghe lời. Alan vừa thoải mái hưởng thụ phục vụ của người yêu, vừa hôn cậu, hôn cho đến khi Lý Duy quên mất cảm giác xấu hổ và căng thẳng, chìm sâu trong tình dục.

Lái xe rất tự nhiên mở cửa sổ trước ra, lại mở thêm radio lên nghe. Chắc lái xe nghĩ hai người sau tằm ngăn sẽ không chú ý đến tiếng ồn đằng trước.

Sau đó Alan không day dưa chuyện này, cũng không cố ý dẫn dò Lý Duy không được thân thiết với bạn trai cũ nữa. Sau này, mỗi lần Lý Duy thấy mặt Hứa Luân là sẽ nhớ tới Alan đã từng cắn cậu rồi làm bậy trên xe, trong lòng tự giạt mình, đừng nói đến thừa sức quan tâm, chỉ thiếu là chưa tìm cách đi đường vòng né mặt thôi.

Qua một khoảng thời gian, cái người tâm cao khí ngạo tự cho mình là thiên tài không được trọng dụng là Hứa Luân nhất quyết muốn chuyển sang tổ khác. Lúc quản lý của tổ khác sang tìm luật sư của tổ IPO giúp đỡ, những luật sư khác đều không rảnh, chỉ có hần hết sức cố gắng giúp đỡ. Thấy hần có năng lực, quản lý cũng vừa ý hần. Nhưng người quản lý kia lại không vừa lòng Louis, nếu người trong tổ Louis đã muốn đi thì quản lý kia cũng không tiếc gì Louis. Nhưng trước khi chính thức thông báo Hứa Luân được chuyển tổ, quản lý kia cũng hỏi Alan một câu. Alan không quan tâm nói: "Hứa Luân mới làm mấy tháng đã muốn đổi tổ, không biết là có chuyện gì."

Lời này nói ra, quản lý cũng do dự, sau này nghe ngóng mới biết thật ra Hứa Luân làm việc như mèo cào, thể là chuyện đổi tổ cũng không nhắc lại nữa. Nhưng tin Hứa Luân muốn đổi tổ được đồn đãi rất nhanh, Louis cảm thấy mình bị cấp dưới làm cho mất mặt, vô cùng bất mãn với Hứa Luân, từ đó về sau không cho

Hứa Luân có cơ hội làm việc thăng chức nữa. Hứa Luân bị thất bại nên chán nản, đang nghĩ có nên tạm nghỉ việc.

29. Chương 29: Bạn Trai Chính Thức Với Bạn Giường

Tối thứ tư, Lý Duy lại đến nhà Alan như mọi lần. Alan tan ca có hơi trễ, hai người đồng ý gọi pizza bên ngoài. Lý Duy dạo gần đây ăn rất khỏe, nhưng hôm nay lại ăn không nhiều, còn có hơi thất thần. Alan bản cậu ăn vài lần cậu đều qua loa trả lời đã no. Alan chịu không được, kéo cậu vào lòng, xoa xoa cằm, dùng giọng điệu tra hỏi: "Suy nghĩ cái gì vậy? Cả cơm cũng không chịu ăn."

Lý Duy thở dài, nhất thời không biết nên nói thế nào. Tối qua cậu chat video với mẹ, đột nhiên mẹ cậu lại nói: "Tiểu Duy, cuối tuần trước mẹ gọi tới kí túc xá của con rất nhiều lần mà không có ai bắt máy. Có phải con không ở lại kí túc không?"

Lý Duy hoảng sợ, hỏi lại: "Mẹ có chuyện sao không gọi vào di động cho con?"

Mẹ cậu không trả lời, chỉ nhìn cậu chăm chăm. Lý Duy thấy vậy cũng không dám lảng sang chuyện khác nữa, thành thật thẳng thắn: "Cuối tuần con ở lại nhà bạn trai." Lý Duy nghĩ, dứt khoát một lần cũng tốt, để một ngày nào đó bị lộ cũng vậy, thế là cậu nói thêm: "Thứ tư cũng ở nhà anh ấy, bởi vì thứ tư và thứ năm không đi học, ở lại nhà anh ấy cũng không sao."

Mẹ cậu "À" một tiếng, cũng không phản đối, nhưng vẻ mặt lại khó xác định. Cha cậu ngồi bên cạnh thân nhiên nói với mẹ cậu: "Con đã lớn, biết chừng mực."

Mẹ cậu trả lời lại một câu: "Tui chưa nói cái gì hết." ánh mắt khó chịu, còn nói thêm: "Cậu ta là chòm sao Sư Tử, còn con là Kim Ngưu, mẹ coi sách nói cung của hai đứa rất không hợp nhau." Sau đó, mẹ cậu lại giảng cho cậu hiểu tại sao cung Sư Tử và Kim Ngưu không hợp nhau.

Lý Duy im lặng. Cha cậu ló đầu sang liếc một cái: "Cái bà xem là Sư Tử nam với Kim Ngưu nữ, nói không chừng Sư Tử nam với Kim Ngưu nam lại hợp nhau."

Lý Duy đen mặt. Kim Ngưu nữ... Nữ... Mẹ, con là con của mẹ mà! Haizz, hay là lúc trước do mình gieo tiếng ác nhiều quá nên mẹ luôn có thành kiến với Alan, cũng không gia trưởng ép buộc, không can thiệp đời sống tình cảm, chỉ là thường thường hay 'vô tình' giải thích các nguyên nhân 'khách quan' ám chỉ hai người không hợp nhau. Lần trước mẹ cậu còn nói Alan lớn hơn Lý Duy cả một con giáp, hai người cầm tinh cùng một con giáp không tốt. Lần này lại đổi thành cung hoàng đạo, lần sau chắc lấy bát tự ra nói hai người không hợp...

Lý Duy quyết tâm làm cho mẹ mình có ấn tượng tốt hơn với Alan, còn gửi một tấm hình mà cậu cho rằng trong đó Alan siêu cấp đẹp trai cho mẹ cậu xem. Còn có website của công ty, ghi chức vụ của Alan, giày da đi cùng âu phục, dáng vẻ vô cùng đẹp trai nhiệt tình đứng trước logo của công ty, toàn thân phát ra khí chất tinh anh.

Cha cậu khen Alan trông rất giỏi giang, mẹ cậu lại nói Alan nhìn thật hung tợn, nhất định là người không đáng hoàng. Lý Duy bất bình, mẹ cậu bị sao vậy, rõ ràng đẹp trai như thế lại không biết thưởng thức. Nhưng cậu cũng không bỏ ý định, lại gửi cho mẹ cậu mấy tấm ảnh sinh hoạt thường ngày của Alan, nhưng mẹ cậu lại nói người này nhìn cường thế rất mạnh mẽ, ở chung không tốt. Lý Duy tròn mắt nói Alan có rất nhiều ưu điểm, đối xử với cậu rất tốt. Mẹ cậu lại không mặn nhạt nói: "Vậy thì tốt."

Alan nhất định không để cho Lý Duy kể qua loa. Cậu khéo léo nói mẹ cậu có cái nhìn không tốt với anh, đồng thời cũng trấn an anh là cha mẹ cậu thật ra không ngăn cản bọn họ.

Ngoài dự đoán của Lý Duy, Alan nghe xong không những không bực mình mà còn cười ha ha: "Chuyện này không có gì đáng ngại, không cần phải lo tới ăn cơm không ngon. Tại mẹ em chưa gặp anh nên không biết rõ anh là người như thế nào, sợ em sẽ bị gạt. Đợi đến khi dì ấy gặp anh, nhất định sẽ an tâm, những người lớn tuổi đều thích anh."

Người đàn ông này luôn luôn tự tin đến tự phụ, nhưng chính bản thân cậu lại yêu chết người này. Hai người đã sớm bàn với nhau đến Tết Âm lịch sẽ ra mắt cha mẹ Lý Duy. Lý Duy còn cảnh cáo: "Trước mặt mẹ em anh phải biểu hiện tốt một chút."

"Yên tâm đi." Alan cười hớn vào mặt Lý Duy: "Được rồi, đừng lo lắng nữa. Ăn nhiều chút đi."

Lý Duy cảm thấy thoải mái hơn, vui vẻ định vươn tay ra lấy pizza nhưng lại rút trở về, rầu rĩ nói: "Gần đây mập ra nhiều quá..." Từ khi hẹn hò với Alan đến nay, cậu được đút cho ăn không ít đồ ngon, cân nặng tăng thêm 10kg, bị đồng nghiệp chọc cậu đã có hai cằm.

Alan luồn tay vào trong áo cậu, thích thú sờ mó cái bụng nhỏ mềm mại: "Mập một chút không có gì không tốt, sờ khá thích." Thấy Lý Duy sắp nổi giận, anh nói thêm: "Được rồi, cuối tuần anh dẫn em đi tập thể hình. Không được ăn ít lại để giảm cân, sẽ ảnh hưởng không tốt cho cơ thể." Nói xong, anh cầm miếng pizza đưa tới miệng Lý Duy, đút cho cậu ăn.

Lý Duy bị đút cho hai miếng pizza thật to với một chén canh thịt bò, ăn tới khi vừa ý mới xoa xoa cái bụng tròn trịa phàn nàn: "Bị anh nuôi thành một con heo ú rồi."

Alan cười nói: "Anh không chê em." Sau đó kéo Lý Duy đứng lên, bắt cậu đi quanh phòng khách hơn 10 phút, không được anh cho phép thì không được ngồi. Lý Duy khóc không ra nước mắt, thầm nghĩ ngày mai phải ăn uống điều độ lại. Đương nhiên, dưới sự giám sát của Alan, kế hoạch ăn uống điều độ này không bao giờ được bắt đầu.

Cuối tuần, Alan dẫn Lý Duy đến phòng tập thể hình của khu nhà. Lý Duy hoảng hốt khi thấy Denny và Ngụy Thiên cũng đang ở đó. Ngụy Thiên đang tập chạy bộ, mồ hôi rơi như mưa. Denny đứng một bên, đưa hai tay vào túi, mặt không biểu cảm nhìn Ngụy Thiên tập.

Phản ứng đầu tiên của Lý Duy là quay đầu tránh né, bị Alan kéo lại, nói đùa: "Trốn cái gì? Muốn trốn cũng phải là bọn họ trốn chúng ta. Em là bạn trai chính thức của anh, hai người bọn họ chỉ là bạn giường không biết xấu hổ."

Thì ra Denny thất bại dưới công phu da mặt dày và chần đường của Ngụy Thiên. Đương nhiên Denny cũng không phải là loại người thủ thân như ngọc, Ngụy Thiên biết nếu đem Denny làm bạn trai thì chần chẫn sẽ bị cự tuyệt, chỉ có thể từ từ tiếp cận. Sau một lần lên giường, Ngụy Thiên đưa ra yêu cầu cả hai cùng làm làm 'friends with benefits'. Denny lạnh lùng nói: "Tôi không biết chúng ta là bạn."

Ngụy Thiên không hề nhụt chí nói: "Vậy thì làm 'colleagues with benenefits'." Ngụy Thiên còn tốt bụng chỉ cho Denny thấy những lợi ích khi bạn làm giường. Denny suy nghĩ, thấy Ngụy Thiên nói cũng có chỗ đúng, cộng thêm kỹ thuật của Ngụy Thiên cũng cao, miễn cưỡng chấp nhận. Vậy còn tốt hơn dùng gậy mát xa, Denny đã thỏa mãn về tình dục, nhưng hằng ngày đều thấy khuôn mặt xấu xí của Ngụy Thiên làm Denny chịu không được, quyết định đào tạo lại Ngụy Thiên, ý muốn tút Ngụy Thiên lại cho dễ nhìn chút. Denny lại dẫn Ngụy Thiên đi thay đổi quần áo, đáng tiếc kết quả lại quá nhỏ, chân lý 'người đẹp vì lụa' hoàn toàn thất bại khi áp dụng lên người Ngụy Thiên. Thế là Denny muốn tút lại Ngụy Thiên thông qua tập thể hình.

Alan thấy vẻ mặt Lý Duy không được tự nhiên nên không qua chào hỏi, chỉ vẫy vẫy tay với Denny, dẫn Lý Duy đi tìm huấn luyện viên riêng của anh. Huấn luyện viên cho cậu vài bài kiểm tra thể lực đơn giản, khế lắc đầu, nói cậu thiếu rèn luyện trầm trọng, sau đó nói phải cho Lý Duy vận động thật nhiều, rồi đi điều chỉnh dụng cụ.

Alan xấu xa nói nhỏ: "Thì ra em béo lên là vì thiếu rèn luyện, trở về anh sẽ cho em vận động thật nhiều hơn." Lý Duy nghe hiểu ý anh, đỏ mặt. Huấn luyện viên còn tưởng rằng cậu hồi hộp, trấn an cậu lúc đầu cường độ sẽ không lớn, chờ đến khi cậu thích ứng rồi mới tăng lên.

Lý Duy tập hơn nửa tiếng, mệt mỏi, tay đau nhức, bắp chân gần như bị rút gân, mượn cớ đi WC để nghỉ mệt. Lúc cậu đang hồng hộc dựa vào bồn rửa tay nghỉ mệt, Ngụy Thiên cũng vừa vào tới. Ngụy Thiên thấy cậu như trông thấy bạn đồng minh, ha ha cười: "David, Alan ép cậu đến đây phải không?"

Lý Duy xấu hổ, nói phải cũng không được, nói không phải cũng chả xong. Ngụy Thiên thấy cậu không dám thừa nhận, vỗ vai cậu nói: "Chuyện của cậu và Alan ở công ty cũng có nhiều người biết. Cũng không sao,

bình thường công ty sẽ không tò mò về chuyện tình cảm nơi công sở, nhiều lắm là điều tra nội bộ.”

Lý Duy càng thêm lo lắng: ”Cái gì? Còn điều tra nội bộ?”

Ngụy Thiên nói: ”Đúng vậy, nhưng tôi không nghĩ là bên trụ sở chính sẽ cố ý điều người qua đây chính thức điều tra hai người. Nhưng tôi và Denny với bọn họ sẽ bị hỏi đến.” Rõ ràng chỉ là bạn giường, thế mà Ngụy Thiên lại tự cho mình là bạn trai với Denny, bắt đầu lải nhải mình quan tâm ‘bạn trai’ ra sao, mỗi tuần đều đến đây luyện tập với Denny. Sự lạc quan quá lố của Ngụy Thiên làm Lý Duy cảm thán ‘dù cậu là bạn trai chính thức của Alan, nhưng dũng khí công khai đối mặt với mọi người của cậu lại không bằng một cặp bạn giường’. Lý Duy vừa an tâm khi được Ngụy Thiên ủng hộ, vừa bất an với chuyện điều tra nội bộ.

Sau khi về nhà, cậu đem nỗi lo của mình nói cho Alan nghe. Alan hoàn toàn không quan tâm nói: ”Ngụy Thiên nói không sai, bên trụ sở chính sẽ không cho người qua điều tra chúng ta, vì chuyện của chúng ta không có ảnh hưởng gì lớn với công ty.”

Lý Duy thở phào, nhưng lại cảm thấy có cái gì đó không đúng, rầu rĩ nói: ”Vì em là thực tập sinh nên không có gì nguy hiểm phải không?”

Alan cảm thấy mình đã nói quá thẳng, không trả lời, định hôn môi cho qua.

Lý Duy cảm thấy mình bị xem nhẹ, đẩy Alan ra, không phục nói: ”Đợi đấy, em nhất định sẽ trở thành đại luật sư!”

Alan xoa xoa đầu cậu, thầm nói trong lòng: Em nhất định sẽ làm được. Sau đó, mở miệng nói: ”Nhưng muốn trở thành đại luật sư em phải tốt nghiệp đã. Ừm, còn sớm.”

Lý Duy tức giận đánh anh. Hai người cãi nhau ầm ĩ, chiến trường từ phòng khách chuyển vào phòng ngủ, lẫn thành một đồng, rồi lại bắt đầu ‘rèn luyện’ khác.

Chuyện điều tra nội bộ làm Lý Duy bất an. Cậu sợ sẽ ảnh hưởng xấu tới kỳ khảo hạch thăng chức làm quản lý cao cấp của Alan. Alan thật vất vả mới khiến cho Lý Duy an tâm hơn, vô cùng tức giận Ngụy Thiên làm Lý Duy phiền muộn. Có một ngày Denny bắt Ngụy Thiên thay một bộ thường phục mặc ở nhà, hiệu quả rõ ràng khá hơn so với mặc âu phục. Denny rất đắc ý, Alan lại phán cho Denny một câu: ”Mặt ngựa còn già làm cao bồi!” Denny lập tức nản lòng, sắc mặt không tốt nhìn Ngụy Thiên vài ngày.

30. Chương 30: Kẻ Thứ Ba

Tháng 12, cuối cùng Lý Duy cũng hoàn thành hết tất cả môn học, bắt đầu chỉ thực tập ở Smith & Miller, Alan biết thế bảo cậu dọn đến nhà mình ở. Lý Duy đương nhiên không phản đối, ở nhà Alan đi làm tiện hơn so với ở kí túc.

Cậu cẩn thận báo cho người nhà biết chuyện của hai người. Cha cậu chỉ trả lời ‘đã biết’, mẹ cậu cũng không phản đối, chỉ dặn cậu trời lạnh nhớ giữ ấm, Lý Duy cảm thấy lạ, sao thái độ của mẹ cậu thay đổi rồi? Cha cậu nói: ”Không phải con nói nhà của tiểu Lý gần công ty hơn sao? Mẹ con thấy trời lạnh mà con phải đi từ trường đến công ty rất lâu, sợ con bị lạnh đó mà.” Lý Duy nghe xong vô cùng cảm động, người làm mẹ tốt cuộc cũng là vì yêu thương con mình, xem ra mẹ sớm muộn cũng sẽ chấp nhận Alan.

Hạng mục thu mua của Phương thị cũng thông qua phê duyệt nội bộ, tìm vài sở luật giỏi để giao việc, trong đó có sở của Alan và Steve. Lúc đầu Phương thị định chọn Smith & Miller có thực lực nhất, nhưng Steve lại báo giá cho họ thấp hơn rất nhiều so với chỗ của Alan với cùng một việc. Phương thị có ám chỉ Alan giảm giá, nhưng Alan không nói gì, chứng minh bản thân chuyên nghiệp lại có kinh nghiệm làm ưu thế, nhất định giữ nguyên giá ban đầu. Ngay khi mọi người nghĩ rằng Alan sẽ không thể giành được hạng mục này thì Phương thị lại quyết định chọn Smith & Miller. Hai bên vừa ký kết hợp đồng xong, Alan liền gửi email đem tin này thông báo cho các quản lý cao cấp, tất nhiên có cả lão Cát. Mọi người đều nhao nhao chúc mừng Alan giành được hạng mục lớn. Lão Cát cũng không khỏi chúc mừng Alan. Louis rất thất vọng khi biết được tin này, thầm mắng Steve là đồ vô dụng.

Lý Duy vô cùng hâm mộ Alan, hỏi anh vì sao thà mất thân chủ cũng không chịu giảm giá. Alan rất hưởng thụ khi được bạn trai nhỏ sùng bái, nói: ”Vì muốn để thân chủ thấy chúng ta là tốt nhất, tự hạ thấp giá trị

của mình ngược lại sẽ khiến thân chủ nghi ngờ thực lực. Những vụ lớn liên quan đến luật pháp cũng giống như một án tử, họ càng muốn tìm những luật sư giỏi đến. Louis hạ thấp giá cả như vậy thật sự có thể tìm được nhiều thân chủ, nhưng vàng thau lẫn lộn, ngoài khiến mình tự mệt, còn tăng thêm mạo hiểm.”

Giữa tháng, Alan đến Mĩ tham gia vòng khảo hạch cuối cùng, sau khi hội đồng quản trị tham gia bỏ phiếu thì sẽ công bố quản lý cao cấp. Alan định đợi đến sau khi bỏ phiếu xong sẽ về San Francisco trải qua lễ Giáng sinh với gia đình rồi mới về Bắc Kinh. Nghĩ đến hai người phải xa nhau hơn một tuần lễ, đêm trước khi đi Alan bám lấy Lý Duy phóng túng suốt cả đêm. Sáng sớm hôm sau Alan cảm thấy thỏa mãn rồi mới đi, lên máy bay ngủ bù, Lý Duy phải mang theo hai vành mắt đen sì đi làm, trong lòng nghiêng răng nghiêng lợi, lần sau nhất định phải cưỡng lại cảm dỗ, dù có nói gì cũng không thể để cho cái người không tiết chế kia muốn làm gì thì làm.

Alan phỏng vấn xong, gọi cho Lý Duy, Lý Duy vội vàng hỏi: "Phỏng vấn sao rồi?"

Alan đầy tự tin nói: "Rất thuận lợi, thành tích của anh không ai có thể nghi ngờ. 10 giờ sáng ngày mốt là bỏ phiếu rồi. Nếu không có chuyện gì xảy ra bất ngờ, nhất định sẽ qua."

Lý Duy rất mừng cho anh: "Đợi khi nào anh về sẽ chúc mừng anh."

Alan cười hỏi: "Em định chúc thế nào?"

Lý Duy suy nghĩ, nói: "Mời anh ăn cơm, xem phim."

Alan lạnh lùng xem thường cậu, sau đó mới hào hứng liệt kê ra N cách, tất cả đều liên quan đến chuyện nào đó, chỉ khác mỗi nơi chốn, mãi cho đến khi Lý Duy mặt đỏ tới mang tai, hù dọa sẽ cúp điện thoại mới cười ha ha bớt lại một chút.

Theo giờ Bắc Kinh là 3 giờ chiều thứ năm, giờ New York là 2 giờ sáng thứ năm, cách lúc ban giam đốc bỏ phiếu 8 tiếng. Lý Duy đang làm việc, Alan còn đang trong mộng.

Trợ lý Helen gọi Lý Duy vào phòng họp nhỏ, hướng về một người phụ nữ da trắng béo lùn nói: "David, đây là tổng thanh tra do trụ sở chính điều tới, Linda. Bà ấy muốn nói chuyện với cậu." Nói xong, Helen đi ra rồi đóng cửa phòng họp lại.

Lý Duy đột nhiên biết được Linda này tới đây là để điều tra chuyện của cậu và Alan. Không lẽ đây là điều tra nội bộ người ta vẫn hay đồn sao? Mặc dù Alan đã nói điều tra nội bộ cũng chỉ là hỏi mấy vấn đề theo lệ, nhưng Lý Duy vẫn không thể không hồi hộp.

Béo Linda bày ra bộ dáng hòa nhã dễ gần, ra hiệu mời Lý Duy ngồi, chậm rãi nói: "David, tôi tìm cậu để muốn biết rõ chuyện của cậu và Alan Lee. Xin hỏi, có phải hai người đang yêu nhau không?"

Lý Duy dù hồi hộp nhưng vẫn tự nhiên trả lời: "Đúng vậy."

"Quan hệ của cậu và Alan là tự nguyện?"

Lý Duy có hơi không hiểu, nhưng vẫn khẳng định: "Đúng vậy."

"Vậy chắc cậu phải biết Alan đã kết hôn?"

Lý Duy hoang mang nhìn béo Linda, giống như không nghe rõ bà ta đang nói cái gì. Béo Linda lặp lại lần nữa. Lý Duy hoảng sợ thốt ra: "Sao có thể?"

Béo Linda nhìn ra biểu hiện của Lý Duy, nói: "Qua phản ứng của cậu, có phải cậu cũng không biết Alan đã kết hôn?"

Lý Duy lảo bẫm không thừa nhận: "Không thể nào."

Béo Linda làm vẻ mặt thông cảm, từ chiếc cặp để trên bàn rút ra một văn bản đưa cho Lý Duy: "Đây là hồ sơ của Alan khi nhậm chức, bởi vì hôn nhân của cậu ấy là hôn nhân đồng tính, lại bị điều đến đất nước không cho phép kết hôn đồng tính nên hồ sơ này được giữ lại ở Mĩ, ở Bắc Kinh không ai biết được tình trạng hôn nhân của cậu ấy."

Lý Duy cầm văn bản, mở to mắt nhìn từ trên xuống dưới. Cậu vừa liếc đã nhận ra đó nét chữ của Alan. Cái phần chứng mất trên hồ sơ được viết bằng tiếng Anh, . Đối tượng là Sandy Wan... Sandy Vân? Sao lại là anh ta? Không phải Alan nói Sandy Vân là bạn tốt của anh ấy sao, sao bây giờ lại trở thành bạn đời của anh ấy? Đây là chuyện gì? Lý Duy nhìn chăm chăm vào hồ sơ, cả người lạnh buốt, giống như bị ai đó ném vào hầm băng, giá rét đâm vào lòng đau thấu xương từ bên trong truyền ra ngoài, đau đến suýt nữa thở không được.

Béo Linda tiếp tục nói: "Mới đây, chúng tôi nhận được một bản tố cáo nặc danh, nói Alan cố ý giấu diếm tình trạng hôn nhân để lừa gạt tình cảm của nhân viên, yêu cầu trụ sở chính phải đến điều tra. Tôi cố ý chọn lúc Alan không ở Bắc Kinh để cậu ấy không làm phiền cậu. Cậu đã xác định mình không biết rõ tình trạng hôn nhân của Alan, có muốn kiện cậu ấy không?"

Hai mắt Lý Duy nhìn đăm đăm phía trước, hai tay khẽ run, không trả lời.

Béo Linda không thấy cậu trả lời, lắc đầu lấy hai tờ văn bản, đặt từng cái trước mặt Lý Duy, giải thích: "Nếu cậu muốn kiện Alan, căn cứ vào quy định nội bộ của chúng tôi, cậu phải điền vào đây, chúng tôi sẽ tiếp tục điều tra, nếu là thật, chúng tôi sẽ có biện pháp xử lý thích đáng."

Sau đó chỉ vào tờ văn bản thứ hai, nhấn mạnh nói: "Nếu không muốn kiện Alan, vậy mời cậu ký tên vào phần này, ý nói cậu hoàn toàn biết được tình trạng hôn nhân của Alan, tự nguyện tiếp tục mối quan hệ với cậu ấy, và chấp nhận mọi hậu quả do mối quan hệ này mang lại, chuyện riêng tư của các cậu không liên quan đến công ty."

"Tôi cho cậu ít thời gian suy nghĩ, nhưng mong cậu cho tôi câu trả lời thuyết phục trước khi tan ca." Nói xong, béo Linda bước ra khỏi phòng họp.

Lý Duy nhìn hồ sơ nhân sự của Alan rất lâu, mỗi một chữ đều giống như cái đinh ghim sâu vào trong đầu cậu. Cậu chưa từng nghĩ Alan sẽ lừa gạt cậu như thế. Thật ra cậu nghĩ Alan tuyệt đối sẽ không bao giờ lừa gạt cậu. Cậu bỏ qua lời khuyên của người thân lẫn bạn tốt, không hề giữ lại gì mà yêu người đàn ông kia, yêu càng ngày càng nhiều, kết quả nhận lấy đau khổ... cậu cảm thấy bản thân mình thật buồn cười. Thế là cậu nở một nụ cười, một nụ cười nhợt nhạt, thật mệt mỏi. Tình yêu của cậu lại sụp đổ. Trong lòng cậu bây giờ chỉ còn lại sợ hãi và mất đi niềm tin. Cậu rất muốn biết rõ mọi chuyện, nhưng lại cảm thấy sợ khi biết rõ chúng. Kiện Alan? Cậu không làm được. Nhận mình tự nguyện làm kẻ thứ ba? Cậu lại càng không làm được. Lý Duy không biết mình ngồi yên trong phòng họp bao lâu, hồ sơ trong tay cậu đều bị mồ hôi lạnh làm ướt. Cuối cùng cậu vẫn không chịu được, đứng dậy, đẩy cửa phòng họp, đến chỗ ngồi của mình lấy áo khoác rồi chạy thật nhanh ra ngoài. Phía sau hình như có người gọi tên cậu, cậu chỉ coi như không nghe thấy, chỉ muốn thoát khỏi đó thật nhanh, thoát khỏi nơi làm cho cậu không thở được.

Vừa ra khỏi văn phòng, điện thoại Lý Duy vang lên. Cậu kiểm tra là điện thoại của công ty, e là điện thoại của béo Linda. Cậu không muốn nghe, cũng không dám nghe, mặc kệ điện thoại kêu mãi đến khi dừng lại. Sau đó điện thoại lại vang lên mấy lần nữa, đều là công ty gọi tới, Lý Duy bực bội tắt điện thoại.

Giờ Bắc Kinh: 4 giờ 30 chiều thứ năm, giờ New York: 3 giờ 30 sáng thứ năm. Béo Linda phát hiện Lý Duy mất tích, vừa bảo Helen gọi cho Lý Duy, vừa chuẩn bị viết báo cáo gửi về Mĩ. Helen không liên lạc được với Lý Duy, cảm thấy lo lắng, lên báo cho Denise. Cô đại khái chỉ biết béo Linda tìm Lý Duy, cũng không biết Linda đã nói gì với Lý Duy mà có thể làm cho cậu một lời không nói bỗng nhiên chạy đi.

Denise không nói gì, trực tiếp tìm béo Linda, muốn bà giải thích đã nói gì với Lý Duy, béo Linda lấy giọng điệu cũ rích nói chuyện của bà và Lý Duy là bí mật, không thể nói với người khác. Denise nóng nảy, người đã mất tích, bà còn bí mật cái gì! Béo Linda mang chính sách của công ty ra tranh cãi với Denise. Denise cãi nhau với bà ta cả buổi tối cũng không thể moi được thông tin gì từ miệng bà ta. Dùng một câu mà Linda nghe không hiểu mắng 'Bà già lắm mồm cái lão!', thở hổn hển bỏ đi.

Giờ Bắc Kinh: 8 giờ tối thứ năm, giờ New York: 7 giờ sáng thứ năm. Vẫn không liên lạc được với Lý Duy. Denise và Jessica vừa đoán xem bà già quỷ quái đó đã nói gì với Lý Duy, vừa phân vân không biết có nên báo cho Alan hay không.

Sáng Alan gọi cho Lý Duy thấy cậu tắt máy. Alan nghĩ là do di động hết pin, gọi vào điện thoại nhà, Lý Duy không có ở nhà. Anh gửi tin nhắn cho Lý Duy:

31. Chương 31: Cơn Thịnh Nộ Của Bạo Long!

Alan nghĩ đến người yêu, cười mãi không thôi. Gửi tin nhắn xong, anh thoải mái ngồi trước bàn ăn vừa kiểm tra email vừa thưởng thức ly rượu mới được mang lên lúc sáng. Lúc này anh không ngờ được rằng chỉ 5 phút sau, tất cả sự thoải mái của anh đều bay đi mất.

Có một thân chủ gửi mail cho anh hỏi tiến triển của hạng mục. Hạng mục này anh giao cho Jessica phụ trách. Alan trả lời với thân chủ rằng sẽ hỏi Jessica về tiến độ của công việc trước, sau đó lập tức gọi cho Jessica.

Jessica đang bàn bạc với Denise chuyện của Lý Duy và Alan, đột nhiên nhận được điện thoại từ Alan lại càng thêm hoảng sợ. Hai người trao đổi về tiến độ của hạng mục một hồi, Jessica liếc Denise. Denise vẻ mặt phức tạp gật đầu.

Jessica do dự nói: "Alan, lúc chiều có người ở Mĩ đến bộ phận HR (Setoh: Human Resources- nguồn nhân lực), Linda tìm David nói chuyện. Nói xong đột nhiên David không nói lời nào đã bỏ đi. Sau đó cậu ta tắt điện thoại, chúng tôi không thể liên lạc được với cậu ấy."

Alan sốt ruột: "Cái gì? Người đàn bà chết tiệt kia đã nói gì với David?"

"Không rõ. Denise hỏi bà ta, bà ta không chịu nói. Cả Helen cũng không biết."

"Cô mau tìm Suzanne. Bạn trai của cô ấy là bạn thân của David, hỏi xem cậu ta có biết David ở đâu không?"

Jessica vội vàng tìm số điện thoại của Suzanne trong hồ sơ lưu của văn phòng, gọi cho cô. Lúc chiều Suzanne cũng thấy Lý Duy đột nhiên bỏ đi, đến tối cô cùng Quách Vĩ Bằng đi tìm Lý Duy nhưng không thấy người đâu, chỉ biết được Lý Duy không về kí túc xá. Suzanne thừa dịp dò hỏi Jessica có chuyện gì, nhưng Jessica cũng không nói rõ lý do.

Alan nghe nói Quách Vĩ Bằng cũng không biết Lý Duy đang ở đâu, vừa vội vừa nóng, nhấn số điện thoại gọi cho bé Linda. Điện thoại vừa nhắc, anh hung dữ hỏi: "Tôi là Alan. Bà rốt cuộc đã nói gì với David?"

Bé Linda rất bất mãn với thái độ hung dữ của Alan. Ngạo mạn nói: "Xin lỗi, chuyện giữa chúng tôi phải giữ bí mật."

Alan cười khẩy: "Nội dung cuộc nói chuyện giữa hai người liên quan đến tôi. Tôi có quyền biết!"

Bé Linda lại muốn lờ cái vấn đề chính sách trong công ty ra giáo huấn. Alan không chút khách khí ngắt lời bà, hét lên: "Bà khỏi nói nhảm! Thành thật nói cho tôi biết rốt cuộc bà đã nói gì với David, nếu không nói tôi mặc kệ là ai kêu bà đến đây, nhưng tôi chắc chắn rằng người đầu tiên tôi không tha chính là bà! Mau tranh thủ thời gian nói nhanh, đừng thách thức sự kiên nhẫn của tôi!"

Bé Linda bị Alan uy hiếp trắng trợn, giận đến run người. Nhưng cuối cùng vẫn có chút nể nang Alan, đành phải nén giận, nhọt nhọt nói: "Tôi tới điều tra xem có phải thật sự David đang có quan hệ ngoài hôn nhân với cậu hay không." Nói tới đây, bé Linda có chút hả hê: "Nhìn dáng vẻ hoảng sợ của David, chắc chắn là cậu ấy không biết. Tôi hỏi cậu ấy có muốn kiện không, nếu như không muốn, vậy chỉ cần ký tên vào bản cam kết, trong đó nói rõ cậu ấy tự nguyện phát sinh quan hệ với cậu, nếu sau này tình cảm của hai người có chuyển biến xấu thì cũng không ảnh hưởng đến công ty. Đây là chính sách mới của công ty, tất cả những người công khai có người yêu cùng công ty đều phải làm bản cam kết này. Có lẽ David nhất thời không thể chấp nhận mình đã bị cậu lừa gạt, không nói gì đã bỏ đi."

Alan nổi điên: "WHAT! ARE YOU OUT OF YOUR FUCKING MIND!" Anh liên tục mắng chửi thật to một hồi, mắng đến nỗi làm cho bé Linda ngậy ngẩn cả người, bà ta cũng không biết khi nào Alan đã cúp điện thoại.

Alan lập tức hiểu ra chính lão Cát và Louis đã bày trò quỷ sau lưng anh. Không biết tại sao bọn họ lại biết được chuyện của anh và Sandy Vân, mượn chuyện này để hắt một thau nước bẩn lên người anh. Lão Cát và COO (Setoh: Chief Operating Officer- Giám đốc điều hành) vốn là bạn học, ông ta đã bàn bạc với COO, để COO đưa người tới điều tra. Mấy chuyện điều tra này cơ bản không cần phải báo lại với Hội đồng quản

trị. Bọn họ còn cố ý đợi đến trước khi bỏ phiếu một ngày mới bắt đầu điều tra, chắc chắn là muốn Alan trở tay không kịp.

Alan gọi cho Lý Duy lần nữa, vẫn tắt máy. Gọi vào điện thoại nhà, vẫn không có người nhấc máy. Alan lòng như lửa đốt. Lý Duy nhất định là quá đau lòng nên đã trốn tránh. Alan rất giận mình tại sao không sớm nói rõ cho Lý Duy biết. Anh giận mình không thể bay về ngay lập tức tìm Lý Duy rồi giải thích với cậu.

Alan nổi điên đi tới đi lui trong phòng khách sạn, rất vất vả mới tỉnh táo lại một chút. Anh gửi tin nhắn cho Lý Duy:

Gửi tin nhắn xong, Alan lập tức chạy sang phòng Denny, không hề ngạc nhiên khi thấy Ngụy Thiên cũng ở trong phòng Denny. Bạn thân của anh chỉ có Lâm Chính và Denny biết lý do tại sao anh kết hôn với Sandy. Lúc này anh không còn quan tâm đến Ngụy Thiên có ở đây hay không, kể lại mọi chuyện cho hai người.

Denny kinh ngạc, nói: "Khó trách chúng tôi mới vừa được thông báo tổ chức họp trước lúc bỏ phiếu một giờ, nhất định là có liên quan tới cậu."

Ngụy Thiên phân tích: "Bọn họ có thể dựa vào thái độ của David để thổi phồng chuyện lên. Họ có thể nói cậu quấy rối nhân viên, dù không có chứng cứ xác thật, không thể hủy bỏ tư cách đề cử của cậu, nhưng cũng đủ làm cho các thành viên khác nghi ngờ cậu."

Alan hừ lạnh: "Đáng tiếc là tin tức của bọn họ bị lỗi thời rồi, tôi đã ly hôn với Sandy."

Denny nói: "Tôi sẽ nhấn mạnh cậu đã ly hôn. Nhưng mà Alan, dù cậu đã nộp đơn ly hôn Sandy vào tháng 6, nhưng đến tháng 9 tòa án mới quyết định hai người ly hôn. Nghiêm túc nói tiếp, thật sự là cậu nảy sinh quan hệ với David trong khi chưa chính thức ly hôn."

Denny nói ra sự thật làm Alan đang áy náy nổi trận lôi đình: "Vậy thì sao? Đó là chuyện riêng của tôi và David, công ty không có quyền can thiệp!"

Denny trước giờ chưa từng thấy Alan nổi giận như thế, bị hù tới lú lẫm, tranh thủ nói: "Chúng tôi sẽ giúp cậu biện hộ."

Alan vung tay, thổ hổ hển: "Tôi muốn tự mình tranh luận! Tôi muốn kháng nghị!"

Giờ Bắc Kinh: 10 giờ tối thứ năm, giờ New York: 9 giờ sáng thứ năm.

Alan mặt lạnh tanh, theo Denny vào phòng họp lớn của trụ sở chính Smith & Miller. Một đám quản lý cao cấp đã ngồi sẵn, người biết chuyện lẫn không biết chuyện đều tò mò nhìn Alan. Lão Cát ngoài cười nhưng trong lòng không cười nói: "Alan, cậu đi nhầm chỗ rồi, đây là họp Hội đồng quản trị, cậu vẫn chưa là quản lý cao cấp, không được tham gia."

Alan lạnh lùng liếc ông ta một cái, nói: "Nếu thảo luận về chuyện của tôi, tại sao tôi lại không được có mặt?"

Shirley nhận được hai bản báo cáo hoàn toàn khác nhau một trời một vực từ Denny và COO. Cô nói: "Alan tới cũng tốt, chúng ta cũng nên nghe ý kiến của người trong cuộc." Lão Cát không phản đối nữa.

COO bắt mắt nhìn Alan, hắng giọng đọc cho mọi người bản báo cáo điều tra ở Bắc Kinh của bé Linda. Cố tình nhấn mạnh Lý Duy không hề biết gì, tất cả đều bị Alan lừa gạt, đau lòng quá mức, bây giờ không biết tung tích. Còn nói: "Phản ứng của David đã cho chúng ta lý do tin chắc rằng hành vi vô đạo đức của Alan có thể khiến công ty dính lú đến tội quấy rối. Nên tôi yêu cầu hội đồng xem xét hủy bỏ tư cách đề cử của Alan."

Alan châm biếm: "Xin ngài điều tra thì hãy điều tra kỹ chút. Tôi đã ly dị rồi."

COO giật mình cứng họng không nói được gì, dùng ánh mắt hỏi ý kiến lão Cát. Lão Cát cũng rất bất ngờ. Sắc mặt cả hai đều trở nên khó coi. Alan còn nói: "Các người có cần xem quyết định ly hôn của chúng tôi không? Nếu cần thiết, xin hãy mời một vị luật sư ra nói rõ cho tôi biết công ty có quyền hạn gì xâm phạm vào vấn đề riêng tư của tôi."

COO tái mặt, đánh trả lại: "Nhưng cậu rõ ràng đã giấu David tình trạng hôn nhân của mình..."

Không đợi ông ta nói xong, Alan cười nhạt xem thường: "Đó là chuyện của tôi và David, các người không có quyền can thiệp! Các vị đang ngồi ở đây có không ít người tái hôn, thử hỏi xem, tất cả đều kể rõ chuyện lúc trước của họ cho vợ hoặc chồng hiện tại của mình sao?" Alan nhìn xem một ông lão hói đầu, chậm chậm nói: "À, Philip thân mến, tôi còn chưa chúc ông tân hôn vui vẻ, cô vợ thứ 5 của ông thật sự rất đẹp, ông đúng là một người đàn ông may mắn."

Philip cảm ơn, đùa giỡn nói: "Vợ hiện tại của tôi biết rõ tôi đã kết hôn 4 lần, nhưng cô ấy cũng không biết tôi đã tốn bao nhiêu tiền cho 4 cô vợ trước."

Mọi người cười to, không khí phòng họp bỗng chốc thoải mái hơn. Không ít người bị bầu không khí này lôi kéo, không hề dùng cái nhìn nghiêm khắc với vấn đề này.

COO lảng sang chuyện khác: "Mấy năm gần đây, bởi vì chúng tôi không quan tâm đến chuyện tình cảm chốn công sở, số lần công ty bị khởi kiện bởi những vấn đề mang tính riêng tư rất nhiều, số tiền trả cho những hành vi quấy rối tình dục cũng tăng không ít. Bây giờ, rất nhiều công ty lớn đều cho những người có người yêu cùng công ty ký 'bản cam kết' dùng để đề phòng những lá đơn khởi kiện hành vi quấy rối tình dục. Alan, xem xét kỹ thì chuyện của cậu và David có rất nhiều nguy hiểm, chúng tôi nghĩ rằng công ty cần phải yêu cầu hai người ký vào 'bản cam kết' ấy."

Alan lớn tiếng phản bác: "Cái loại 'bản cam kết' tình yêu này đúng là bullshit! Vừa buồn cười lại vừa ngu ngốc không nói nên lời. Ở đất nước này, quyền riêng tư là quyền cơ bản của công dân. Công ty Luật đáng lẽ phải càng hiểu được thế nào là giữ gìn tôn nghiêm của pháp luật. Tôi có quyền giữ kín cuộc sống riêng tư của tôi, các người không có quyền can thiệp. Năm đó, khi tôi vào Smith & Miller, công ty đã hứa tuyệt đối giữ bí mật với hôn nhân đồng tính của tôi, nhưng trên thực tế công ty không những tiết lộ, mà còn công khai thảo luận. Giả sử bây giờ tôi ký cái 'bản cam kết' ấy, làm sao tôi có thể tin được công ty sẽ không tiết lộ thêm lần nữa? Đồng tính luyến ái đừng nói ở Trung, ngay cả một số bang ở Mỹ vẫn không thừa nhận. Tại sao chúng tôi phải giữ lại những thứ gây phiền phức cho mình?"

Những lời nói hùng hồn của Alan rất có tác dụng, không ít người cũng ra vẻ đồng ý.

Ngụy Thiên chụp lấy cơ hội ngàn năm có một nói: "Tôi với Denny đang yêu nhau, tôi tuyệt đối sẽ không ký một bản cam kết như thế."

Mọi người nghe xong lập tức xôn xao, không tin được mà nhìn hai người bọn họ. Denny là đồng tính luyến ái họ đã sớm biết, tất nhiên họ cũng biết Denny là một kẻ vô cùng trọng sắc. Còn Ngụy Thiên, anh ta có sắc à...Anh ta ngược lại chỉ có vô liêm sỉ. Denny bị Ngụy Thiên công khai quan hệ của hai người, tức giận nghiêng răng, nhưng vì ủng hộ Alan nên đành nhịn, nói: "Tôi cũng sẽ không ký." Denny vốn là mặt than, người khác nhìn vẻ mặt cũng không biết là Denny đang trong tình yêu cuồng nhiệt hay đang tức giận. Chỉ có Ngụy Thiên hiểu được Denny đang nổi giận. Anh ta chọn mặc kệ, ẩn ý nhìn Denny, làm cả đám người thấy buồn nôn.

COO vẫn không chịu thua: "Nếu chúng tôi phải trả tiền cho những hậu quả của các vấn đề riêng tư mang lại, chúng tôi cần phải được biết trước."

Alan mạnh mẽ nói: "Cam kết như vậy chỉ làm cho quan hệ mau phai nhạt. Các người vô cùng ngu ngốc có biết không, đối với người làm việc 70 tiếng một tuần, tìm được người yêu khó biết bao nhiêu? Nếu David không ký cái bản cam kết này mà chọn chia tay tôi thì sao?" Anh tức giận nói với lão Cát: "Hơn 2 năm trước các người đã đuổi được người yêu cũ của tôi đi, bây giờ còn muốn can thiệp vào cuộc sống của tôi lần nữa? Các người thật quái đản! Tôi thật đã chịu đủ rồi!"

Vừa dứt lời, điện thoại Alan vang lên. Anh cúi đầu kiểm tra, là điện thoại nhà. Căng thẳng trong lòng vốn đã thả lỏng, giờ lại siết chặt. Anh bước ra khỏi phòng họp nghe điện thoại, để lại đám người ở bên trong ngơ ngác nhìn nhau, suy nghĩ đủ thứ.

32. Chương 32: Xin Lỗi! Anh Yêu Em

Alan vừa ra khỏi phòng họp, lập tức không chờ được mà nhấn nút nghe: "Lý Duy?"

Từ trong điện thoại truyền ra một âm thanh nhẹ nhàng: "Ừm!"

Lý Duy đang ở nhà, Alan yên tâm hơn không ít, vốn phải nói lời vổ về, nhưng lại nhịn không được hỏi: "Sao muộn như vậy mới trở về? Đã chạy đi đâu?"

Lý Duy im lặng thở dài, thật tình cũng không muốn kể tỉ mỉ cho Alan biết mình đã đi đâu.

— — —
Lúc chiều Lý Duy chạy ra khỏi văn phòng công ty, không mục đích đi cả một đoạn đường dài, thấy một chiếc xe buýt tới, không quan tâm là chiếc xe ấy đi đến đâu mà leo lên đó, chỉ nghĩ cách công ty càng xa càng tốt.

Lộ trình của chiếc xe này rất dài. Vì chưa đến giờ tan ca nên trên xe không có nhiều người lắm. Lý Duy ngồi trên xe, ngơ ngác nhìn ra ngoài cửa sổ, đầu nghĩ ngợi lung tung. Alan thật sự đã kết hôn? Anh ấy gạt mình sao? Hốc mắt cậu đỏ lên, sóng mũi cay cay, trái tim co lại thật chặt rất khó chịu. Chờ cho đến khi cậu bị âm thanh không kiên nhẫn của người bán vé thúc giục thì mới phát hiện ra mình đã đi ra vùng ngoại thành hơn 30 dặm.

Nhiệt độ ở ngoại thành thấp hơn so với trong thành phố, Lý Duy mặc chiếc áo khoát không dày lắm, đứng trong gió rét chờ bắt xe quay về thành phố, bị lạnh đến run lập cập. Vất vả lắm mới lên được xe, nửa đường lại gặp trục trặc. Lý Duy đen mặt, thầm nghĩ 'mình có thể xui xẻo hơn nữa không?'. Nhưng sự thật lại chứng minh, cậu có thể. Đợi hơn nửa giờ mới xuống xe, nhưng lại đến trung gian, không vào nội thành. Lý Duy tiếp tục run rẩy đứng trong gió rét, đợi hơn 20 phút nữa mới lên được xe quay về nội thành.

Lúc Lý Duy quay về nội thành đã hơn 8 giờ tối. Lúc xe buýt dừng ở trạm trước công ty, Lý Duy xuống xe, do dự, về trường học thì phải tiếp tục đón tàu điện ngầm. Nhưng cuối cùng, Lý Duy vẫn không đi đến ga tàu điện ngầm, mà đón xe buýt quay về nhà Alan.

Đau khổ một hồi, Lý Duy bị cái bụng đói réo hò, còn bị lạnh đến hắt xì chảy nước mũi, thật sự không còn sức để nghĩ đến mấy chuyện đau lòng nữa. Vừa xuống xe, cậu lập tức chui vào một quán ăn, biến đau khổ thành cảm giác thèm ăn, kêu một đồng thức ăn, ăn nhiều thật nhiều. Ăn uống xong, Lý Duy cũng cảm thấy thoải mái hơn, ít nhất thì cái dạ dày cũng thoải mái. Lang thang mấy tiếng đồng hồ, cuối cùng cũng quay về nhà của hai người.

Trong nhà, không nơi nào không có hơi thở của Alan, thậm chí cảnh tượng hoan ái mấy ngày trước của cả hai vẫn còn trong phòng tắm. Ngôi nhà này có rất nhiều kỷ niệm vui vẻ của hai người, rõ ràng như vậy, chân thật như vậy, cậu hoàn toàn không nghĩ đây là giả dối.

Ở đây giống như có một loại ma lực kỳ lạ, có thể trấn an tâm trạng đang hỗn loạn của Lý Duy. Cậu từ từ tỉnh táo lại, đột nhiên cảm thấy có gì đó không đúng. Tại sao bé Linda lại chọn trước khi bỏ phiếu vài giờ mới đến đây điều tra, hơn nữa bà ta rõ ràng cố ý lôi kéo Lý Duy kiện Alan. Lý Duy bắt đầu lo lắng, cậu không biết phản ứng dữ dội lúc chiều của mình có đem lại phiền phức cho Alan hay không.

Lý Duy vội vàng mở điện thoại, lập tức thấy được rất nhiều tin nhắn và không ít cuộc gọi nhỡ. Lý Duy cảm thán trong lòng, Đại Bằng à, Jessica à, có cần 10 phút lại gọi một lần không, phí di động ở Trung Quốc rẻ lắm à, tiếp đó kiểm tra tin nhắn. Cậu mở to mắt khi nhìn thấy tin nhắn của Alan trong cái mớ linh tinh ấy. Lúc ấn mở, Lý Duy không khỏi có hơi hồi hộp. Sau khi xem xong, Lý Duy biết nhất định Alan đã gặp phiền phức. Tuy Alan đã nói anh và Sandy Vẫn không phải hôn nhân đúng nghĩa, nhưng trong lòng Lý Duy vẫn có chút sa sút.

Lý Duy cầm điện thoại nhấn số. Cậu không biết nên tra hỏi Alan hay là nên quan tâm anh. Nghĩ một hồi, cậu quyết định lấy điện thoại nhà gọi.

— — —
Từ trong loa truyền ra âm thanh bá đạo rất quen thuộc với Lý Duy, có lẽ do áy náy nên giọng Alan nhẹ đi không ít, còn mang theo lo lắng rất rõ ràng, Lý Duy nghe xong trong lòng vừa chua xót, vừa ngọt ngào.

Lý Duy thuận miệng nói: "Không đi đâu cả, chỉ lên xe đi lòng vòng, ăn một bữa cơm xong quay về." Không đợi Alan hỏi tiếp, Lý Duy dụ giọng: "Bọn họ lại làm phiền anh rồi phải không?"

Lý Duy mở miệng không hề trách cứ mà chỉ là quan tâm, Alan lại càng thêm áy náy. Vì để Lý Duy an tâm, anh không nhắc gì tới vừa nãy đã tranh cãi dữ dội trong phòng họp, dùng giọng điệu không quan tâm nói: "Bọn họ không làm phiền gì anh, anh không tính sổ với họ là đã may."

"À, vậy tốt rồi." Lý Duy vừa nói vừa khịt khịt mũi, tiếng nghẹt mũi nghe giống như đang nức nở.

Trái tim Alan cũng bị siết chặt, khan giọng nói: "Xin lỗi..." Đã lâu rồi anh chưa căng thẳng như thế này.

"Anh từng nói với em, Sandy là hàng xóm lúc nhỏ khi anh ở Mỹ. Bọn anh từ nhỏ đã giống như anh em ruột, sau này nhà anh chuyển đi, mất liên lạc vài năm, đến đại học gặp lại nhau. Cậu ấy thông qua anh mà quen biết em họ Cathy Lý, sau đó kết hôn với cô ta và có một đứa con tên Paul. Lần đầu tiên Cathy gian dối bên ngoài, Sandy vì con và vì mặt mũi của anh nên nhẫn nhịn. Sau này Cathy lại lần nữa ngoại tình, thừa dịp Sandy đi công tác, cô ta giao con cho bảo mẫu, công khai mang tình nhân về nhà chơi đùa, hoàn toàn quên mất mình có đứa con 2 tuổi, Paul nghịch một mình nên không cẩn thận rơi xuống hồ bơi trong nhà, nếu hôm đó không phải trời tiết xấu Sandy phải hủy chuyến bay quay về kịp thời phát hiện ra thì hậu quả sẽ không lường được. Hôn nhân của hai người họ cũng kết thúc rồi."

"Sandy đồng ý trả một số tiền lớn để đổi lấy quyền nuôi con. Sau đó Cathy bám lấy một tên phú hào dỏm, kết hôn chớp nhoáng nên cũng không cần phí phụng dưỡng Sandy chu cấp. Không lâu sau Cathy phát hiện mình bị lừa tình lừa tiền, tức giận ly hôn. Sau khi ly hôn, cô lại thấy Sandy rất tốt, trăm phương ngàn kế muốn tái hôn, vừa lấy lòng Sandy, vừa lợi dụng đứa con. Từ từ Sandy cũng mềm lòng, chấp nhận Cathy cùng nuôi con, thậm chí người cần liên hệ khi xảy ra trường hợp khẩn cấp cũng là Cathy."

Nếu như không phải do chuyện sau này, nói không chừng Sandy sẽ tái hôn với Cathy. Hôm đó, Sandy mang mẹ và con trai đi chơi. Trên đường đi gặp tai nạn. Mẹ Sandy vì bảo vệ cháu trai nên bị thương nghiêm trọng và qua đời. Sandy cũng bị thương nặng, sau khi cấp cứu thì hôn mê sâu. Bệnh viện báo cho Cathy biết. Không ngờ cô ta lòng dạ độc ác, nghĩ nếu như Sandy chết, tất cả tài sản của Sandy sẽ thuộc về Paul và người mẹ đã chết cả Sandy, mà Cathy là người giám hộ Paul, có thể cứ như vậy mà tiếp quản hết số tài sản đó. Ca phẫu thuật của Sandy là trường hợp nguy hiểm, cần phải có chữ ký của người nhà. Cathy cố ý kéo dài thời gian, nghi ngờ cách chữa trị của bác sĩ, cố ý không cho phẫu thuật."

Lý Duy vô thức bị cuốn vào câu chuyện. Cậu "À" một tiếng, hoàn toàn vẫn quên mất Sandy vẫn còn sống tốt, căng thẳng hỏi: "Rồi sao nữa? Ca phẫu thuật có được tiến hành không?"

Alan trả lời: "Sau này có làm phẫu thuật. Lúc ấy Lâm Chính đang thực tập ở bệnh viện đó, sau khi biết chuyện thì báo cho anh biết. Khi đó anh cũng ở Boston bàn bạc với Denny việc tham gia vào Smith & Miller. Anh tìm một vị thẩm phán có quen biết, nói rõ âm mưu của Cathy, xin được lệnh cách ly, cấm Cathy đến gần Sandy. Sau này Sandy đã qua nguy hiểm, nhưng cần thời gian trị liệu nên phải ở lại bệnh viện dài hạn. Cathy thừa dịp Sandy nằm viện không chăm sóc Paul được, đi tòa án tranh thủ giành lại quyền nuôi Paul, còn không cho Sandy gặp mặt con."

"Quá đáng!" Lý Duy đầy cảm phẫn. Alan tuy biết Lý Duy đang nói Cathy, nhưng trong lòng giật mình, giống như người bị mắng là anh.

"Lúc đó hoàn cảnh của Sandy rất khó khăn. Mẹ mất, vợ cũ bụng dạ khó lường, không được gặp con, một người thân bên cạnh cũng không có, cậu ấy rất tuyệt vọng, còn bị biến chứng sau phẫu thuật, bệnh viện thông báo mấy lần cậu ấy không qua khỏi. Cậu ấy cảm giác mình sống không được bao lâu nữa nên muốn tính toán trước. Cậu ấy sợ tài sản của mình đều rơi vào tay Cathy, đồng thời sợ con mình sống không tốt."

"Thật đáng thương." Lý Duy thành thật cảm thán. Sự lương thiện của cậu làm cho Alan thêm cảm động.

"Cậu ấy chỉ tin tưởng anh, muốn lập di chúc giao toàn bộ tài sản và quỹ ngân sách cho anh, đợi đến khi Paul trưởng thành sẽ giao lại cho nó. Nhưng thứ nhất: thuế thừa kế quá cao, thứ hai: cậu ấy sợ Cathy sẽ đi tòa đưa đơn kiện di chúc của cậu ấy không có hiệu lực, nên anh đưa ra ý kiến kết hôn với anh, như vậy nếu cậu ấy mất, anh sẽ lấy vai trò bạn đời của cậu ấy, thừa kế tài sản mà không phải đóng thuế, còn có quyền quyết định chuyện chữa trị cho cậu ấy một cách hợp pháp. Đương nhiên chuyện đó cũng bao hàm ý muốn trả thù Cathy. Sau khi anh đồng ý. Anh tìm thẩm phán đến bệnh viện chứng kiến bọn anh ký giấy kết hôn. Vì để tiện chăm sóc cho Sandy nên anh làm ở Smith & Miller chi nhánh Boston. Ở Boston chấp

nhận hôn nhân đồng tính nên hồ sơ cá nhân của anh không hề giấu giếm tình trạng hôn nhân. Sandy cũng có thể hưởng phúc lợi bảo hiểm ý tế của công ty vì là bạn đời của anh.”

Lý Duy bỗng nhiên cảm thấy có chút quen quen. ”A!” Cậu kêu lên một tiếng, ”Chuyện này giống hệt cái kết của Boston Legal. Denny bị chứng suy giảm trí nhớ, nhưng không muốn đem quyền quyết định chữa trị giao cho người không đáng tin, lại không muốn phải tốn nhiều tiền thuế nên kết hôn với Alan. Bởi vì hai người họ không phải đồng tính nên bị cộng đồng những người đồng tính thừa kiện. Nhưng mà bọn họ cũng chiến thắng quan tòa.” Fan nào tàn cứ blah blah nói, nghe kỹ còn thấy cậu rất vui vẻ.

Alan tròn mắt, hoàn toàn không bắt kịp suy nghĩ của Lý Duy. Anh không biết Lý Duy biết anh đã kết hôn nên bị ảnh hưởng, hay là nào Lý Duy có hơi kỳ lạ. Anh đợi đến khi Lý Duy kể hết, tiếp tục nói: ”Sau khi Cathy biết được, làm loạn lên, ở trước mặt cha mẹ anh và người lớn mắng anh có ý đồ xấu, gạt Sandy, muốn chiếm đoạt số tài sản vốn phải thuộc về con của cô ta. Cha tức giận nên đánh anh một trận, đuổi anh ra khỏi nhà. Cha và anh cứ như thế mà cắt đứt quan hệ với nhau, mãi cho đến khi bọn họ hiểu rõ tất cả do Cathy bày trò mới không mắng chửi anh nữa, đương nhiên ngoại trừ cha mẹ Cathy và cha anh. Cha anh nhất quyết không tha thứ cho anh. Có lẽ một phần cũng do anh là đồng tính.”

Alan cười chua chát, Lý Duy nghe xong rất đau lòng, cậu có thể hiểu được nhất định khi đó Alan phải chịu áp lực rất lớn.

”Mẹ của anh cũng không thể nào chấp nhận anh kết hôn với Sandy dù anh đã kể cho bà nghe hết mọi chuyện. Người lớn trong nhà chỉ có bà nội là hiểu, bà nội rất thông cảm cho Sandy. Khi đó Cathy có ý gửi Paul ở nhà cha mẹ cô ấy. Bà nội lấy cớ dẫn Paul đi du lịch, lén mang nó đến bệnh viện Boston thăm Sandy. Sandy gặp được con, có động lực sống tiếp, bắt đầu tích cực phối hợp làm trị liệu sau phẫu thuật rồi khỏe lại. Qua vài tháng, mẹ anh cũng chấp nhận, tới tìm anh ngủ bài.”

Nói đến đây, Alan quyết tâm dứt khoát thẳng thắn thành thật: ”Mẹ biết anh đã thích Sandy, sợ anh sớm muộn gì cũng từ đùa thành thật. Bà nói có thể chấp nhận hôn nhân không thực của anh và Sandy trong một thời gian ngắn, nhưng anh phải tách khỏi Sandy, chỉ khi nào Sandy gặp chuyện cấp bách anh mới được ra mặt xử lý. Sandy đã rất lo lắng khi biết anh vì cậu ấy mà trở mặt với người thân, đồng ý yêu cầu của mẹ, để anh về Trung Quốc phát triển sự nghiệp. Cậu ấy rất kiên quyết. Lúc đó Lâm Chính vẫn còn ở Boston, có thể giúp đỡ phần nào, cho nên anh đã đi, chỉ khi nào Sandy có chuyện gấp mới quay về xử lý.”

Lý Duy bỗng im lặng khi nghe Alan thừa nhận mình thích Sandy. Alan cảm thấy đây là lời khó nói nhất trong đời anh. Anh dường như trông thấy Lý Duy đang ở bên kia điện thoại im lặng chảy nước mắt. Nghĩ vậy, anh cũng chịu không nổi, rơi nước mắt.

Hai người cùng nhau im lặng một lúc. Lý Duy nhẹ giọng hỏi: ”Anh còn thích anh ấy?”

”Bây giờ anh chỉ còn tình nghĩa anh em với cậu ấy, không hề có tình yêu. Ngoại trừ ký những giấy tờ cần có sự đồng ý của người thân, giúp cậu ấy tuyển nhân viên quản lý công ty, những chuyện khác bọn anh đều không làm, không hôn lễ, không nhẫn cưới, còn ở riêng dài kỳ.” Alan muốn nói đùa để xoa dịu bầu không khí, nhưng Lý Duy nghe thấy cũng không cười một tiếng.

”Anh đang tiếc nuối?” Cậu chưa xốt hỏi.

”Không có, không có.” Alan phủ nhận liên tục. ”Những chuyện đó anh chỉ muốn làm với người mình yêu. Người anh yêu là em.” Alan vội vàng vỗ về lấy lòng cậu.

Lý Duy cũng cảm thấy dễ chịu hơn một chút, cố ý không trả lời, tiếp tục hỏi: ”Sau này thì sao? Sao hai người ly hôn?”

Nhắc đến chuyện ly hôn, Alan có hơi không tự tin. Anh cảm thấy chuyện ly hôn kéo theo rất nhiều vấn đề dây mơ rễ má.

”Sandy vì muốn giành lại quyền nuôi con, không ít lần đi tòa án với Cathy, sau khi thỏa thuận xong, cậu ấy phải trả tiền đã nuôi dưỡng con, thỉnh thoảng Cathy sẽ dẫn Paul đến Boston gặp Sandy. Sandy cố gắng để khỏe thật nhanh, lấy việc thân thể khỏe mạnh để gặp lại con làm động lực. Sau khi thân thể khỏe lại, lại muốn giành quyền nuôi con với Cathy. Nhưng Cathy lại biến con mình thành cái cây hái ra tiền, suốt ngày lấy con ra làm cơ vôi tiền Sandy, không chịu nhường quyền. Hai người cứ giằng co nhau như thế. Năm

ngoài anh giới thiệu cho Cathy một đối tượng rất có tiền, người kia rất ghét đứa con hay bám theo Cathy. Cathy vì muốn tái giá, không hề do dự đem quyền nuôi Paul giao lại cho Sandy.”

”Mấy năm đầu, khi tình hình Sandy vẫn chưa ổn lắm, phải thường xuyên làm phẫu thuật. Cathy cũng thường xuyên gây áp lực cho cậu ấy cho nên bọn anh không ly hôn. Đến khi cậu ấy khỏe lại, quyền nuôi Paul cũng thuộc về cậu ấy. Từ sau khi anh chia tay Steve cũng không có đối tượng ổn định, Sandy vì Paul nên cũng không tái hôn. Bọn anh ở với nhau có thể miễn không ít thuế, cho nên nhất thời không cần ly hôn gấp.” Alan có chút xấu hổ.

Lý Duy nửa thật nửa giả nói: ”Đáng khinh thường.” Giọng điệu lại rất nhẹ nhàng.

”Bây giờ Sandy đã có đối tượng trong lòng, Paul cũng rất thích người phụ nữ đó. Cho nên tháng 6 bọn anh nộp đơn ly hôn. Thủ tục ly hôn ở Mỹ bình thường phải kéo dài 6 tháng. Sau khi anh gặp em, cộng thêm Sandy cũng muốn đẩy nhanh thủ tục, anh mới về Mỹ ký giấy phân chia tài sản, tìm luật sư đẩy nhanh thủ tục ly hôn, sau đó tháng 9 tòa án quyết định ly hôn.”

Alan thẳng thắn thừa nhận anh có quan hệ với Lý Duy khi chưa ly hôn. Lý Duy im lặng lần nữa. Cậu vẫn có chút để ý Alan đã giấu giếm cậu, nhưng chuyện này có thể tha thứ, Alan có tình có nghĩa, hợp tình hợp lý. Nói gì thì anh cũng đã ly hôn Sandy, so đo quá nhiều cũng không được gì. Nhưng cậu vẫn thắc mắc: ”Tại sao anh không nói cho em biết anh đã kết hôn?”

Alan cười khổ: ”Anh sợ nếu nói ra, em sẽ không muốn ở bên anh nữa. Cái hôm em uống say, nếu như anh không đuổi theo tìm em, chỉ sợ từ đó về sau em sẽ biến mất không gặp anh nữa. Lúc đó anh nghĩ chờ đến khi tình cảm chúng ta ổn định sẽ nói cho em. Nhưng thời gian càng dài lại càng không mở miệng được. Anh sợ sau khi em biết sẽ có thành kiến với anh. Anh rất ích kỷ, anh không muốn phá vỡ hình tượng của mình trong mắt em. Khi anh biết bé Linda đã nói gì với em, anh như điên lên. Nếu biết mọi chuyện như vậy, nhất định anh sẽ nói trước với em, tuyệt đối không để em bị xem thường như vậy.”

Lần đầu tiên Alan thành thật nói cho cậu biết anh dối với tình cảm của hai người không hề tự tin như bề ngoài. Lý Duy nghe xong, trong lòng dịu đi, không tính toán Alan đã từng giấu giếm cậu nữa.

Alan thì thào: ”Xin lỗi, anh yêu em.”

Lý Duy nhẹ nhàng trả lời: ”Em cũng yêu anh.”

33. Chương 33: Chủ Ý Của Ngụy Thiên

Từ trước đến nay Lý Duy vốn là người dễ bị tình yêu dỗ dành. Qua cuộc điện thoại dài, Alan giải thích rõ ràng khiến uất ức trong lòng cậu vị quét sạch. Ngày hôm nay cả thể xác lẫn tinh thần cậu đều bị giày vò, tinh thần vừa mệt mỏi vừa căng thẳng. Alan biết cậu đang mệt, dịu dàng nói: ”Muộn rồi, em đi ngủ đi. Anh sẽ sửa vé máy bay, mai về.”

Lý Duy hiểu Alan đang lo cho cậu nên muốn về sớm. Nhưng nhớ tới Alan đã định trải qua lễ giáng sinh với người nhà, cậu thấy áy náy vội vàng nói: ”Em không sao. Anh nên giữ nguyên kế hoạch trải qua giáng sinh với người nhà. Không cần phải về sớm.”

Alan nghe xong không biết thế nào, cảm giác như Lý Duy đang từ chối anh. Nếu là bình thường anh sẽ bá đạo giữ nguyên quyết định, nhưng hôm nay anh lại im lặng vài giây, nói: ”Được rồi.” Hai người chúc nhau ngủ ngon rồi cúp điện thoại.

Alan nửa tựa vào bàn, vẻ mặt nghiêm túc suy nghĩ xem có phải Lý Duy thật sự không còn thắc mắc gì với chuyện lần này nữa hay không. Bên ngoài có tiếng gõ cửa, anh ngẩng đầu lên thấy Denny đem bộ mặt đen sì đi vào.

Khi này Alan rời khỏi phòng họp, các thành viên hội đồng quản trị vẫn tiếp tục bàn luận. Phần lớn mọi người đều bị những lời của Alan thuyết phục. Có vài người ngầm công khai hoặc trực tiếp công khai có tình cảm trong công ty đều nhất quyết phản đối chuyện ký ‘bản cam kết’. Shirley cũng đồng ý công ty không nên can thiệp vào đời sống riêng tư của nhân viên, chỉ cần chuyện riêng của nhân viên không ảnh hưởng đến lợi ích công ty. Sau đó, cô đề nghị tổ chức bỏ phiếu như đã dự định. Nhưng COO lại phản đối. Ông ta

lo nếu như tổ chức bỏ phiếu, dựa vào tình huống này của Alan sẽ thu được không ít phiếu đồng tình. COO nói vì không biết Lý Duy hiện tại thế nào nên phải tạm hoãn bỏ phiếu, phản ứng của David cho thấy cậu đã bị Alan lừa gạt, công ty có thể sẽ bị kiện vì chuyện của hai người. Ông ta nói cũng có phần đúng, Shirley đồng ý đợi đến khi báo Linda nói chuyện xong với Lý Duy rồi mới quyết định. Nhưng cô không tán thành việc tạm hoãn bỏ phiếu, ai cũng không muốn ở lại New York quá lâu. Cuối cùng mọi người đều đồng ý hôm sau tiến hành bỏ phiếu.

Nói chuyện chính sự xong, có người hỏi Ngụy Thiên làm sao theo đuổi được Denny. Chủ đề này lại khiến Ngụy Thiên đặc ý, anh ta không nói anh ta cùng Denny bắt đầu từ tình một đêm, mà là vô cùng đặc ý nói hai người bọn họ cùng nhau hợp tác trong một hạng mục, nhất kiến chung tình. Denny không nói đúng cũng lười sửa lại, tự hỏi tại sao lại như vậy! Sau đó đứng dậy bỏ đi tìm Alan.

Denny thấy Alan nghiêm mặt, nhìn giống như nói chuyện với Lý Duy không ổn cho lắm. Denny nói cho Alan biết kết quả cuộc họp, cẩn thận đề nghị: "Alan, tôi nghĩ David nên đứng ra nói rõ mọi chuyện."

Alan kiên quyết từ chối: "Không được! Tôi không thể để cho em ấy bị người đàn bà kia xem thường lần nữa!"

Lúc Denny đang khó xử không biết thuyết phục Alan thế nào thì Ngụy Thiên với vẻ mặt hớn hở đi vào. Sau khi biết chuyện của Alan, Ngụy Thiên nói: "David vẫn cần phải đứng ra giải thích, như thế mọi người mới tin. Chúng ta có thể nói với Shirley điều một người khác đến nói chuyện với cậu ấy."

Denny gật đầu thuyết phục Alan, không thêm đề ý Ngụy Thiên mà đi tìm Shirley.

Ngụy Thiên đã sớm quen Denny không được tự nhiên, hôm nay anh ta đang rất vui, không muốn so đo với Denny. Anh ta rất muốn chia sẻ sự vui sướng trong lòng mình với Alan, nhưng Alan lại không chút hào hứng với chuyện của anh ta. Ngụy Thiên rất tiếc, sau đó hỏi: "David giận cậu à?"

Alan không vui phủ nhận: "Không phải."

"David dễ mềm lòng, cậu trở về chịu khó vỗ về cậu ấy là được rồi." Ngụy Thiên không để ý Alan, đột nhiên thần bí nói: "Tôi dạy cho cậu cách dỗ người hay nhất."

Alan nhún mày nhìn anh ta, không chút che giấu sự không tin tưởng.

"Cậu để cho cậu ấy dỗ cậu, bảo đảm cậu ấy sẽ thích." Ngụy Thiên nửa đùa nửa thật nói.

Alan cười khẩy: "Anh cũng sài chiêu này với Denny sao?" Không đợi Ngụy Thiên trả lời, Alan giễu cợt: "Chắc chắn là vô dụng rồi. Denny chỉ thích bị người dỗ, không muốn dỗ người. Để cậu ta dỗ anh, chắc chắn cậu ta sẽ quăng cho anh cây gậy mất xa."

Ngụy Thiên trừng to mắt, giật mình hỏi: "Cả việc này em ấy cũng nói cho cậu biết?" Dù Denny ngoài mặt từ chối dỗ anh ta, nhưng sau đó Ngụy Thiên cảm giác được cách đối xử của Denny đã dần thay đổi không ít, cho nên anh ta đem cách hữu hiệu này nói cho Alan, đương nhiên cũng có ý định xem chuyện cười của Alan.

Lúc sáng Alan rất bức mình, nhưng giờ lại bật cười. Anh không chút hiền lành cười ha ha: "Denny nhất định sẽ làm như thế."

Cười đủ, anh tốt bụng nhắc nhở: "Anh tốt nhất không nên thừa dịp Giáng sinh theo cậu ấy về nhà. Chỉ cần một trong những người nhà của cậu ấy nói anh..." Alan miễn cưỡng tránh né chữ 'xấu', "... không được đẹp trai lắm, nhất định Denny sẽ đá anh ra khỏi cửa."

Ngụy Thiên bị Alan nhìn thấu tâm tư, lại bị cảnh cáo như thế có hơi khó chịu. Alan an ủi anh ta: "Chỉ cần anh tiếp tục mặt dày bám lấy Denny, sớm muộn gì cậu ấy cũng sẽ quen có anh bên cạnh." Ngụy Thiên không thể không thừa nhận, những lời Alan nói làm tổn thương lòng tự tôn của anh ta, nhưng sự thật chính là như vậy.

Lúc Lý Duy dậy gọi cho Alan hỏi tình hình bỏ phiếu như thế nào. Cậu chủ động gọi điện thoại tới làm Alan rất vui. Alan thoải mái nói, bỏ phiếu dời lại một ngày, Shirley ủy nhiệm cho một quản lý có lập trường

trung lập nói chuyện với Lý Duy qua video. Anh tận lực nói hai chuyện không liên quan nhau. Lý Duy biết chính hành vi lỗ mãng hôm qua của mình đã gây ảnh hưởng đến Alan, bắt an nói: "Xin lỗi."

"Không sao, không có chuyện gì cả." Alan trấn an cậu: "Andrew rất nice, cậu ấy chỉ tâm sự đủ chuyện với em thôi. Nếu như em không muốn nói chuyện với cậu ấy, hôm nay xin nghỉ phép một ngày đi."

Lý Duy suy nghĩ, nói: "Không, em muốn đi. Em không muốn trốn tránh. Dù em không muốn quá nhiều người biết chuyện của chúng ta, nhưng nếu họ đã biết thì em sẽ không phủ nhận." Thấy lần này Lý Duy quyết tâm như vậy, Alan rất vui vẻ, nhưng lại nói ra lời giết phong cảnh: "Vội nhanh lên đi, đừng thừa dịp anh không có nhà rồi đi làm trễ."

Lý Duy đến công, trước sảnh tiếp tân có rất nhiều đồng nghiệp ở tổ khác nhìn cậu với vẻ mặt không tự nhiên. Hôm qua Lý Duy chưa nói lời nào đã chạy đi, bé Linda biết được lập tức hô to gọi nhỏ Helen đi tìm người về, không ít người nghe được, nhao nhao bàn luận. Vài người có ý đồ xấu thừa cơ hội đi đồn đại thổi phồng chuyện, chỉ trong một khoảng thời gian rất ngắn, ngoại trừ một vài cá nhân chỉ lo vùi đầu vào làm việc, còn lại không ít người trong công ty đều biết chuyện Lý Duy đang có quan hệ tình cảm với Alan.

Những đồng nghiệp cùng tổ với Lý Duy đều đối xử với cậu như cũ, mặc dù biết rõ quan hệ giữa cậu và ông chủ không bình thường, nhưng cũng không ác ý đoán mò, nói xấu hại người như những nhân viên khác. Luật sư Mã là một trong số ít người hai tai không nghe thấy những chuyện linh tinh trong công ty. Một hạng mục đã tạm hoãn rất lâu của anh nay đột nhiên bị thân chủ lấy ra làm lại, gửi tới một đồng tài liệu, bảo phải làm xong hết trong một thời gian ngắn. Phần lớn người trong tổ đều tham gia vào hạng mục lớn của Alan, chỉ có Lý Duy và rất ít người khác không tham gia vào hạng mục đó. Lý Duy vừa vào công ty đã bị luật sư Mã bắt đi.

Lý Duy được giao cho năm túi tài liệu dày cộm, đâm đầu vào làm việc, hoàn toàn quên mất còn phải nói chuyện với người ở trụ sở chính, càng không còn sức quan tâm đến những ánh mắt khác thường xung quanh.

Sau đó Helen đến cắt ngang công việc của Lý Duy, gọi cậu đến phòng họp nhỏ chat video với một quản lý ở Mĩ - Andrew. Vừa vào Andrew đã nói sẽ tôn trọng chuyện riêng tư của Lý Duy, giao cho Lý Duy quyền chủ động, cậu muốn nói gì thì cứ nói cái đó.

Lý Duy trả lời đơn giản nhưng rõ ràng: "I love Alan and he loves me." (Setoh: Tôi yêu Alan và anh ấy cũng yêu tôi.)

Andrew cười nói: "Good for your guys." (Setoh: Tốt lắm các chàng trai.) Sau đó không hỏi gì nhiều, chỉ hỏi công việc của Lý Duy như thế nào, trò chuyện một ít về thời tiết không được tốt mấy ở Bắc Kinh rồi kết thúc.

Lý Duy nhẹ nhàng thở phào, phải về chỗ tiếp tục công việc, lại bị bé Linda chặn ở cửa phòng họp. Bé Linda nở một nụ cười giả tạo: "David, chúng ta nói chuyện với nhau chút được không? Tôi nghĩ chắc là cậu hiểu lầm tôi rồi, thật ra những lời hôm qua của tôi chỉ là muốn tốt..."

Lý Duy lễ phép nhưng lạnh lùng cắt ngang: "Cám ơn ý tốt của bà, nhưng tôi còn phải quay về làm việc, công ty phát lương cho tôi là để tôi tới đây làm việc."

Bé Linda ngày hôm qua bị Alan mắng nhiếc một trận, vốn đem theo một bụng đầy oán khí muốn đổ hết lên người Lý Duy. Không ngờ chỉ qua một đêm, Lý Duy đã hoàn toàn trái ngược với dáng vẻ yêu đuối ngày hôm qua, vẫn dùng giọng điệu nhẹ nhàng nhưng tỏa ra khí thế mạnh mẽ, vừa đáng ghét vừa đáng sợ giống Alan. Bé Linda ngơ ngắc lùi sang một bên, nhìn Lý Duy đi lướt qua bà ta.

New York, 10 giờ sáng thứ sáu. Andrew báo cáo với hội đồng quản trị rằng không có dấu hiệu nào cho thấy chuyện của Lý Duy và Alan sẽ ảnh hưởng đến công ty. Thế là tổ chức bỏ phiếu. Màn hình chiếu trình bày tất cả tư liệu về những người được đề cử, chiếu xong mọi người giơ tay bỏ phiếu, giơ tay hơn hai phần ba thì được thông qua. Alan được nhiều người chọn nên được thông qua.

Thành tích của Louis miễn cưỡng phù hợp, nếu như Alan bị hủy tư cách hẳn ta chắc chắn được lợi, bởi vì chi nhánh Bắc Kinh đã mấy năm không thăng chức ai làm quản lý cao cấp, trụ sở chính rất hy vọng năm nay sẽ có người. Đáng tiếc đám người của lão Cát đã tính toán thất bại, Louis không được chấp nhận.

Alan tham gia tiệc tối chúc mừng xong lập tức bay tới San Francisco, ở cùng người nhà đến hết thứ bảy rồi về lại Bắc Kinh. Người nhà của anh đã biết anh ly hôn Sandy, cũng biết anh chính thức công khai quan hệ với một bạn trai khác. Cha Alan vẫn không chịu hòa nhã với con trai, mẹ anh dù hy vọng anh có thể tìm một người phụ nữ rồi lập gia đình, nhưng cuối cùng bà vẫn chấp nhận.

Chiều tối thứ hai Alan về Bắc Kinh. Anh cố ý không báo cho Lý Duy biết mình về sớm vì không muốn nghe Lý Duy một lần nữa bảo anh sau giáng sinh hãy về. Lúc Alan xuất hiện trong công ty, Lý Duy đầu tiên là ngạc nhiên, sau đó mới nở nụ cười mừng rỡ. Hai người bốn mắt nhìn nhau, ánh mắt nóng rực như muốn làm tan chảy lẫn nhau. Xung quanh có không ít người đang tăng ca, nên cả hai đành nhìn xuống không ôm chầm lấy nhau thật chặt.

Alan ra hiệu bảo Lý Duy về nhà cùng anh. Lý Duy nhẹ lắc đầu, gửi tin nhắn nói cho Alan biết mình phải tăng ca cho luật sư Mã. Cậu bảo anh về nghỉ ngơi trước, Alan không chịu, nhất quyết đợi Lý Duy về cùng. Alan dặn thư ký gọi một bữa cơm, nói mọi người đã làm việc cực khổ nay mời mọi người ăn một bữa. Những người biết chuyện thường hay nói đùa là 'nhờ phúc của bà chủ'.

Đợi đến hơn 9 giờ Alan đợi không nổi nữa, từ trước tới giờ đều là Lý Duy chờ anh tan ca, bây giờ anh mới biết chờ người ta khó biết bao nhiêu. Alan nhìn Lý Duy đang bận bịu làm việc đến sứt đầu mẻ trán, tới phòng làm việc của luật sư Mã: "Alex, tiến độ của Project Galaxy sao rồi?"

Luật sư Mã nhô đầu ra từ núi tài liệu nói: "Chúng tôi đang tranh thủ thời gian xem xét tài liệu, thứ sáu mới có thể hoàn thành báo cáo sơ thảo."

"Good. Đủ người không? Có bận quá không? Bây giờ tôi không có chuyện gì để làm, nếu được thì tôi sẽ giúp cho?"

Luật sư Mã thụ sủng nhược kinh (được cưng chiều mà lo sợ), lão đại hôm nay bị gì vậy, tự nhiên muốn làm việc giúp nhân viên. Cảm động đến muốn khóc, nhưng luật sư Mã vẫn dứt khoát từ chối ý tốt của Alan: "Không... cần, ông chủ... ngài rất đắt giá." Nếu để cho thân chủ keo kiệt biết được bọn họ để một quản lý thu 720USD/h làm những chuyện linh tinh như xem tài liệu, chắc chắn sẽ nổi điên lên.

Đại luật sư Alan không nơi dụng võ, bất mãn quay về phòng làm việc của mình. Anh chán ngán đợi đến 12 giờ, cuối cùng Lý Duy cũng xong. Trong công ty không còn lại bao nhiêu người tăng ca trễ đến giờ này, nên hai người không che giấu kẻ vai nắm tay nhau ra khỏi công ty. Trên đường về nhà hai người vẫn nắm tay nhau thật chặt, không hề buông ra.

34. Chương 34: Người Lớn Và Trẻ Con

Vừa vào cửa, rốt cuộc hai người không khống chế được nữa, áo khoát chưa kịp cởi, giày không kịp thay, đứng trước cửa phòng khách hôn nhau. Alan ép Lý Duy vào tường, tay trái ôm eo cậu, tay phải kê giữa đầu cậu và vách tường. Hai người giống như đói khát mà hôn nhau, vuốt ve, ôm nhau thật chặt, khao khát đem thân thể đối phương dung nhập vào người mình. Hôn nhau thật lâu hai người mới thở hổn hển mà tách ra, nhìn nhau cười.

"Muốn anh không?" Tuy là câu hỏi, nhưng khẩu khí Alan lại rất chắc chắn, hai tay cũng không rảnh rỗi mà bắt đầu cởi quần áo Lý Duy.

"Muốn!" Lý Duy luống cuống tay chân cởi thắt lưng Alan. Cậu chủ động cầu hoan làm Alan rất kích động. Alan vội vàng ôm Lý Duy vào phòng tắm. Quần áo cả hai rơi dọc theo đường đi. Dòng nước ấm áp đánh vào cơ thể trần trụi của cả hai, trong phòng tắm kích tình vô hạn.

Sau khi tắm qua loa, Alan nâng chân phải của Lý Duy gác lên bồn tắm, không làm khuếch trương, đỡ lấy phía dưới sưng cứng của mình thẳng tiến vào. Lý Duy đau đến suýt chút nữa trượt chân, Alan kịp thời đỡ lấy eo cậu, dừng lại động tác phía dưới, nhiệt tình hôn lên lưng Lý Duy, vươn một tay ra cầm lấy thẳng nhóc đang ỉu xiù phía trước của Lý Duy. Lý Duy bị trêu chọc làm cho dục hỏa bùng cháy, nhất thời quên mất cảm giác thẹn thùng, xoay cặp mông trắng nõn đầy mê hoặc: "Nhanh lên...a...đừng dừng lại..."

Alan cực kỳ hưng phấn, xoay đầu Lý Duy sang vừa hôn sâu, vừa ra sức đâm rút. Lý Duy bị đâm đến thoải mái, chịu không được phát ra tiếng rên rĩ, nhưng đôi môi đang bị chặn nên chỉ kêu ra tiếng "...ừm...ừm...". Do hưng phấn quá mức, cậu rất nhanh đã bắn ra trong tay Alan. Alan cũng do quá phấn khích, sau khi Lý Duy bắn ra không bao lâu thì cũng phóng thích vào bên trong cậu.

Sau khi Lý Duy phục hồi tinh thần lại, cậu muốn cười Alan hôm nay lại nhanh như vậy, nhưng may mắn cậu kịp nhớ lại chính mình còn nhanh hơn, thế là im lặng không tự ôm nhục. Dù cả hai vẫn chưa thấy thỏa mãn, nhưng một người mới đi máy bay đường dài, người còn lại thì tăng ca, hai người đều mệt nên sau khi tắm xong, ôm nhau nằm trên giường.

Hai người đang nằm nhìn nhau, đột nhiên Alan kéo Lý Duy vào ngực, đặt cậu lên bả vai, nhẹ nhàng vuốt ve mái tóc ngắn của cậu, nửa ngày mới mở miệng nói: "Hôm đó, anh cũng khóc."

"Cái gì?" Lý Duy không hiểu, ngẩng đầu mơ màng nhìn Alan.

Giọng Alan có chút thấp: "Hôm đó giải thích với em qua điện thoại, anh nghe được tiếng khóc của em, trong lòng thấy khó chịu, nước mắt cũng rơi theo. Cả đời này anh không khóc bao nhiêu lần cả."

Lý Duy tròn tròn mắt, bối rối nói: "Nhưng em không khóc."

Mặt Alan biếc sắc, cứng ngắt nói: "Em khóc! Anh nghe tiếng em khịt mũi!"

Lý Duy vô tội nói: "Đó là do em bị lạnh nên có chút cảm."

Alan đánh chết cũng không tin: "Em có khóc!"

"Em không hề khóc."

"Em khóc!"

"Em không hề khóc. Thì ra là anh khóc, ha ha ha ha..." Lý Duy cười vui vẻ đến mức nằm co người lại trong lòng Alan.

Alan thẹn quá hóa giận, xoay người đè Lý Duy xuống, vừa hôn vừa cắn, vừa xoa vừa nhéo. Tâm hồn bị tổn thương nên phải để cho Lý Duy lấy thân bồi thường. Lý Duy tránh không kịp, liên tục kêu lên: "Muộn rồi, ngày mai còn phải đi làm."

"Không cần, anh cho em nghỉ một tuần!"

"Không được, hạng mục của luật sư Mã rất gấp, em còn một đồng tài liệu phải xem." Kháng nghị không hiệu lực, Lý Duy bị khiêu khích dục vọng, thế là đánh mất lý trí, vui vẻ thuận theo.

Alan xấu xa tìm mọi cách trêu ghẹo những nơi mẫn cảm của Lý Duy, thậm chí cả miệng cũng sử dụng, vuốt ve thẳng nhóc đang đứng thẳng của Lý Duy. Khoái cảm như thủy triều đánh úp Lý Duy, mãi cho đến khi cao trào, cơ thể Lý Duy vẫn run rẩy không ngừng. Alan ôm cậu vào lòng thật chặt, để cậu từ từ bình phục lại. Alan thỏa mãn liếm khô mắt và nước mắt chưa khô trên mặt Lý Duy, tiểu bạo long kêu gào trong lòng: "Anh cho em hôm đó không khóc!"

Ngày hôm sau, hiếm khi Lý Duy dậy trước Alan. Cậu nhìn đồng hồ, gấp gáp lay Alan tỉnh: "Mau dậy đi, trễ rồi!"

Alan ngáp một cái, xoay người kéo chăn che đầu lại, lười biếng nói: "Sáng nay anh không đi công ty, em nói với Lily anh làm ở nhà làm việc."

"Làm việc ở nhà? Có quỷ mới tin!"

Giọng điệu đắc ý truyền ra từ trong chăn: "Anh là ông chủ. Em cũng không cần gấp, hôm qua tăng ca trễ như vậy, sáng nay đi muộn chút cũng không sao, anh cho phép."

Đáng ghét! Ông chủ anh giỏi lắm. Lý Duy tức tối đi rửa mặt. Lúc quay lại phòng ngủ thay quần áo, Alan từ trong chăn nhô đầu ra: "Không cần lo lắng, anh gọi lái xe đưa em đi. Lại đây."

Lý Duy nhìn cái người đang thoải mái nằm trong chăn, đúng là không công bằng mà. Bị người nào đó gọi, cậu chậm chạp đi tới giường. Alan vươn thân trên, kéo đầu Lý Duy xuống, lại hôn thêm mấy cái rồi giúp cậu chỉnh lại cổ áo mới vừa lòng buồng người ra.

Lý Duy vội vàng chạy ra cửa. Dù ông chủ cho phép cậu muộn nhưng cậu cũng không muốn người khác bao che. Lý Duy ngồi trên xe Alan, nhận lấy gói đồ mà lái xe nói là bữa sáng Lý tiên sinh nhờ mua, trong lòng cậu dù có chút bực nhưng cũng đã sớm bay mất không còn lại gì. Cậu thích thú ăn bữa sáng, cảm thấy rất thỏa mãn.

Sáng, Ngụy Thiên sang tìm Alan nhưng lại thấy Alan không đi làm. Anh ta nhìn sang Lý Duy đang mang về mặt tràn ngập vui sướng, khó hiểu nghĩ thầm: 'Sao David tới mà Alan lại không có, không phải là ngược lại mới đúng sao?'. Anh ta đột nhiên hiểu ra, kích động chạy về văn phòng đóng cửa lại, gọi điện cho Denny đang ở nước Mỹ xa xôi: "Denny thân ái, anh cho em biết, tối qua Alan đã thất thân rồi!"

Denny bị Ngụy Thiên mỗi ngày gọi điện thoại N lần, không phiền cũng thành phiền, nổi giận mắng: "Anh có bệnh à? Cậu ta đã không còn là xử nam mấy chục năm trước rồi!"

Ngụy Thiên ngẩn người, lập tức giải thích: "No no no, ý anh là hoa cúc của cậu ấy cũng mất luôn rồi."

Denny thoáng cái bị tin giật gân này hấp dẫn, không thêm mắng Ngụy Thiên nữa. Thầm nghĩ sao lại thế được, nhưng lại mong tin này là thật. Ngụy Thiên rất vui về kể cho Denny nghe, Alan áy náy nóng lòng muốn vỗ về người yêu, anh ta cho Alan ý kiến, lúc sáng Alan không đi làm, còn Lý Duy rõ ràng rất vui vẻ. Những người bình thường đều vì người yêu giấu giếm chuyện cũ mà làm khó dễ nhau trong một khoảng thời gian, nếu không phải tối qua Alan chủ động dâng hiến, sao hôm nay David lại vui như vậy?

Thường ngày Denny và Ngụy Thiên đều nghe không ít lời độc ác của Alan, thật vất vả mới có cơ hội cười nhạo một kẻ luôn cho mình là số 1 như Alan, hai người vui vẻ nói sẽ không để yên. Cả hai rất hiếm khi vui vẻ ngọt ngào nói chuyện với nhau. Đúng là cùng nói xấu một người sẽ khiến hai con người xa lạ sẽ đến gần nhau hơn. Denny nói chuyện này cho Lâm Chính biết. Lâm Chính nhanh chóng đồn tin này cho tất cả bạn bè.

Alan vì chuyện ở Mỹ nên mệt mỏi mấy ngày chưa được nghỉ ngơi. Mãi đến khi trở về, có thể vuốt ve người yêu, anh mới an tâm hơn, lần đầu tiên ngủ ngon như thế này. Anh không ngờ tới, lúc mình còn đang trong mộng đẹp, tin đồn anh bị thất thân đã được truyền cho tất cả bạn bè, trở thành tin tức giật gân nhất năm.

Tất nhiên, dựa vào khí thế của Alan, không ai dám lỗ mãng đến tìm anh xác minh. Nhưng chuyện này cũng không ảnh hưởng đến những câu nói ẩn ý của bọn họ. Ví dụ như: bọn họ không gọi Lý Duy là 'bạn trai nhỏ của Alan' mà gọi thành 'người đàn ông của Alan'. Lý Duy trước giờ vẫn cố gắng xử sự thành thực hơn khi ở trước mặt bạn bè Alan dù khuôn mặt trẻ con của cậu làm cho sự cố gắng đó không chút tác dụng. Khi lần đầu tiên cậu nghe Lâm Chính ngồi trong quán bar nói với Alan: "Người đàn ông của cậu đến rồi." Cậu cảm thấy rất vui vẻ, trong lòng rạo rực.

Tối đó về nhà, Lý Duy ở trong phòng tắm soi gương cả buổi. Lần tắm ca này kéo dài rất lâu, đến cả râu mọc ra cũng không có thời gian cạo. Không lẽ vì thế này nên trở thành thực hơn? Đối với cái suy nghĩ ngu ngốc này của Lý Duy, Alan cũng vui vẻ theo. Alan là người thông minh, bị bạn bè dò xét vài lần, còn thấy Ngụy Thiên cười vừa đề tiện vừa mờ ám, anh đã sớm hiểu là có chuyện gì. Chỉ vì thấy Lý Duy vui vẻ như vậy, anh mới không quan tâm đến người khác nghĩ gì, không thêm giải thích. Lý Duy bắt đầu cố ý để râu, chưa đến vài ngày Alan chịu không được nữa nên tự mình ra trận, cạo hết sạch sẽ. Alan không để ý tới cặp mắt uất ức của Lý Duy, sờ sờ cái cằm bóng loáng của cậu, hôn rồi xoa, về mặt vô cùng hài lòng, cuối cùng cũng không bị râu đâm khi hôn nữa.

Trong một thời gian ngắn, nhân viên công ty vẫn không ngừng đồn về chuyện của hai người. May mắn khi đó luật sư Mã giao cho Lý Duy rất nhiều công việc, không rảnh để quan tâm đến những lời đồn của người khác. Nhưng Hứa Luân lại đi tìm cậu, kỳ quái nói: "Khó trách lúc anh xin chuyển tổ, Alan quyết liệt phản đối. Anh chỉ muốn chuyển tổ, cũng không xin chuyển đến tổ bọn em, Alan cần gì phải ra mặt phản đối, rõ ràng anh ta cố ý trả thù anh giúp em."

Lý Duy ngạc nhiên: "Có chuyện này? Tôi không nghe Alan nói."

Hứa Luân tin Lý Duy không phải kẻ giật dây Alan, nhưng bị bạn trai của bạn trai cũ xem thường như vậy, cục tức này rất khó nuốt được. Hắn châm ngòi ly gián: "Tiểu Duy, em và Alan bên nhau cũng hơi lâu rồi, anh ta không phải người lương thiện gì đâu." Sau đó, hắn bắt đầu lái nhai cho cậu nghe những lời đồn thổi xấu về Alan, sau đó phàn nàn công ty bắt công với hắn bởi lòng ghen ghét của Alan.

Lý Duy lạnh nhạt trả lời: "Cảm ơn anh đã nhắc nhở. Nhưng tôi nghĩ tôi hiểu bạn trai mình là người như thế nào hơn so với anh. Còn nữa, tôi không bảo Alan cố ý nhắm vào anh. Còn chuyện tại sao anh ấy phản đối anh chuyển tổ, tôi nghĩ nhất định anh ấy có lý do hợp lý."

Hứa Luân cười khẩy nói: "Tiểu Duy, em vẫn luôn giữ khuyết điểm ấy, luôn nghĩ ai cũng rất tốt. Em nghĩ một người đào hoa như Alan có bao nhiêu thật lòng với em."

Lý Duy không chút do dự trả lời: "Tôi tin anh ấy." Phải, cậu tin Alan, nên hôm đó khi Suzanne và Quách Vĩ Bằng hỏi cậu tại sao lại mất tích mấy tiếng đồng hồ, cậu chỉ nói vì chuyện tình cảm bị lộ, có chút sợ hãi. Cậu không muốn nói Alan giấu giếm chuyện hôn nhân, không muốn để bạn bè cậu có thành kiến với Alan. Cậu có thể cãi nhau với Alan vì chuyện này, nhưng đến cùng cậu vẫn chọn tin tưởng và tha thứ. Với cậu mà nói, chuyện này so với cãi nhau càng làm họ thấu hiểu nhau hơn.

Lý Duy không quan tâm Hứa Luân. Có một số người, dù bạn đang sống rất hạnh phúc, họ lại cho rằng bạn đang rất đau khổ. Đối với những người như vậy, nhiều lời chỉ vô ích. Nhưng cậu vẫn đến hỏi Alan: "Lúc Hứa Luân muốn chuyển tổ, anh đã phản đối phải không?"

Alan không vui nói: "Đúng vậy." Đôi mắt to tròn lên nhìn Lý Duy chăm chăm, nghĩ nếu như cái bánh bao lớn này muốn chỉ trích anh không đúng, anh sẽ đề cậu lên giường ngay lập tức, dạy dỗ một trăm lần!

Không ngờ Lý Duy lại nói: "Làm tốt lắm." Cầm Alan suýt chút nữa rớt xuống đất. Lý Duy hơi ngượng ngùng nói: "Thật ra em cũng không muốn anh ta khổ sở như vậy, nhưng nghe nói anh ta bị anh chinh như vậy, em vẫn có chút vui. Em xấu tính rồi phải không. Nhất định là bị anh dạy hư rồi."

Alan thoải mái cười to, ôm người yêu bảo bối. Hai người mang khuyết điểm của nhau ra nói rất vui vẻ. Chuyện này hoàn toàn giải thích được khi hai người yêu nhau thường hay quan tâm đến rất nhiều việc.

Theo đề nghị của Shirley, Lý Duy nên chuyển khỏi tổ thương mại sang tổ tổ tụng của Ngụy Thiên, tránh cho Alan bị mọi người nói lấy việc công làm việc tư, thiên vị người yêu. Thực tập sinh thay phiên nhau thực tập ở từng bộ phận là quy định, lão Cát không có lý do phản đối. Ông ta chèn ép Alan không được, cũng không thể không phong độ mà làm khó dễ một thực tập sinh bé nhỏ.

Nhưng bàn làm việc của Lý Duy ở tổ tổ tụng lại đối diện với phòng làm việc của Hứa Luân, Alan rất bất mãn chuyện này. Anh nhất định không cho Lý Duy dời bàn làm việc, thà để Lý Duy mỗi ngày đi hơn nửa công ty để tìm đồng nghiệp cùng tổ, ngay cả Ngụy Thiên cũng cười bảo Alan chẳng công tư phân minh, hoàn toàn hết cách với anh. Lý Duy rất bao dung với hành vi ấu trĩ của Alan, mặc kệ Alan. Alan hết lần này đến lần khác khoe mẽ, nói Lý Duy không rời xa anh được nên không chuyển bàn làm việc. Sau khi Hứa Luân rời khỏi Smith & Miller, Alan vẫn không cho Lý Duy dời bàn làm việc.

Lý Duy không biết sao, thở dài: "Anh nói gì thì cứ vậy đi."

Alan không đồng ý: "Này, không phải anh nói gì thì cứ thế ấy, mà thật sự là không được như vậy!"

Qua vài cái cuối tuần, Ngụy Thiên không cẩn thận lỡ miệng, Lý Duy cuối cùng mới biết tại sao mọi người hay gọi cậu là 'người đàn ông của Alan'. Sau khi hiểu rõ, Lý Duy đỏ khốc đỏ cười, lại có chút lẳng lẳng. Cậu về nhà cố ý đùa Alan, nói muốn đùa làm thật, đỡ phải 'có tiếng mà không có miếng'.

Mà khi Alan trần trụi nằm trên giường, mở rộng hai chân nhiệt tình dụ dỗ Lý Duy, Lý Duy lập tức ngây người. Rõ ràng Alan trưng ra bộ dáng bị lưu manh đùa giỡn, nhưng Lý Duy lại thấy mình mới thật sự là người bị lưu manh đùa giỡn. Cậu đỏ mặt, không để mình yếu thế, giả vờ muốn đi vào thật, phô trương nói: "Em vào thật... em vào thật đấy..."

Alan vẻ mặt thoải mái, cười xấu xa nói: "Đến đây, đến đây đi."

Đáng tiếc Lý Duy mãi run rẩy, ngón tay chưa kịp đi vào đã rút lại như bị sét đánh, không tiền đồ ngã lên người Alan, gương mặt sống chết không chịu ngẩng đầu lên. Alan cười xấu xa đề Lý Duy đang mềm nhũn, dùng đủ loại tư thế ăn sạch cậu. Sau khi xong việc, Alan tỏ ý nói chuyện này khá thú vị, có thể làm thêm mấy lần. Lý Duy không dùng chút khí thế nói coi chừng ngày nào đó em sẽ đề anh. Alan cười nói: "Tốt, anh chờ."

Lý Duy tức giận nói: "Vờ vĩnh!"

Alan nghiêm túc nói: "Anh nói thật. Chỉ cần em thích, thế nào cũng được."

Lý Duy lại mềm lòng, nhỏ giọng nói: "Như vậy... như vậy đã rất tốt rồi."

Alan đắc ý cười ha ha. Lý Duy vui đầu vào lòng Alan, cũng nở nụ cười

35. Chương 35: Hứa Hẹn

Hai tháng trước mẹ Lý Duy thuận miệng bảo cậu dẫn Alan về nhà cùng ăn Tết. Vốn cả hai bên nhau chưa lâu đã phải về nhà ra mắt người lớn, đã vậy còn là Tết Âm lịch, nên mẹ Lý Duy cứ ngỡ Alan sẽ kiếm cớ từ chối, nếu như vậy bà sẽ có chuyện để khuyên răn lại đứa con ngốc của mình. Nhưng không ngờ khi Lý Duy nói chuyện này cho Alan biết, Alan lập tức vui vẻ đồng ý. Chuyện này làm mẹ Lý Duy trợn tròn mắt, ý đồ xấu của bà vậy mà trở thành một lời mời tốt đẹp.

Thời gian trôi qua rất nhanh, đảo mắt đã đến Tết Âm lịch. Mọi năm Alan đều về nhà ông bà ngoại ở Đài Loan để ăn Tết. Năm nay hành trình của anh có thay đổi. Từ 30 đến mừng 2 ở Đài Loan, đến mừng 3 lập tức bay đến nhà cha mẹ Lý Duy. Vì trời lạnh, anh không cho Lý Duy đi đón, tự bắt xe về nhà Lý Duy.

Chiều tối, Lý Duy phấn khởi chạy ra cửa tiểu khu dẫn Alan vào nhà. Ở đây không ấm áp như Đài Loan, cũng không ấm như Bắc Kinh. Lý Duy sợ Alan bị lạnh, vừa vào cửa đã lục tủ giày, tìm đôi dép bằng bông dày nhất cho Alan. Mẹ Lý Duy nhìn con mình vui sướng chăm sóc ân cần cho Alan, không hiểu sao trong lòng thấy có chút khó chịu.

Alan nhiệt tình chào hỏi cha mẹ Lý Duy, tặng quà ra mắt, ngoại trừ một ít đồ bỏ cho người lớn tuổi, anh còn tặng cho mẹ Lý Duy một chiếc khăn choàng, tặng cho cha Lý Duy một ống trà thượng hạng, đương nhiên không quên đồ ăn vặt mua ở Đài Loan cho người yêu của mình. Cha mẹ Lý Duy nói lời khách sáo một hồi rồi cũng chịu nhận.

Alan biết cha Lý Duy dễ tính nên chỉ ra sức lấy lòng mẹ Lý Duy, ngồi nói chuyện được một chút rồi chủ động vào phòng bếp giúp đỡ, Lý Duy cũng vào theo. Nhưng rất nhanh hai người đã bị mẹ Lý Duy không khách khí đuổi ra ngoài. "Vừa nhìn là biết mấy đứa không mấy khi vào bếp, hai đứa ra ngoài, đừng đứng đây thêm phiền." Alan cũng không tự ái, cười toe toét giúp bưng thức ăn. Mẹ Lý Duy cũng không từ chối nữa.

Lúc ăn cơm, Alan và Lý Duy kể xướng người họa, liên tục khen tay nghề mẹ Lý Duy tốt, còn ăn rất nhiều. Mẹ Lý Duy rất thoải mái, sắc mặt càng ngày càng tốt, cộng thêm bà thấy Alan rất tự nhiên bóc vỏ tôm, gấp rau, múc canh cho Lý Duy, trong lòng càng dễ chịu hơn.

Mẹ Lý Duy hỏi chuyện nhà Alan, Alan có hỏi tất trả lời, còn kể thêm chuyện về người Đài Loan và Mi. Bầu không khí trên bàn cơm dần trở nên gần gũi hơn. Alan còn kể cuộc sống thường ngày của Lý Duy ở Bắc Kinh. Cha mẹ Lý Duy cũng thấy hứng thú với chủ đề này. Không biết Alan vô tình hay hữu ý ám chỉ anh rất ân cần với Lý Duy, cả trong cuộc sống lẫn công việc. Lý Duy cũng tích cực phối hợp với Alan.

Ăn cơm xong, Lý Duy no đến chết, mệt mỏi ngã trên salon không thể động đậy. Alan trách: "Đã nói em đừng ăn nhiều mà không nghe, ăn quá no rất khó chịu." Nói xong đi qua giúp Lý Duy xoa bụng. Lý Duy rất thoải mái nằm lim dim.

Cha mẹ Lý Duy cùng đưa mắt nhìn không nói gì, kể trước người sau vào bếp dọn dẹp. Cha Lý Duy nói: "Nó đối xử với Tiểu Duy cũng không tệ." Mẹ Lý Duy nói: "Nói không chừng là Tiểu Duy dạy nó làm thế cho chúng ta xem." Cha Lý Duy lộ đầu nhìn ra ngoài phòng khách: "Tôi thấy coi bộ không phải là giả đâu."

Tối, Lý Duy và Alan về phòng ngủ. Anh tò mò nhìn khắp nơi, trong phòng phần lớn đều là những đồ dùng cũ trước đại học của Lý Duy. Hai người nằm trên giường, trò chuyện lúc bé của Lý Duy, mãi cho đến khuya, mệt mỏi rồi mới ngọt ngào ôm nhau cùng vào mộng đẹp.

Ngày hôm sau, Lý Duy dẫn Alan đi dạo xung quanh, còn dẫn anh đi xem trường tiểu học và trung học khi xưa của cậu. Lý Duy rất vui vẻ chỉ cho Alan biết phòng học của mình ở đâu, từng bị té ở chỗ nào, được khen thưởng ở đâu. Hai người chậm bước trên đường, Lý Duy ngượng ngùng hỏi Alan: “Anh thấy chán lắm phải không? Chuyện em ở đây khi còn bé chắc không thú vị bằng ở Mỹ đâu.”

Alan cười nói: “Không hề chán chút nào, anh rất muốn biết.”

Lý Duy đỏ mặt: “Em chỉ muốn dẫn anh tới nơi em từng lớn lên. Em cũng rất muốn tới nơi anh từng sống. Em muốn trong quá khứ của em có bóng dáng của anh, trong quá khứ của anh có bóng dáng của em. Nghe ngu ngốc lắm phải không?”

Alan giờ mới biết tại sao Lý Duy dẫn anh đi khắp nơi. Anh xoay người lại nhìn Lý Duy, nghiêm túc nói: “Anh sẽ dẫn em đi, dù là nơi anh từng sống hay là nơi chúng ta chưa từng đến, chỉ cần em muốn anh sẽ dẫn em đi.”

Lý Duy hạnh phúc ngẩn đầu nhìn Alan. Hai người ẩn ý nhìn nhau rất lâu, giống như đang tiến hành một nghi lễ nào đó, hứa hẹn rằng trong quá khứ, hiện tại hay tương lai, hai người họ sẽ luôn ở bên nhau.

Mục đích ban đầu của Alan là đến đây, biểu hiện thật tốt cho cha mẹ Lý Duy xem, dù có thân mật với Lý Duy nhưng cứ chỉ rất đứng đắn, cố gắng để không quá kích thích cha mẹ Lý Duy. Nhưng tối hôm đó, anh không thể nhịn được nữa. Cái việc làm tình ở nơi Lý Duy từng lớn lên có sức hấp dẫn chết người với Alan. Chỉ nghĩ đến cũng làm anh hưng phấn không thôi. Đợi đến lúc cả hai cùng nằm trên giường, anh xoay người đè lên Lý Duy, vừa hôn vừa cắn.

Rất nhanh Lý Duy đã thở hổn hển, yếu ớt chống cự: “Đừng, trong nhà không có mũ.” Alan cười ha ha, tựa như làm ảo thuật, lấy ra mũ và bôi trơn dưới gối: “Anh có mang theo.”

Hai người đã mấy ngày không làm, Lý Duy cũng rất muốn, nhưng cuối cùng vẫn sợ phòng cha mẹ ở ngay bên cạnh: “Đợi sáng cha mẹ đi tập thể dục rồi làm tiếp.” 7 giờ mỗi buổi sáng, cha mẹ Lý Duy đều đi tập thể dục và ra chợ mua thức ăn, ít nhất phải 1-2 tiếng mới quay về. Alan không ép cậu, phải cố gắng hết sức mới nhịn xuống được.

Ngày hôm sau, Alan dậy rất sớm, im lặng nằm trên giường, lắng tai nghe bốn phương tám hướng. Vất vả đợi đến lúc không nghe thấy tiếng của cha mẹ Lý Duy nữa, anh lập tức đứng dậy mở tủ quần áo của Lý Duy ra lục lọi.

Sau khi Lý Duy bị Alan lay tỉnh, mơ màng một hồi mới phát hiện quần áo trên người mình không biết lúc nào đã bị cởi ra hết, thay vào đó là đồng phục ngắn tay hồi trung học. Đồng phục sớm đã không vừa người, áo chật không nói, còn ngắn tới rốn làm lộ ra cái eo, mà phía dưới...Alan vẫn chưa mặc cho cậu! Lý Duy có hơi hoảng sợ nhìn Alan, chỉ thấy Alan cũng thay đồ ngủ thành sơ-mi quần tây, đứng ở đầu giường, nhìn xuống nói: “Trò Lý Duy, em lại đến trễ. Thầy phải phạt em.”

Lý Duy lập tức đơ người, ngoan ngoãn để Alan phạt.

Cha Lý Duy đang im lặng coi báo trong phòng khách, đột nhiên nghe được âm thanh lạ trong phòng con trai, có chút lúng túng, vào phòng ngủ gọi mẹ Lý Duy đang định ngủ tiếp: “Chúng ta đi chợ mua thức ăn đi.”

”Ngày hôm qua mưa xong rồi. Mà hôm nay trời mưa... Ừa, phòng Tiểu Duy có tiếng gì vậy... đi thôi, đi chợ mua thức ăn!”

Khoảng 2-3 tiếng sau, cha mẹ Lý Duy về nhà, đôi tình nhân vừa mới vận động dữ dội xong đang ngồi ăn sáng với nhau rất thân mật. Lý Duy tâm tình thoải mái lớn tiếng nói: “Mẹ, trời mưa sao hai người còn đi ra ngoài tập thể dục, sao không ở nhà?”

Về mặt mẹ Lý Duy phức tạp liếc nhìn hai người, không nói gì. Cha Lý Duy úp úp mở mở nói cái gì mà 'bất chấp mưa gió'.

Ngày nghỉ trôi qua rất nhanh. Dù không ở lâu, nhưng cha mẹ Lý Duy cũng nhìn ra tình cảm hai người rất tốt. Lý Duy cảm thấy có chút may mắn vì bây giờ là Tết Âm lịch, Alan không lo chuyện công việc nhiều, cho nên không hiện nguyên hình trước mặt cha mẹ Lý Duy. Trước khi hai người quay về, mẹ Lý Duy rất thật lòng mời Alan có rảnh lại về cùng Lý Duy. Alan nói cha mẹ Lý Duy cứ yên tâm, anh sẽ chăm sóc cho Lý Duy thật tốt, trong lòng không khỏi đắc ý, coi như đã đạt được mục đích. Anh còn lén nhét đồng phục cũ của Lý Duy vào trong hành lý, anh quả thật không thể che giấu được sự đắc ý.

Alan đã đồng ý sẽ dẫn Lý Duy đi thăm nơi anh đã lớn lên. Đây có thể coi là một lời hứa đơn giản nhưng lại không thể nào thực hiện được, vì cha Alan nhất định không chấp nhận bạn trai đồng tính của con mình. Mùa hè năm ấy, Alan định dẫn Lý Duy tới Mĩ dự lễ cưới của cô em họ Lucy Lâm, người bên nhà cậu của anh rất hoan nghênh, nhưng cha Alan lại nói nếu anh dám dẫn một thằng đàn ông về khiến gia đình mất mặt, ông và mẹ Alan sẽ không đến dự hôn lễ. Alan tức giận cãi với cha mình vài lần, nhưng vì không muốn mẹ mình khó xử cũng không muốn để lại Lý Duy ở nhà một mình, Alan quyết định không dự hôn lễ nữa. Bị người nhà Alan phản đối dữ dội như vậy, Lý Duy cũng không chịu được, cậu trấn an Alan, khuyên anh nên đi dự hôn lễ, không nên cãi nhau với người thân. Cậu nói: "Em không muốn anh vì em mà mất đi người thân, nếu vậy họ sẽ càng không đồng ý chúng ta bên nhau."

Alan miễn cưỡng bị Lý Duy thuyết phục, đi dự hôn lễ, trong lúc ở Mĩ anh không hề nói chuyện với cha. Hai cô chị cũng cố gắng tác hợp cho hai cha con làm hòa, hai người này quả thật là 'hổ phụ sinh hổ tử', tính tình bướng bỉnh giống nhau, ai cũng không nhận mình sai, lại càng không chịu nhận lỗi trước. Mẹ anh dù không phản đối quyết liệt như cha, nhưng cũng chưa từng lên tiếng ủng hộ Alan.

Alan nói với mẹ: "Đời này con chỉ nhận định Lý Duy. Dù cha mẹ không đồng ý cũng không sao, con vẫn là con của hai người, điều này vĩnh viễn không thay đổi." Mẹ anh thấy anh kiên quyết như thế, thở dài nói: "Con lớn rồi, mẹ cũng không quản thúc con được nữa, con đừng hối hận là được."

Alan cười cười: "Con không hối hận, gặp được em ấy là điều may mắn nhất đời con."

Hai người chị ngồi bên cạnh thấy Alan bày ra dáng vẻ vô cùng hạnh phúc khi nhắc đến người yêu có chút ngạc nhiên. Họ đã từng gặp 2-3 cậu bạn trai cũ của Alan, nhưng không thấy ai đáng tin cậy, nên cuối cùng đều chia tay. Đây cũng là lý do tại sao mẹ Alan phân vân chuyện tình cảm của anh, bà cảm thấy chẳng qua chỉ là nhất thời xúc động, không thể nào sống mãi bên nhau.

Do tò mò, hai cô chị đều tìm cơ hội tới Bắc Kinh, bắt Alan dẫn Lý Duy ra mắt hai người. Lý Duy có vẻ ngoài đáng yêu, cộng thêm cái miệng ngọt ngào, hai cô chị đều rất thích cậu, khi về Mĩ liên tục khen Lý Duy trước cha mẹ. Cha Alan không thèm nghe, còn mẹ anh cũng đã mềm lòng, nhưng cũng không bị hai cô con gái lớn lừa đi Bắc Kinh.

Mặc dù Alan ngang ngạnh nói cha mẹ không đồng ý cũng không sao, nhưng thật sự anh cũng rất để ý, cảm thấy rất áy náy với Lý Duy, đến khi hai người lần nữa về nhà Lý Duy ăn Tết, cha mẹ Lý Duy cũng thăm dò thái độ của cha mẹ Alan. Sau khi biết được cũng không tức giận con mình bị lạnh nhạt, ngược lại còn an ủi Alan, nói không cha mẹ nào không yêu thương con cái, chỉ là họ khó có thể đồng ý nhanh được, nhưng sớm muộn gì cũng sẽ chấp nhận, khuyên Alan không nên quá nóng nảy. Alan càng hiểu rõ mình rất may mắn mới có thể gặp được một người yêu bao dung có người nhà có người nhà cũng rất thấu tình đạt lý như thế, cho nên càng trân trọng tình cảm của cả hai.

Sau khi Lý Duy tốt nghiệp, ngoài dự đoán của mọi người, cậu không chọn ở lại Smith & Miller làm việc, mà tới làm trợ lý luật sư cho sở luật Williams & Cotton. Ở Smith & Miller, dù Alan không ra mặt trợ giúp cậu, nhưng những quản lý và những luật sư khác vì nể mặt Alan nên cũng giúp đỡ cậu, ít nhất so với các thực tập sinh khác, cậu có nhiều cơ hội tiếp xúc thực tế hơn. Lý Duy không muốn mình cứ mãi được giúp đỡ như thế, nên quyết định chuyển công ty. Càng ngoài dự đoán của mọi người là Alan hoàn toàn ủng hộ việc này. Anh nói anh sẽ không trói buộc tương lai của Lý Duy, tôn trọng sự lựa chọn của cậu.

Nhưng không bao lâu, Alan đã lộ nguyên hình, dáng vẻ rộng lượng ban đầu không còn sót lại gì cả. Nguyên nhân rất đơn giản, những lúc Lý Duy nói đến công việc của mình, luôn khen ông chủ mới của mình vừa đẹp trai lại thông minh giỏi giang. Alan cười nhạt coi thường, nói ông chủ của Lý Duy chỉ là tên tốt mã, thật sự không có năng lực. Lý Duy không phục phản bác lại vài câu. Alan ghen tỵ, tại sao người của anh lại có thể sùng bái một thằng đàn ông khác ngoài anh ra, thật quá đáng! Alan không chịu thừa nhận mình đang ghen, chỉ có thể hung tợn chê bai ông chủ của Lý Duy, Lý Duy không thèm quan tâm đến hành vi ấu trĩ này của Alan.

Alan còn viết tắt cái tên 'Williams & Cotton' thành 'WC' rồi cười nhạo. Lý Duy nghĩ thầm, 'Smith & Miller' viết tắt thành 'SM', nghe êm tai tới mức nào. Nhưng cậu cũng từng là một phần tử của Smith & Miller, nên Lý Duy không nói ra, cậu không thể không phong độ như Alan được.

Một ngày nọ, sau khi Lý Duy về nhà, nói cho Alan biết ông chủ cậu được một đơn vị nào đó bầu là luật sư tố tụng giỏi nhất năm. Lý Duy cố gắng nói cái giải đó oai bao nhiêu, ý muốn nói cho Alan biết ông chủ của cậu không chỉ là một tên tốt mã. Alan hừ lạnh một tiếng: "Có gì đâu mà giỏi, giải thưởng này hết 8-9 phần là hối lộ."

Lý Duy ngơ ngẩn cả người, lấy vẻ mặt không cam lòng nhìn Alan, ngu ngốc một hồi mới hiểu ra là Alan đang ghen. Lý Duy vật cười, tới ôm Alan vỗ về nói: "Anh là đại luật sư giỏi nhất trong lòng em." Alan lập tức nở nụ cười, đang định 'mèo khen mèo dài đuôi', Lý Duy nhin cười nói: "Cho nên... anh không cần lo em sẽ thích người khác."

Alan bị nói trúng tim đen nhảy dựng lên: "Con mắt nào của em thấy anh đang lo? Anh tại sao phải lo!" Lý Duy sớm quen Alan là người khẩu thị tâm phi, đành phải cười cười nhìn anh, không cãi nữa.

Qua một tháng, Alan ném cho Lý Duy một quyển tạp chí. Lý Duy tò mò lật ra xem, lật một hồi thì dừng được một trang, nhìn kỹ thì là trang công bố các giải thưởng nghiệp vụ. Lý Duy nhìn qua liền thấy hình của đại luật sư nhà mình ở giữa trang. "Quá đẹp trai!" Lý Duy không keo kiệt khen ngợi người đàn ông của mình. Alan cực kỳ đắc ý.

Lý Duy thích thú xong, nhìn kỹ nội dung, phát hiện tên và giải thưởng của Alan được viết bằng mực đỏ Lý Duy đọc kỹ từng chữ, ngẩng đầu cười hỏi: "Không phải hối lộ đó chứ?"

Alan nổi giận, ôm chặt Lý Duy, đè cậu lên đùi mình, hành hung cái mông của cậu, tức giận nói: "Người đàn ông của em không có tiền đồ như vậy sao, cần phải hối lộ mới được sao?"

Lý Duy đau đến kêu lên, thật tình, đùa một chút cũng không được.

36. Chương 36: Kết Hôn

Thời gian trôi qua rất nhanh, hai người đã bên nhau hơn 3 năm, cha mẹ Alan vẫn không dễ chịu hơn, nhưng số lần hai cha con của Alan cãi nhau đã ít đi hẳn. Trong lòng mọi người đều biết rõ, tính tình Alan trở nên tốt hơn có quan hệ với Lý Duy.

Thật ra trong chuyện tình cảm Alan rất bá đạo, muốn kiểm soát tất cả, còn có bệnh của một luật sư tố tụng là thích tranh cãi, những người tình cũ của anh đều chịu không được cái tính nết ấy nên mới chia tay. Với mỗi tình này, Alan không những không khống chế ngược lại còn tệ hơn, lòng tham muốn chiếm Lý Duy làm của riêng rõ ràng đến mức ngay cả bạn tốt của anh cũng không thể nào biện hộ giúp anh được. Họ sợ sớm muộn gì Lý Duy cũng chịu không nổi Alan mà đá anh, cho nên thường xuyên 'dối lòng' liệt kê ra từng ưu điểm của Alan trước mặt Lý Duy.

Sau này họ mới phát hiện thì ra Lý Duy tất vui vẻ với cái lòng tham đó của Alan, cậu còn có khả năng dễ dàng khiến cho Alan nguôi giận nhanh chóng. Mặc dù hai người có lúc khắc khẩu, nhưng tình cảm dành cho nhau vẫn luôn vững bền. Bạn bè xung quanh cũng không chịu nổi họ, một kẻ S và một người M, bộ không dính lấy nhau là không được à!

(S - M: Servant & Master nghĩa là: Người hầu & chủ nhân)

Ngược lại với quan hệ ngày càng ngọt ngào của Alan và Lý Duy, chuyện của Ngụy Thiên và Denny hoàn toàn phụ thuộc vào thái độ khi mặt khi nhặt của Denny. Denny đã từng quen rất nhiều bạn giường, chưa từng nghĩ có một ngày sẽ gắn liền với một tên mặt dày xấu xí, trong lòng thấy khó chịu, thường xuyên bắt bẻ Ngụy Thiên, cũng may Ngụy Thiên là người rộng lượng, biến những lời trách móc cằn nhằn của Denny thành thú vui, thích thú làm theo mọi yêu cầu hợp lý lẫn không hợp lý của Denny dù điều đó vẫn không làm Denny hài lòng.

Dù Denny chưa từng chính thức thừa nhận mình và Ngụy Thiên là một đôi, nhưng bạn bè của họ đã sớm xem cả hai người là như thế, thường gọi họ là 'Mỹ nam và dã thú'. Mỹ nam sau khi biết cách ví von này xong liền lạnh nhạt, nhiều ngày giả làm núi băng không để ý tới bất cứ ai. Dã thú biết chỉ thấy kỳ lạ hỏi: "Tôi xấu vậy sao?"

Mọi người tránh né không trả lời. Dã thú cũng không quan tâm người khác nói mình xấu, nhưng Denny lại hay để ý đến thái độ của người ngoài, anh ta không đành lòng để Denny bị mọi người cười nhạo đến mất mặt. Anh không gặp Denny vài ngày, sau đó đau lòng nói mình không muốn Denny khó xử, nói muốn chia tay. Lời nói vừa ra khỏi miệng, anh ta lập tức hối hận, xấu xa nói mình chỉ nói đùa, thật ra không hề muốn chia tay với Denny. Nói một hồi, có hơi đau lòng, nước mắt lưng tròng.

Denny chưa bao giờ thấy Ngụy Thiên yếu đuối như thế, rất hoảng sợ, nhưng lại không quan tâm mắng anh ta đã xấu, khi khóc lại càng xấu hơn, lạnh lùng cao ngạo nói: "Đá tôi? Anh đừng mơ tưởng, chỉ tôi mới có quyền đá anh, không có chuyện anh đá tôi."

Ngụy Thiên thăm thương hỏi: "Vậy em muốn đá anh sao?"

Denny im lặng không trả lời. Thế là hai người bọn họ cứ như thế, một kẻ không tim không phổi tự mình đa tình, một tên ốm ờ cho qua, cứ vậy mà kéo dài rất nhiều năm.

Chị hai của Alan nhiều năm vẫn không có con, thật vất vả đến 40 tuổi mới mang thai, khoảng tháng 10 sẽ sinh. Chị rất nhiều lần nhắc Alan đến khi đó phải dẫn Lý Duy theo gặp mặt cháu gái. Nhưng cũng phải nói, không thể tránh chuyện gặp mặt cha mẹ Alan. Alan sợ đến lúc đó cha mẹ lại phản đối rồi không thể đi. Anh không muốn để Lý Duy thất vọng lần nữa, chỉ nói đầu tháng 10 sẽ dẫn Lý Duy đi Mỹ du lịch mà không đề cập gì đến chuyện của chị hai.

Cách ngày sinh một tuần, Alan nhận được điện thoại của anh rể, nói chị hai anh đã sinh, tình hình không được tốt lắm, muốn gặp mặt Lý Duy và Alan, bảo bọn họ mau sang bên đó. Alan nghĩ chị hai mình không ổn, hoảng hốt thu dọn hành lý, dẫn theo cả người tình nhỏ của mình, đi chuyến bay sớm nhất đến Los Angeles. Ngồi trên máy bay suốt mười mấy giờ, nhờ có Lý Duy bên cạnh nên Alan không suy nghĩ lung tung đến rối loạn đầu óc.

Hai người vừa đáp máy bay lập tức chạy thẳng đến bệnh viện. Đến phòng bệnh, thấy chị hai đang nằm, anh rể bên cạnh sắc mặt vui vẻ hút canh. Chị hai tuy trông rất mệt mỏi nhưng không hề giống như những gì đã nói trong điện thoại. Trước sự nghi ngờ của Alan, chị hai thông thả nói: "Chứng ứất ức sau khi sinh." Alan và Lý Duy nhìn nhau, anh rể đơn giản nói rõ ràng mọi chuyện, khi sinh có xảy ra chút chuyện, nhưng bây giờ không còn nguy hiểm. Nhưng vì là sinh mổ, cho nên phải ở lại bệnh viện một tuần mới được xuất viện. Alan thở phào nhẹ nhõm, cười mắng chị hai hù chết người.

Sau đó chị hai bảo y tá dẫn hai người đi gặp mặt cháu gái. Phòng chăm sóc trẻ sơ sinh có rất nhiều gương mặt tròn tròn, Lý Duy khen thật đáng yêu! Y tá bày ra vẻ mặt kỳ quái nhìn cậu, chỉ cho hai người xem đứa nhóc nào là cháu gái của họ. Hai người dựa vào kính thủy tinh nhìn vào trong, vừa nhìn vừa bình luận những nhóc khác cũng rất đáng yêu, nhưng chỉ có cháu gái của hai người là đáng yêu nhất! Lý Duy xúc động nói: "Thật muốn nuôi một đứa!"

Alan nói: "Thích đứa nào thì chúng ta vào trộm đứa đó đi." May là y tá không biết tiếng Trung, không thì chắc chắn sẽ báo cảnh sát bắt họ.

Lúc hai người đang cao hứng trò chuyện, cha mẹ Alan cũng từ San Francisco đến thăm cháu ngoại. Hai người bọn họ đã biết rõ con gái thứ hai của mình mượn cớ gọi con trai và người yêu của con trai mình đến. Đây là lần đầu tiên Lý Duy gặp mặt cha mẹ Alan, đôi bên thờ ơ. Alan bình tĩnh giới thiệu Lý Duy cho cha

mẹ anh, Lý Duy có hơi hồi hộp, dè dặt lên tiếng gọi "bác trai", "bác gái". Cha Alan là người nghiêm túc chỉ khẽ gật đầu. Mẹ Alan nói vài câu với Lý Duy, biết hai người vừa tới sân bay lập tức chạy tới đây nên bảo họ về khách sạn nghỉ ngơi.

Hai người vừa quay đi không được mấy bước, Lý Duy nhin không được nói với Alan: "Trông anh rất giống bác trai, nhất là về mặt lúc chau mày, thật sự giống y như đúc ra từ trong một khuôn, ha ha, sau này già đi nhất định anh cũng sẽ rất đẹp trai."

Dù cậu đã cố hạ thấp giọng, nhưng cha mẹ Alan đứng cách đó không xa nên vẫn nghe được. Mẹ Alan che miệng cười, khoe miệng cha Alan giật giật, giả bộ không nghe thấy, Alan cũng không thích, thì thào nói anh không cần phải giống cha mình.

Lúc cha mẹ Alan vào phòng bệnh, bọn Alan đã về rồi. Chị hai hỏi cha mẹ thấy Lý Duy như thế nào. Mẹ hiếm khi tỏ thái độ nói: "Là một đứa trẻ kiên định."

Cha hừ một tiếng: "Nhìn rất ngốc."

Chị hai cười nói: "Không ngốc thì sao có thể ở bên cạnh Tiểu Minh nhiều năm như thế. Con thấy tụi nó rất hợp nhau."

Ngày hôm sau, Alan và Lý Duy lại đến bệnh viện. Chị hai vừa cho bé uống sữa xong, thấy hai người bọn họ vào, ôm con gái nói: "Nhóc ơi, cậu lớn với cậu nhỏ đến thăm con kìa." Lý Duy nghe thấy hai từ 'cậu nhỏ' mặt đỏ rần. Chị hai với Alan nhìn nhau cười. Mấy người lớn đùa với bé một chút, y tá lại ôm bé về phòng chăm sóc.

Chị hai vì muốn sinh con, ăn không ít đau khổ, phải thụ tinh trong ống nghiệm 3 lần mới thành công. Chị cười nói tất cả đều đáng giá, lại trêu ghẹo nói: "Tiểu Minh, chị nhớ lúc trước em từng nói sau này phải nuôi mấy đứa nhóc, còn nói em nhất định sẽ làm một người cha tốt hơn cả cha chúng ta."

Lý Duy có phần bất ngờ, đến bây giờ cậu chưa từng nghe Alan nói muốn nuôi con. Alan có chút lúng túng: "Lúc bé không hiểu chuyện, nói lấy thôi." Chị hai cảm khái nói làm cha làm mẹ nào có dễ dàng, đùa giỡn nói Alan hãy tìm một người mang thai hộ sinh con, tự mình nuôi thử xem.

Sau khi thăm hỏi xong, Alan dẫn Lý Duy đi dạo loanh quanh. Đột nhiên Lý Duy hỏi: "Alan, anh rất muốn có con sao?"

Alan không trả lời, nắm tay Lý Duy im lặng đi suốt một đoạn đường dài rồi mới nói: "Lúc nhỏ bên cạnh cha mẹ thì ít mà xa nhau thì nhiều, rất mong muốn được họ yêu thương. Sau này khi ở chung với họ, lại không thể hiểu nhau. Anh vẫn cho rằng bọn họ vô trách nhiệm, đặc biệt là cha anh, ông không biết cách để làm một người cha tốt. Anh đã nghĩ, nếu như có con, nhất định anh sẽ làm tốt hơn ông ấy. Nhưng thời gian dần qua cũng đã chứng minh được sự thật, nuôi con không phải chuyện đơn giản, nếu không thể cho con mình một gia đình vẹn toàn, thì tốt nhất đừng nên có con."

Lý Duy hiểu Alan tiếc nuối lúc nhỏ không được cha mẹ mình yêu thương, nghe anh nói thế, cậu rất đau lòng, không khỏi nắm tay anh thật chặt: "Chúng ta cùng nhau nuôi con, anh nhất định sẽ là một người cha tốt. Ừm, cả em cũng thế."

Anh dừng bước, có hơi khó tin nhìn Lý Duy đang cười ngây ngô. Anh đã từng nghĩ đến chuyện mình sẽ nuôi một đứa con với Lý Duy, không đúng, là rất nhiều con của họ. Nhưng Lý Duy còn rất trẻ, anh không muốn để chuyện này trở thành gánh nặng tâm lý cho Lý Duy, cho nên không nhắc tới việc này với cậu.

Lý Duy bị anh nhìn đến ngượng: "Chuyện đó, không phải khi này chị hai có nói sao, chúng ta có thể tìm người sinh hộ..."

"Lý Duy, trách nhiệm nuôi dạy con rất nặng nề, em nghĩ kỹ đi, thật sự muốn nuôi con với anh sao?"

"Em đồng ý." Lý Duy sớm đã bị gương mặt trắng trẻo tròn tròn kia làm cho mềm lòng, vừa nghĩ đến chuyện mình có thể nuôi một đứa con của Alan, cậu càng thêm kích động.

Alan mỉm cười, ôm Lý Duy thật chặt, đứng bên đường hôn cậu thật sâu. Sau khi kết thúc nụ hôn sâu, Alan nói: "Trước hết chúng ta phải kết hôn, sau đó mới tìm người sinh con hộ. Ừm, trước tiên nuôi một đứa của anh, cách 2-3 năm sau sẽ đến một đứa của em, tất nhiên mặc kệ là con của anh hay của em, đều là con của chúng ta."

Lý Duy nghe xong, cảm thấy có chút mơ hồ: "Đợi đã, anh vừa nói gì? Kết hôn?"

Alan bày ra bộ mặt đương nhiên nói: "Tất nhiên phải kết hôn, không lẽ em muốn con của chúng ta trở thành con riêng sao?"

Lý Duy cứng họng không phản đối được, cảm thấy có chỗ nào đó không đúng. Alan không để cậu suy nghĩ kỹ, tiếp tục thao thao bất tuyệt về dự trù tương lai của cả hai.

Đi một hồi, cuối cùng Lý Duy cũng hiểu được vấn đề nằm ở đâu, thì ra Alan đã cắt bớt màn cầu hôn! Chuyện muốn nuôi con là do cậu đề nghị, Alan thuận nước đẩy thuyền nói phải kết hôn, biến thành chuyện không có gì không đúng. Lý Duy nhìn người đàn ông càng nói càng hăng say, không suy nghĩ nữa, có cầu hôn hay không cũng chẳng sao, mặc kệ là thế nào, cậu luôn bằng lòng cùng cái người ngang ngược này trải qua sóng gió, suốt đời bên nhau.

Dự định kết hôn sinh con của hai người được chị hai của Alan thông báo cho cha mẹ của anh. Cha Alan phản đối: "Hai thằng đàn ông thì kết hôn cái gì?"

Mẹ Alan nói: "Vây cũng được, không phải Tiểu Minh chưa từng kết hôn với đàn ông, lời ông tiếng ve đều đã nghe hết rồi. Chỉ cần có cháu, tụi nó muốn làm như thế nào thì cứ như thế ấy."

Cha mẹ Lý Duy biết con mình kết hôn còn muốn có con, vô cùng đồng ý, còn nhiệt tình nói vào lúc nghỉ đông và nghỉ hè, họ có thể phụ trông cháu. Để tụi nhóc không phải bị ảnh hưởng bởi hai người cha 'vô cùng tốt' của chúng.

Mấy tháng sau, Alan và Lý Duy đều chuẩn bị đủ giấy tờ, bay sang chỗ của cha mẹ Alan là San Francisco. Hai người không cử hành hôn lễ, chỉ trước sự chứng kiến của mọi người, đơn giản đăng ký kết hôn, trao nhẫn.

Trước khi đăng ký, Alan cố trêu chọc Ngụy Thiên, hỏi anh ta có phải cũng rất muốn kết hôn với Denny hay không. Ngụy Thiên lắc đầu nói: "Nếu tôi đề nghị kết hôn, nhất định sẽ hù em ấy chạy mất. Như bây giờ cũng rất tốt, không trói buộc, còn có thể tiến xa hơn." Lần đầu tiên Alan cảm thấy khâm phục Ngụy Thiên. Nhưng cảm giác khâm phục này không duy trì được bao lâu đã bị đáng vẻ đáng khinh của Ngụy Thiên khi ở trước mặt Denny đánh vỡ.

Sau khi đăng ký, mọi người vào nhà cha mẹ Alan, trong nhà đã chuẩn bị xong tiệc đứng từ sáng sớm. Dù cha mẹ Alan không vui cho lắm, nhưng đối với hai người tất cả bao nhiêu đây đã đủ. Sau khi ăn tiệc xong, hai người đi theo Lâm Chính tiến hành làm thủ tục sinh hộ. Lần đầu tiên cha mẹ Lý Duy đến Mỹ, cha mẹ Alan vì mối quan hệ giữa hai bên mà dẫn họ đi tham quan khắp nơi. Hai nhà ở chung không thể nói là thân thiết bao nhiêu, nhưng chỉ cần nhắc đến cháu trai là sẽ rất tự nhiên thoải mái nói chuyện với nhau.

Hơn một năm sau, Lý Duy cầm giấy khai sinh của đứa nhóc mà cảm động đến sắp khóc, cảm giác như lần đầu tiên được ôm lấy con. Trên tờ giấy hơi mỏng, mực viết rõ tên cậu và Alan. Tờ giấy khai sinh này càng có ý nghĩa hơn so với hôn thú của hai người. Lý Duy lau dòng nước mắt vui sướng, hạnh phúc chạy đến chỗ người đang ôm đang ôm một đứa nhóc trên tay đứng chờ cậu phía trước.

HOÀN CHÍNH VĂN

37. Chương 37: Ngoại Truyện 1: Lời Nguyên Rạp Chiếu Phim!

Gần đến ngày kỷ niệm 10 năm bên nhau của hai người, Alan hỏi Lý Duy muốn chúc mừng như thế nào, Lý Duy suy nghĩ nói: "Chúng ta cùng đi xem phim đi."

Mặt Alan biến sắc, khế cắn răng đồng ý. Đã lâu họ không đi xem phim với nhau rồi.

Lần đầu tiên xem phim cũng là lần hẹn hò đầu tiên của cả hai, khi đó Alan vừa công tác bên Mỹ về, chỉ tựa đầu vào vai Lý Duy ngủ.

Lý Duy đau lòng cho anh, không nói gì.

Lần thứ hai đi xem phim, Alan lại ngủ. Anh nói, tiếng súng rất nhịp nhàng, anh bị thôi miên.

Lý Duy là người cuồng nhiệt trong tình yêu, cười ha ha chấp nhận lý do của Alan, thầm nghĩ người đàn ông này thật đáng yêu.

Lần thứ ba cùng nhau đi xem phim, Alan lại ngủ. Anh nói phim nghệ thuật xoay quanh về lĩnh vực âm nhạc quá chậm, anh bị thôi miên.

Lý Duy: "..."

Lần thứ tư là xem phim 3D, Alan tính toán có kính 3D che mắt, khi ngủ sẽ không bị phát hiện. Sau khi bị phát hiện, anh gãi gãi đầu nói, cái đó... diễn viên không dễ nhìn cho lắm.

Lý Duy nói, đó là phim hoạt hình.

Alan nói,... nét vẽ quá xấu.

Lý Duy: "..."

Lần thứ năm đi xem phim...

Lần thứ sáu...

Đến lần xem phim thứ N, Alan lại tiếp tục ngủ. Anh nói, nội dung quá dở, vừa xem khúc đầu cũng biết tên boss là ai, đúng không đúng không.

Lý Duy rất miễn cưỡng trả lời đúng vậy, sau đó mới không vui. Cậu nói, anh có thể có một lần xem phim với em mà không ngủ được không.

Alan xấu xa nói, rạp phim không hợp với anh, anh cũng không có cách gì, cả hai đều là lão phu với lão phu rồi, việc xem phim chỉ là việc của những người trẻ yêu nhau, không phải có thể miễn sao.

Lý Duy cười khẩy nói, sai, là lão phu (chỉ Alan), thiếu phu (chỉ mình).

Alan nổi giận, sau khi về nhà lập tức đê Lý Duy lên giường, cứ như vậy như vậy rồi lại như vậy suốt cả đêm.

Lý Duy vô cùng hối hận, tự hứa sẽ không bao giờ đi xem phim với Alan nữa.

Sau đó Lý Duy hẹn đi xem phim với bạn bè, Alan biết được nhất quyết phản đối, nghiêm túc nói rõ, tuyệt đối không đồng ý, không cho đồng ý, không cho phép Lý Duy đi xem phim với người khác, nữ không được, nam lại càng không được! Alan hùng hồn nói lý lẽ, cùng nhau xem phim là quyền lợi và nghĩa vụ của hai người yêu nhau, dù cho có một bên không làm được thì vẫn là như vậy.

Sau mấy lần cãi nhau, Lý Duy lại tiếp tục chịu thua trước cái logic kỳ lạ của Alan. Kể từ đó, cậu không bao giờ đi rạp chiếu phim nữa. Alan làm một phòng chiếu phim trong nhà, có cả màn hình lớn, âm thanh và hình ảnh thật sự không khác rạp phim bao nhiêu. Lúc cả hai rảnh rỗi sẽ cùng nhau nằm trên salon xem DVD, có thể tùy ý lấy đồ ăn vặt và nước trên bàn, còn có thể tùy ý ôm ấp hôn sờ, thật ra cũng rất thích, chỉ là không thể nào xem hết một bộ phim.

Nhưng Lý Duy vẫn muốn cùng người mình yêu đi xem phim ở rạp, dù bất tự của người nào đấy không hợp với rạp phim.

Nhiều năm sau, họ lại cùng nhau đi xem phim lần nữa, Lý Duy chép miệng cảm thán chỗ ngồi tiện nghi hơn trước không ít. Xem một hồi, cậu thật ngạc nhiên khi phát hiện lần này Alan không ngủ nữa, thỉnh thoảng còn quay sang bình luận nội dung phim, diễn xuất của diễn viên với cậu. Lờn nguyền của rạp chiếu phim bị phá rồi sao?

Sau một cuộc hẹn hò trọn vẹn, đương nhiên lúc về nhà thì sẽ là những chuyện nào đấy. Tụi nhỏ đã bị gửi đến nhà cha mẹ cậu. Đêm nay là của hai người bọn họ.

Lúc hai người cùng ngồi trong bồn tắm, Lý Duy đột nhiên phát hiện trên chân trái Alan có một vết bầm lớn, cậu lập tức hỏi có chuyện gì, đã đá chân vào đâu.

Alan im lặng một lát mới nói, là do anh tự nhéo, anh muốn tỉnh táo xem phim với em.

Mắt Lý Duyươn ướt, trách mắng, anh cần gì phải tự nhéo như thế, dù anh có ngủ em cũng không trách anh.

Alan cười cười, nhẹ nhàng hôn người yêu, mãi nói câu anh yêu em.

Lý Duy ghen ngào trả lời, em cũng yêu anh, rất rất yêu anh.

Thời gian trôi qua, cuộc sống của cả hai vẫn bình thản, thời gian bên nhau cũng ít đi, nhưng dù mười năm, hai mươi năm, hay thật nhiều cái mười năm nữa, tình yêu giữa anh và em vẫn không phai nhạt.

38. Chương 38: Ngoại Truyện 2: Người Yêu Là Chuông Báo Thức

Vào mùa đông, Lý Duy rất thích ngủ nướng. Lúc ở trường, cậu thường gộp thời gian ăn sáng vào 20 phút ngủ nướng quý báu. Đến ga tàu điện sẽ mua hai cái bánh trứng gà và một quả trứng luộc nước trà, đợi đến công ty ăn. Rất nhiều đồng nghiệp cũng tận dụng thời gian trong công ty để ăn sáng, nên Lý Duy không thấy có vấn đề gì. Nhưng mỗi khi bị Alan bắt gặp cậu đang ăn sáng trong công ty, trong lòng cũng thấy có hơi chột dạ. Dù vậy, ngủ nướng có sức hấp dẫn rất lớn, chỉ cần ở trường, cậu sẽ hy sinh thời gian ăn sáng để ngủ nướng.

Khi kết thúc chương trình học ở trường, cậu hoàn toàn dọn đến ở chung với Alan. Nhà Alan gần công ty, như vậy mỗi ngày đều có thể ngủ thêm một chút. Nhưng lại không thể tiếp tục hy sinh thời gian ăn sáng để ngủ thêm. Cậu không dám nói với bạn trai kiêm ông chủ của mình rằng: để em ngủ thêm một chút, bữa sáng để vào công ty ăn cũng được. Cả hai đều không biết nấu ăn, mỗi buổi sáng đều mua thức ăn ven đường là chính. Nếu như vậy, thời gian được ngủ thêm sẽ ít hơn so với lúc còn ở trường. Lý Duy tiếc nuối nhưng cũng không dám nói ra.

Sau bữa sáng, Lý Duy kiên quyết đi xe buýt, không đồng ý đi cùng xe với Alan. Cậu sợ bị đồng nghiệp bắt gặp, sẽ không tốt cho việc thăng chức của Alan. Hai người cứ vì chuyện ấy mà cãi nhau mấy lần. Bình thường chuyện gì Lý Duy cũng nghe lời Alan, chỉ khi nào cậu quyết tâm rồi thì cho dù Alan có đe dọa hay lừa gạt thế nào đi nữa cậu cũng kiên quyết giữ nguyên ý định của mình. Alan cũng tùy cậu.

Có một ngày Alan đột nhiên muốn đi xe buýt chung với Lý Duy. Sáng là giờ cao điểm, trong xe giống như cá mèi xếp lớp, rất đông người, vừa lách vào là không thể nào nhúc nhích được nữa. Khi đến trạm dừng, hai người phải chín trâu hai hổ mới xuống xe được. Đầu tóc lộn xộn, quần áo nhăn nhúm, và có ai đó lại nổi giận.

Alan lớn tiếng hét lên: "A..A..A..!!! Trời ạ! Sao có nhiều người như vậy? Tại sao tài xế lại cho nhiều người lên xe như vậy? Mùi trên xe thật hôi thối, anh bị ngộ độc rồi! Shit! Em xem em xem, đồ của anh bị nhàu thành gì rồi này!"

"Ha ha ha ha ha...!" Lý Duy hiếm khi thấy dáng vẻ quẫn bách của Alan, cười đến nỗi ôm eo không thẳng lưng được, Alan đang tức giận càng bùng nổ.

"Mỗi ngày em đều đi làm kiểu này à?"

"Không khác mấy."

"Bắt đầu từ ngày mai phải đi làm chung với anh." Alan dùng giọng điệu rất kiên quyết.

"Không được." Lý Duy lại nói ra lý do của mình thêm một lần nữa.

Alan không vui nói: "Em muốn tìm cực khổ thì tùy em! Dù sao thì anh cũng sẽ không bao giờ bước chân xe buýt ở Bắc Kinh lần nữa!"

Trước khi đi ngủ, Lý Duy đặt chuông báo thức điện thoại như mọi lần. Rõ ràng có thể cài đặt chế độ lặp lại hàng ngày, nhưng Lý Duy lại mỗi đêm đặt một lần, bởi vì cậu không thích trên màn hình điện thoại lúc nào cũng hiện báo thức.

Lý Duy rất nhanh đã ngủ. Alan thừa dịp cậu ngủ, lén lút tắt chuông báo thức trên di động của cậu.

Sáng ngày hôm sau, Lý Duy bị Alan lay dậy: "Dậy mau! Muộn rồi!"

Lý Duy nhìn đồng hồ, không xong, đã trễ nửa tiếng so với giờ đặt báo thức. Thật kỳ lạ, sao cậu lại không nghe tiếng chuông báo. Lý Duy không kịp suy nghĩ nhiều, tranh thủ thời gian đứng dậy rửa mặt thay quần áo. "Em phải đi bắt xe buýt, hôm nay không thể ăn sáng với anh rồi. Em mua bữa sáng ở gần công ty cũng được."

"Không được, mấy thứ đó toàn đồ linh tinh, anh đã nói rồi. Còn nữa, quy định có nói nhân viên được ăn sáng trong lúc làm việc sao?"

Lý Duy không biết làm sao, nhỏ giọng nói: "Nhưng em sẽ bị trễ."

"Đi cùng xe với anh." Alan dứt khoát, không cho phép Lý Duy từ chối. Lý Duy không còn cách nào khác nên đồng ý.

Tiếp vài ngày nữa, Lý Duy cũng không nghe thấy tiếng chuông báo thức. Mỗi ngày Alan đều dậy sớm, nhưng lại cố ý không gọi cậu dậy sớm. Vì không muốn bị trễ, mỗi ngày Lý Duy đều phải đi cùng xe với Alan.

Một buổi sáng, Lý Duy nhin không được hỏi Alan: "Có phải anh tắt chuông báo điện thoại của em không?"

Alan giả vờ không hiểu: "Không có."

"Vậy sao lúc tối em đã đặt chuông nhưng sáng lại không reo?"

Alan tiếp tục nói dối không chớp mắt: "Có reo, nhưng em lại tắt rồi ngủ tiếp. Cũng không phải em không biết bản thân mình thích ngủ nướng. Mỗi ngày anh đều phải vỗ mông em, em mới chịu dậy, chuông báo thức sao đủ khả năng gọi em dậy được."

Lý Duy nhìn Alan với ánh mắt nghi ngờ. Alan bày ra vẻ mặt chính trực thẳng thắn. Cuối cùng vẫn là Lý Duy chịu thua, cậu nghi ngờ nói: "Được rồi, chắc là do em tắt."

Sau đó mỗi đêm đều như thế, một người đặt chuông báo thức, một người khác lại tự lén lút tắt đi.

Mãi đến một ngày, Alan đi công tác về rất mệt. Lý Duy muốn tiếp tục làm luận văn, bảo Alan nên đi ngủ sớm. "Anh đi ngủ sớm đi. Tối em không đặt chuông, ngày mai sẽ đi làm chung với anh."

Alan ngây người, sau một hồi mới hiểu, thì ra Lý Duy đã biết chuyện anh mỗi đêm đều lén tắt chuông báo thức. Anh cười mắng: "Xấu xa, dám đùa giỡn anh."

Lý Duy cười đến đắc ý. Cậu đã sớm biết mách khéo của Alan nhưng không nói ra, muốn giữ lại chút thú vị cho hai người.

Khuya, Lý Duy xong việc mới lên giường, ôm lấy Alan đang ngủ say, hôn hai má của anh khẽ nói: "Ngủ ngon, chuông báo thức của em."

Khi đó, quan hệ của hai người đã được công khai. Sau những lời đồn nhảm, Lý Duy càng trở nên kiên cường, không tránh né mỗi khi đi cùng Alan. Cậu muốn thẳng thắn đáp lại tình cảm và sự bảo vệ của Alan dành cho cậu.

Hết

Đọc và tải ebook truyện tại: <http://truyenclub.com/dai-luat-su-va-thuc-tap-sinh>